

လမ်းပျံ့

မေတ္တာလိုက်ပါမယ်

ပန်းချီဖောင်ကိုင်ညွှန်အားပေး

(၁)

လွန်းက ဂဏန်းပေါင်းစက်ကလေးကို နှိပ်ကာ နှိပ်ကာ စာရင်းတွေ ပေါင်းနေရင်းက မျက်လွှာလေး ပင့်ကာ ရှေ့ဘက်ဆယ့်နှစ်ပေအကွာ လောက်ကစားပွဲမှာ ရှိနေသော မြတ်ထင်ကို ကြည့်သည်။ ။

မြတ်ထင်က မမှတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေခြင်းနှင့် ဆုံသည်။ ။ ဘယ် တော့ပဲဖြစ်ဖြစ် လွန်း လှမ်းကြည့်တိုင်း သူ့ မျက်ဝန်းနှင့် မဆုံသော အခေါက်မရှိ။

လွန်းက မြတ်ထင်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။

မြတ်ထင်က ခန္ဓာကိုယ်ကို အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ ရွှေ့လျားလိုက်ပြီး ပြန်ပြုံးပြ၏။ အနေခက် သွားတာပါပဲ။

ဒီကောင်မလေးကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မြတ်ထင် ထာဝစဉ် စိုက်ကြည့်နေချင်သည်။ ။ ကြည့်လို့ ကို မဝ။ မျက်စိထဲ အမြဲဆန်းသစ် စွဲငြိနေရသည်။ ။

"ကလင် လင် လင်"

ဘဲလ်နှိပ်သံကြောင့် အခန်းထဲက လူတွေ အခန်းတံခါးဝကို လှမ်းကြည့်မိကြ၏။ တံခါး ပြင်ဘက်မှာ ရပ်နေသည့် 'တစ်လီ' ကို မှန်ချပ်ကြီး ဖောက်ထွင်းပြီး မြင်လိုက်ရသည်။ ။

တစ်လီ (Tilly) က လွန်းရှိရာကို လှမ်းပြီး လက်ပြနေ၏။ မြတ်ထင်
က လွန်းကို တစ်လှည့် တစ်လီကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ နေရာမှ ထရပ်
လိုက်၏။ တံခါးဆီကို ထသွားကာ အတွင်းဘက်က သံကွင်းချိတ်က
လေး ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ကိုမြတ်ထင် နေကောင်းလား"

"ကောင်းပါတယ်"

"လွန်းဆီ လာတာ၊ ခဏ ဝင်ပါရစေနော်"

"ဝင်ပါ တစ်လီ"

တစ်လီက ဆံပင်ကလေး ခါကာ အထဲ ဝင်လာသည်။ ။ စင်ပလိမ်လို
တွန့်နေအောင် ကောက်ထားသည့် တစ်လီဆံပင်တွေက
မြတ်ထင်မျက်နှာကို လာထိမတတ်မို့ မြတ်ထင် ယိမ်းယိုင်ကာ ရှောင်လို
က်ရသည်။ ။

ဒီအခန်းထဲမှာ တော့ မြတ်ထင်က အသက်လည်း အကြီးဆုံး၊ လုပ်င
န်းရှင်လိုလည်း ဖြစ်နေတာမို့ မြတ်ထင်ကို ခွင့်တောင်းပြီးမှ ဝင်ရမှာ ဓမ္မ
တာပါပဲ။

မြတ်ထင်တို့ ကုန်ပဒေသာဆိုင်ဖွင့်ထားထားသော တိုက်၏ သုံးထပ်
ခန်းမှာ ရုံးခန်း ဖွင့်ထားသည်။ ။ ကုန်ပဒေသာတိုက်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်တွ
င် မြတ်ထင်တို့ မိသားစုလည်း နေကြသည်။ ။

လွန်းက မြတ်ထင်တို့ ဖွင့်ထားသော ကုန်ပဒေသာဆိုင်၏ စာရင်းကို
င်မလေးပါ။

"လွန်း"

လွန်းက တစ်လီကို နှုတ်မဆက်ဘဲ စာရင်းတွေကို ဆက်ပေါင်းနေသည်။ ။ တစ်လီက တခြား စားပွဲ တွင် ချထားသော ခုံတစ်လုံးကို သွားဆွဲကာ လွန်းနံဘေးမှာ ယှဉ်ချလက် ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကိစ္စရှိလို့ လွန်း"

"ပြော"

လွန်းက စကားနည်းသူပီပီ သူငယ်ချင်း တစ်လီကို ပြုံးပြုံးပင် လှည့်မေးသည်။ ။

"နင် ငါနဲ့ ခဏ လိုက်ခဲ့ပါ"

"ဘယ်ကိုလဲ"

"ငါ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု သွားစရာရှိလို့ လွန်း၊ လုံးဝ အဖော်လဲမရှိဘူး၊ ဘယ်သူမှ လဲ ခေါ်မသွား ချင်ဘူး၊ နင်နဲ့ သွားချင်တယ်ဟာ၊ လိုက်ခဲ့ပေးနော်"

တစ်လီက လွန်း ပါးလေးဖောင်းဖောင်းကို ဆွဲလိမ်ကာ နွဲ့နွဲ့ကလေးဆိုသည်။ ။ လွန်းက မဖြေဘဲ ဂဏန်း တွေ ဆက်ပေါင်းနေလိုက်သည်။ ။

တစ်လီ နှင့် လွန်းက အထက်တန်းကျောင်းကတည်းက အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ။ အချစ်ဆုံး ဆိုပေမယ့် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက သိပ်မတွေ့ရတော့ပါ။ တစ်လီက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် တက်နေကာ လွန်းကတော့ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေသောကြောင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သိပ်မတွေ့နိုင်ကြတော့ပြီလေ။

သို့သော် တစ်လီ မှ လာပြီး ဆက်သွယ် ဆုံတွေ့မှုကြောင့် အဆက်အသွယ် ပြန်လည် ရရှိပြီး တစ်လီဆီကို သွားလည်ခွင့် တွေ့ဆုံခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ထိုသို့ သွားလာတွေ့ဆုံတာကို မေမေတို့ မကြိုက်ပါ။

"လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ လွန်းရာ၊ နင်က ငါခင်သလို မခင်ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား"

လွန်း ပြုံး၍ သာ နေသည်။ ။

"နင့် အမေက ခုထိ ငါနဲ့ ပေါင်းတာ မကြိုက်တုန်းလား၊ ငါလဲ ဘာမှ မလုပ်ဘဲနဲ့ အလိုလို ငါ့ကို မကြည်ဘူး ခစ် ခစ်"

တစ်လီက လုံးဝ အမှုမထားပုံ ကြည်လင်စွာ ရယ်မောရင်း ပြောသည်။ ။ တကယ်တော့ တစ်လီ သည် မပေါင်းရ မသင်းရ ကန့်ကွက်လောက်စရာ မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်ပါ။

သို့ပေမယ့် မေမေတို့ က တစ်လီဆိုသည့် အင်္ဂလိပ် နာမည် ကြားကတည်းက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး သား။ အင်္ဂလိပ်နာမည် မှ ညီတာကို လွန်းတို့ မိသားတစ်စုလုံးက မျိုးချစ်စိတ်ပဲ ကင်းမဲ့နေတော့သလို ဝေဖန် ပြောဆိုတတ်တာမျိုးပါ။

တစ်လီကိုမြင်တော့ မေမေတို့ ပိုဆိုးသွားသည်။ ။

အထက်တန်းကျောင်းကတည်းက နှုတ်ခမ်းနီ ပါးပါးဆိုးကာ ဆံပင်ကို နောက်ဆုံးပေါ် ပုံစံ ညှပ်တတ်သော၊ လုံချည်ကို ဒေါက်ထည့်ချုပ်ကာ ဝတ်သော၊ ဒေါက်ဖိနပ်စီးသော၊ တစ်ကိုယ်လုံး ခုန်ပေါက် လှုပ်ခါ နေတတ်သော တစ်လီကို မေမေတို့ က ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရတာမို့ အဲဒီကတည်းက တစ်လီနှင့် မပေါင်းဖို့ တားမြစ်လေသည်။ ။

သို့ပေမယ့် ခုထိ လွန်းက ပေါင်းသင်းဆဲ ...။

လွန်းက တစ်မျိုးပဲလေ။ တစ်မျိုးပါပဲ၊ လွန်း ခင်မင်ရသောသူကို အကျင့်စရိတ္တ တစ်စုံတစ်ရာ ပျက်ပြားခြင်း မရှိဘဲ လွန်းက ဘာဖြစ်လို့ လမ်းခွဲရမှာ လဲ။

"ပေါင်းမှာ ပဲ ... မေမေ" ဟူသော စကားကို လွန်း အမှန်အတိုင်း ပြောသည်။ စကားအတိုင်း ခုထိလည်း ပေါင်းဆဲ။

"ကဲပါ ဧည့်ခံပွဲက လေးနာရီ စမှာ ၊ ဒီ မြို့ထဲကနေ အင်းလျားလမ်းကို သွားရမှာ ၊ ကားငှားသွားရမှာ ၊ ခုပဲ သုံးနာရီခွဲတော့မယ်၊ လေးနာရီဆိုပေမယ့် သုံးနာရီခွဲဆို လူတွေ စရောက်နေပြီ"

"ဘာ ဧည့်ခံပွဲလဲ တစ်လီ"

"မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲပဲ လွန်း၊ ဆယ်တန်းတုန်းက ငါတို့ အတန်းထဲက ကေသီဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ကို နင် သိလား"

"မသိဘူး"

"နင့်ကိုက သိပ်လေ့လာမှု ညံ့တာပဲ လွန်းရာ၊ ဘယ်သူတွေ အတန်းထဲရှိလို့ ရှိမှန်းတောင် မသိဘူး၊ အခု သူက ငါနဲ့ တူတူပဲ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ ၊ ဒီနေ့ သူ ဆယ့်ကိုးနှစ်ပြည့်တဲ့ မွေးနေ့၊ ကဲ ... ဘာပြောရဦးမလဲ"

"ငါ့မှ မဖိတ်တာ"

"ဘယ်က မဖိတ်ရမှာ လဲ၊ ဒီမှာ ဖိတ်စာ"

လွန်းက တစ်လီ ထုတ်ပေးသော ကတ်ပြားကလေးကို သိပ်စိတ်မဝင်စားလှဘဲ ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်။ ပန်းဖျော့ရောင် ကတ်ပြားလေးပေါ်က ရည်ရွယ်သူ နေရာမှာ "သူငယ်ချင်း လွန်းထားထား" ဟု ရေးထားလေသည်။

"သူတို့ တွေက နင်နဲ့ ပေါင်းချင်ပါတယ်၊ နင့်ကိုလည်း ခင်တယ်၊ နင်က အရမ်း အေးဆေးပြီး ပုံက တစ်မျိုးဖြစ်နေတော့ ဘယ် သိပ်လာပေါင်းရဲမလဲ၊ ခုတလော ကျောင်းမှာ စကားပြောဖြစ်ရင်း နင်နဲ့ ငါ ခုထိ

ခင်မင်တုန်းဆိုတာ သူသိသွားတယ်။ အဲဒါ မွေးနေ့ကျရင် ဖိတ်ပေးပါလို့ ငါ့ကို ပြောတာပဲ။ ကဲ"

လွန်းက ဂဏန်းပေါင်းစက်နှင့် ပေါင်းလို့ ရသော အဖြေကို ဇယားကွက်မှာ ခဲတံနှင့် ဖြည့်လိုက် သည် ။

"မပျင်းဘူးလား ဟာ"

"ဘာလို့ ပျင်းရမှာ လဲ"

"နင်တို့ အမေကြီးက ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူး၊ ကျိကျိတက် ချမ်းသာပြီး သမီးကို တက္ကသိုလ် ဆက်မပို့ဘူး၊ ဇိမ်နဲ့ ဗိုက်ရိုက်စားနေနိုင်သားနဲ့ သမီး အငယ်ဆုံး နုနုထွတ်ထွတ်လေးကို အလုပ်တစ်ခု သွင်းထားတယ်"

လွန်းက စာရင်းထဲမှာ သွင်းပြီးသော တန်ဖိုးငွေကြေးတွေကို ခဲတံပေါ်မှာ ဘောလ်ပင်နှင့် ထပ်ရေးလိုက်၏။

"သိသားပဲ၊ သူ့သမီးကို ကိုမြတ်ထင်နဲ့ မနီးနီးအောင် ကိုမြတ်ထင် အလုပ်ထဲ သွင်းထားတာ၊ ရှေးကျတယ် မြန်မာဆန်တယ် ဘယ်လောက်ပြောပြော သူ ဖြစ်စေချင်တဲ့ သူနဲ့ ကျတော့လည်း တစ်မျိုးကြီးပဲနော်"

လွန်းက နှာခေါင်းကလေး ရှုံ့လိုက်သည် ။

လွန်း သိသားပဲ။ မေမေက လွန်းကို ကိုမြတ်ထင်နှင့် သဘောတူတာ၊ ကိုမြတ်ထင် လွန်းကို ပိုးနေတာ အကုန်သိသည် ။ ကိုမြတ်ထင်ကို ကိုကို သီဟ သူငယ်ချင်းအဖြစ် အိမ်ပါပါ လာနေတာ ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက မြင်တွေ့နေရသားပဲ။

အစ်ကိုတစ်ယောက်ထက် လွန်းက ဘယ်လိုမှ မပို။ သို့ပေမယ့် လွန်း

အတွက် ပျာယာခတ်ကာ ဖျပ်ဖျပ်လူးမတတ်ဖြစ်တတ်သော ကိုမြတ်ထင်
ကို လွန်းက အပိုင်ပဲဆိုသည့် စိတ်နှင့် ငယ်ကတည်းက ဗိုလ်ကျ အနိုင်ယူ
ခဲ့ပါသည်။ ။

"လွန်း ဘယ်လိုလဲ လွန်းရယ်၊ လိုက်မှာ မဟုတ်လား"

"ဟင့်အင်း"

"ကြည့်ပါလား၊ ငါ နင့်ကို ခေါ်ခဲ့မယ်လဲ ပြောထားတယ်"

"နင်ပါ မသွားနဲ့ တော့ပေါ့ တစ်လီရယ်"

"ဟာ မရဘူး၊ အဲဒီမှာ တွေ့စရာ လူတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ငါ ချိ
န်းထားတာ လွန်းရဲ့ ၊ နင့်ကိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးရမယ်၊ ငါ့ကိုကိုနဲ့ "

"နင့်မှာ အစ်ကိုမှ မရှိတာ"

"ဪ ဒါကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အခု ငါ့မှာ ရည်းစားရှိနေပြီ
လွန်း"

"ဟင်"

လွန်း အံ့ဩသွားသည် ။ လွန်းအတွက် အံ့ဩတုန်လှုပ်စရာ ပါပဲ။ လွ
န်းက ကျောင်းထား စောတော့ ဆယ်တန်းအောင်တာ စောသည် ။ ဆယ်
ရှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာပါ။

ဒီအရွယ်ဆိုတာ ရည်းစား မထားသင့်သေးလို့ လွန်းက ယူဆထား
တာ၊ အို လွန်းဘာသာ ယူဆထားတာ ချည်းပဲတော့ မဟုတ်။ မေမေ
က သင်ပြ ဆုံးမထားတာကို လွန်း လက်ခံထားတာပဲ ဖြစ်သည် ။

"နင်တို့ အတန်းထဲကပဲလား"

"ဟင့်အင်း၊ ကိုကိုက ဘွဲ့ရပြီးသား၊ စီးပွားရေး လုပ်နေပြီ၊ နာမည်

က တဲရင့်စံတဲ့ ၊ ကေသီတို့ နဲ့ တစ်ခြံကျော်ကလေးမှာ တင် နေတာလေ၊
ကေသီနဲ့ လည်း သူ ခင်တယ်၊ သူ လာမှာ "

"ဪ"

"လိုက်ခဲ့ပါ လွန်းရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါအဖော်နဲ့ ပဲ သွားချင်လို့
ပါ၊ နင်မှ မလိုက်ရင် ဘယ်သူ လိုက်မှာ လဲ"

တစ်လီက ထုံးစံအတိုင်း ပွတ်သီးပွတ်သပ်နှင့် ပူပူ ဆာဆာ ပြောတ
တ်သည် ။

"ယောက်ျားလေးတွေ လာမှာ လား"

"ဪ လာမှာ ပေါ့ လွန်းရယ်"

"ဒါဖြင့် မလိုက်ချင်ဘူး"

"လွန်းရယ်၊ သူတို့ က သူတို့ ဘာသာ နေတာပဲ ဥစ္စာ၊ နင်လဲ နင့်ဘာ
သာ နေတာပဲ"

"အို မျက်နှာပူစရာကြီး"

"လွန်း၊ နင်က သိပ်ခက်တာပဲ၊ မရဘူး လိုက်ရမယ်၊ နင့်
အမေကြီး ပုံသွင်းထားတာနဲ့ နင်က ရှေးရိုးအဘွားအိုလေး ကျနေတာပဲ၊
ပုံစံကိုက ဘယ်လိုလေးလဲ မသိဘူး၊ လိုက်ခဲ့ဟာ"

"ဇွတ်ပဲ တစ်လီရာ"

"အေး ဇွတ်ပဲဟာ၊ ဘာလဲ နင်က စပရင်တာပေါ်က အိစက်နေတဲ့
ကူရှင်နဲ့ မဟုတ်လို့ အငှားကား မစီးချင်တာလား"

"မဆိုင်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် လိုက်ခဲ့နော်"

လွန်းက ဘာမှ မဖြေဘဲ စာရင်းစာရွက်တွေ ကိုင်ကာ မြတ်ထင်စားပွဲ
ကို ထွက်ခဲ့သည်။ ။ မြတ်ထင် စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ရင်း

"ကိုကိုမြတ်ထင် လွန်း စောစောပြန်ရင် ရလား"

"ဘယ်တော့လဲ လွန်း"

"အခု"

"အခု၊ ပြန်လေ ရပါတယ် လွန်း၊ ကားက ရောက်မှာ လား"

"ဟင့်အင်း၊ တစ်လီနဲ့ သွားစရာ ရှိလို့ ပါ၊ ကားငှားသွားမှာ ပါ
ကိုကိုမြတ်ထင်"

"အန်တီ စိတ်ပူနေဦးမယ်နော် လွန်း"

လွန်း မေမေက တစ်လီနှင့် ပေါင်းတာ မကြိုက်မှန်း မြတ်ထင် သိသ
ည် ၊ သည် တော့ စိုးစိုး ရိမ်ရိမ် ဆိုမိ၏။

"မေမေ့ကို လွန်း ဖုန်းဆက်မှာ ပါ၊ တစ်လီက အဖော်မရှိဘူးဆိုလို့
ကေသီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲကိုသွားမှာ ၊ အင်းလျားလ
မ်းမှာ ပါ"

"ဒါဖြင့် ဖုန်းဆက်လေ"

လွန်းက အိမ်ကို ဖုန်း လှမ်းဆက်သည် ။ အစ်ကိုအကြီးဆုံး ကိုဗလ၏
မိန်းမ မမယုနှင့် တွေ့သည် ။ တစ်လီနှင့် သွားစရာရှိသည် ၊ ကိုယ့်ဘာ
သာပြန်ခဲ့မည်ဆိုတာ လွန်း အတိုဆုံး ပြောလိုက် သည် ။ မမယုက ယော
က္ခမအကြောင်းကို အသိမို့ မေမေ ရေချိုးခန်းက ထွက်သည် ထိ စောင့်ဖို့
ပြောပေမယ့် လွန်းက မစောင့်တော့ပါ။

လွန်း ဖုန်းချလိုက်တော့ မြတ်ထင်က

"ကိုကို လိုက်ပို့ရမလား လွန်း"

"မပို့ပါနဲ့ "

"အငှားကားနဲ့ စိတ်မချပါဘူးကွာ၊ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တည်း"

"မပို့ပါနဲ့ ဆိုမှ ၊ မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လဲ ကိုကိုမြတ်ထင်ရဲ့ ၊ လွန်းကို ကလေးများ မှတ်နေလို့ လား"

"လွန်းကတော့လေ၊ ကိုကိုကိုဆို ပြောရဲပြီ"

"ပြောရဲတာပေါ့၊ ဒီမှာ ကိုကိုမြတ်ထင် သုံးနာရီအထိ ချုပ်ပြီးသား စာရင်း"

"စာရင်းက အသာထားပါ၊ အန်တီက ကိုကို လွှတ်လိုက်တာဆိုပြီး ဆူရင်တော့ ခေါင်းကြိမ်း ပါပြီကွာ၊ ကဲကဲ ဘယ်နှစ်နာရီ လာကြိုရမလဲ"

"မကြိုနဲ့ "

လွန်းက နှုတ်ခမ်းကလေး တွန့်ကာ ပြုံးလိုက်သည် ။ မြတ်ထင် လွန်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မနိုင်ခဲ့တာမို့ ခုလည်း စိတ်ပျက်ပုံနှင့် ရှိနေရသည် ။

"ကိုကိုမြတ်ထင် အောက်ထပ်က တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်တန် ကတ္တီပါ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး တစ်အိတ် လွန်း ထုပ်ပြီး ယူသွားမယ်နော်၊ မေမေ့ဆီ ပြဖို့ စာရင်းထဲ ထည့်လိုက်ပါနော်"

"အင်းပါ အင်းပါ"

လွန်းက ကိုယ့်စားပွဲ ပြန်လာလိုက်၏။ မြတ်ထင်က နည်းနည်းမှ အတွဲမညီသော လွန်းနှင့် တစ်လီကို ယှဉ်ကြည့်နေမိ၏။ တစ်လီက ဒူးနားထိ ပျံ့ဝနေသော ဘလောက်စ်အနက်ရောင်ကြီးနှင့် ခါးမှာ

ငွေခါးပတ်ပြားကြီးကြီးပတ်ကာ အောက်က လုံချည်က မီးခိုးရောင်။ ရှူးဖိနပ် ငွေရောင် ကလေးက တောက်ပြောင်နေသည် ။ ဆံပင်တွန့်တွန့်ကိုခါကာ သွက်လက် မြူးကြွနေ၏။

လွန်းက ခပ်ငြိမ်ငြိမ်၊ မထိတထိ။ မလှုပ်တလှုပ်။ နှုတ်ခမ်းက စကားမပြောချင်သလို ပြောချင်သလို။

လည်ပင်း စေ့နေသော ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ဆင်စွယ်ရောင် ပိုးပျော့ကလေးကို လွန်း ဝတ်ထား၏။ ပုလဲ ကြယ်သီးလေးတွေ တပ်ဆင်ထားတာမို့ လွန်း လမ်းလျှောက်လျှင် ကြယ်သီးလေးတွေက လှုပ်ရှားနေသည် ။ အင်္ကျီက ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆက် ပျောက်နေအောင် တမင် ပွထားတာမို့ ခါးက ချောင်ပြီး နည်းနည်းရှည်နေသည် ။

လွန်း မေမေရဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ။

လုံချည်က အဖြူပေါ် ဆင်စွယ်ရောင် ကန့်လန့်ချိတ်ခြည် ချိတ်လုံချည်လေးပါ။

ထိုဝတ်စုံမျိုးတွေသာ လွန်း ထာဝစဉ် ဝတ်ရသည် ။ လွန်း မေမေက သူ့သမီး မြန်မာ မဆန် ဆန်အောင် ဆင်ယင်ထားတော့တာပါပဲ။

ဆံပင်ကျတော့ မြန်မာဆန်ဆန် နန်းဆန်ဆန် ရှည်လျားလျား ထားမပေးဘဲ အပျိုစိတ် ပေါက်မှာ စိုးလို့ ဟု ဆိုကာ တိုတိုကလေး ညှပ်ပေးထားတာမို့ နားရွက်ဖျားကလေးအောက်မှာ ကပ်နေသည် ။

လွန်း မေမေ လက်ဖြစ် ဆံပင်ပုံစံကြောင့် လွန်းက အရပ်လေးနှင့် တူနေရတော့သည် ။ ကုပ်ပိုးက ဆံပင် နုနုနယ်နယ်ကလေးတွေတောင် ပေါ်လွင်နေလေ၏။ ဘယ်လောက် အထိပဲ တိုနေအောင် ညှပ်ထား ညှပ်ထား လွန်းဆံပင် မည်းမည်း ဖားဖား ကလေးက တိုတိုကလေးနှင့် ခြေ

လှမ်းစည်းချက်အတိုင်း လှုပ်ခုန်သွားတတ်သည်။ ။

တံတောင်ဆစ်ကျော်ရုံ ရှည်သော အင်္ကျီလက်ဖျားမှာ လွန်း အဘွား က ထိုးပေးထားသော တက်တင်း ဇာဖြူလေးကို ကွပ်ထား၏။

ဇာဖြူကလေးရယ် ဆင်စွယ်ရောင် ပိုးစရယ် လွန်း အသား ဝင်းမှ ညှို့မှ ညှို့ရောင်ရယ် တစ်ရောင်နှင့် တစ်ရောင် အရောင်ကူးကာ ယှက်ဖြာနေလေသည်။ ။

ကတ္တီပါအစစ် ဖိနပ် ညိုညိုပါးပါး ကလေးကို လွန်း စီးရသည်။ ။ လွန်း ပုံစံကလေးသည် တကယ့်ကို အစပ်အဟပ် မတည့်ဘဲ ဖြစ်နေရလေသည်။ ။

စတိုင် အသစ် ထွင်ထားတာ မဟုတ်မှန်း သိသူက မြတ်ထင် တစ်ယောက်တည်းပါ။ တော်တော်များများက လွန်းကို တမင် ဖက်ရှင်တစ်ခု အဖြစ် ထွင်ပြီး ဝတ်နေတာဟု ပင် ထင်ကြတာ။

မြတ်ထင်မှာ လွန်း မေမေကို တစ်ခါ တစ်ခါတော့ လေးစား ထောက်ခံချင်လျက် တစ်ခါ တစ်ခါတော့ လွန်းကို ဒီပုံစံမျိုး ဖန်တီးပေးထားလေခြင်းဟု စိတ်ပျက် မိပြန်သည်။ ။

မြတ်ထင် ငေးကာ အတွေးလွန်နေဆဲ လွန်းနှင့်တစ်လီ မြတ်ထင် စားပွဲရှေ့ကဖြတ်ကာ အခန်းတံခါးဆီ လျှောက်သွားကြသည်။ ။ တစ်လီက ချိုချိုပြီးကာ

"ကိုမြတ်ထင် တစ်လီပြန်မယ်"

နှုတ်ဆက်စကားကို မြတ်ထင်က ခပ်ပြီးပြီးပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

လွန်းက နှုတ်ဆက်ဖို့ နေနေ သာသာ လှည့်တောင်မှ ကြည့်မသွား

အင်ဒရူးက ဘီယာဘူးတွေ တစ်ဘက်နှစ်ဘူး ကိုင်လာသော အစ်ကို
ကို မျက်မှောင် ကုတ်ကုတ်နှင့် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ။

တဲရင့်စ်တို့ များ လူစုလူဝေးနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေရလျှင် ပျော်နေ
တော့တာပဲ။ ညီအစ်ကိုပေးမယ့် ကွာခြားမှုက အင်ဒရူးက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်
မကြိုက်။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေလိုသည်။ ။

ရှေးရိုးကြီးတော့လည်း မကြိုက်ပါ။ သို့ပေမယ့် ဒီလို ဧည့်ခံပွဲတွေ
ဘာတွေ စိတ်မဝင်စား။ မျက်စိနောက်ရတာနှင့် ဘီယာ သောက်ရတာ မ
ကံမိ။

ဒီလောက် ဗိုလ်ဆန်လှသူလည်း မဟုတ်တာမို့ ရွတ်ရှက် ဒွက်ဒက်သံ
တွေ ကြားထဲ ခေါင်းကိုက် လာသည်။ ။ လူတွေဟာ အင်္ဂလိပ်စကားလေး
တစ်လုံးလောက် တတ်ထားလျှင် နှစ်နေရာလောက် ခွဲသုံးချင်ကြတာပဲ၊
ဒါတွေ ခက်တာပေါ့။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် မိတ်ဆက်လျှင်ပင် "အင်ဒရူး" ဟု ပြောရမှာ ကို အင်
ရူးက မျက်နှာပူသည်။ ။ မွေးကတည်းက သည် နာမည်ပဲ မညှိခဲ့တာဆို
တော့လည်း။

ကျောင်းအပ်ခါနီးကျတော့ ဒက်ဒီက မြန်မာနာမည်တော့ ရှိရမည်ဟု
အရေးပေါ် 'မောင်ဦး' 'မောင်ထူး' ဟု မှ ညှိလိုက်တာမို့ အင်ဒရူးခေါ် မော
င်ထူး ဖြစ်နေရပေသည်။ ။

အင်ဒရူးတို့ အဘွားက သြစတြေးလျသူ အစစ်၊ အဘိုးက မြန်မာအစစ်၊ အင်ဒရူးအမေကျတော့ ကပြား၊ ဒက်ဒီကတော့ မြန်မာမို့ အင်ဒရူးတို့ ညီအစ်ကိုမှာ သြစတြေးလျသွေး တစ်မတ်လောက်တော့ ပါနိုင်သည်။ ။

တဲရင့်စ်က ဗိုလ်ကပြားဟု ပြောလျှင် ရလောက်အောင် အသားက ဖြူပေမယ့် အင်ဒရူးက ညိုသည်။ ။ အရပ်ကတော့ နှစ်ယောက်လုံး ဒက်ဒီထက် မြင့်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ထိုင်ရာက မထနဲ့၊ မသောက်ဘူးလား"

"သောက်မှာ ပေါ့ကွ"

တဲရင့်စ်က ဘီယာနှစ်ဘူး အင်ဒရူးဘက် တွန်းပို့သည်။ ။

"စားချင်တာကို သွားယူစားလေကွာ၊ ကေသီတို့ အိမ်များ သူစိမ်း ကျနေတာပဲ"

"ငါ့ဘာသာ ပျင်းလို့ ပါ တဲရင့်စ်ရာ၊ မင်း မိန်းကလေးဆိုတာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုပြီး ဇွတ်ခေါ်လို့ ငါလိုက်လာရတာ၊ မရီးလောင်းဆိုတော့ မြင်ဖူးသင့်တယ် ထင်လို့၊ ခုထိ မလာသေး ပါလား၊ လေးနာရီလည်း ကျော်ပါပြီ"

"စောင့်ပါဦး ငထူးရာ၊ စိတ်ရှည်မှ ပေါ့၊ လာမှာ ပေါ့"

တစ်နှစ်ပဲ ကွာသည့် အထက်အောက်မို့ ငယ်ကတည်းက မင်းနှင့်ငါ နှုတ်ကျိုးသည်။ ။ ဒါ့အပြင် တဲရင့်စ်က အင်ဒရူးကို သူ့စိတ်တိုင်းကျ 'ငထူး'ဟု ခေါ်ရလေသည်။ ။

လူကြား သူကြားထဲ 'အင်ဒရူး'ဟု အသံပြုလျှင် အားနာပါးနာတောင်မှ လှည့်မကြည့်သော 'မောင်ထူး'ကို တဲရင့်စ်က ငထူးဟု ထာဝစဉ်ခေါ်ဖြစ်ရင်း ခုတော့လည်း နှုတ်ကျိုးပါပြီ။ ။

"သူ ရောက်တာနဲ့ မိတ်ဆက်မှာ ဖြင့် ချက်ချင်းဆက်ပေးကွာ၊ ငါလည်း ချက်ချင်း ပြန်မယ်"

"မင်းကလဲကွာ ဘာများ မင်းမှာ အရေးတကြီးကိစ္စ ရှိလို့ လဲ၊ သိပ် ပြဿနာ ရှာတာပဲ"

"ငါ သိုင်းဝတ္ထုဖတ်မလို့ အိမ်မှာ ငှားထားတယ်ကွ"

အင်ဒရူးစကားကို တဲရင့်စ်က လှောင်ပြောင် ဟားတိုက် ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ ။ အင်ဒရူးက မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ရင်း ...

"မင်းက ဘာရယ်တာလဲ"

"မင်း အလုပ်က အရေးပေါ်မို့လို့ ခု ချက်ချင်း မလုပ်ရင် မဖြစ်တော့မှာ စိုးလို့ စဉ်းစားပြီး ရယ်တာ"

"နောက်မှ ရယ်ကွာ၊ ဟိုမှာ နှစ်ယောက် ဝင် လာပြီ၊ မင်း ကောင်မလေး ပါလား"

တဲရင့်စ်က လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"ဟာ လာပြီ"

တဲရင့်စ်က ထိုင်ရာက ထလိုက်သည်။ ။ ခြံတံခါးဝနားကို ပြေးသွားကာ သူကပဲ ခရီးဦးကြို ပြုလိုက်၏။ တစ်လီက ချက်ချင်းပဲ တွေ့ရတာမို့ ပျော်မြူးသွားသော မျက်နှာနှင့်

"ကိုကို ကေသီရော"

"ဟိုအနောက်နားမှာ ၊ လာလေ သူ့ဆီ အလျင်သွားလိုက်တာပေါ့"

"ကိုကို ဒါ တစ်လီသူငယ်ချင်းဆိုတာလေ၊ လွန်းထားထား ဆိုတာ"

"ဪ"

တစ်လို့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ခွကျသော မိခင်ကြီး တစ်ယောက်၏ သနားစဖွယ် သမီးငယ်အဖြစ် တဲရင့်စ်က ကြားဖန်များ နေပြီမို့ ချက်ချင်းပဲ ဂရုတစိုက် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

တဲရင့်စ် မျက်ခုံးတွေ ပင့်သွားရသည်။ ။ ဟုတ်သားပဲ။ ပုံစံကလေးက ဘာနှင့်တူနေမှန်း မသိ။ နုအိ ဝင်းမှ ညှိနေသော အသားရောင်ကလေး၊ မျက်ခုံး နက်နက်ကလေး၊ မျက်လုံး ရွန်းကလေးတွေက ကူကယ်ထားလို့သာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်မနေတာ။

နို့မို့ ဒီဝတ်ပုံစားပုံနှင့် တော်တော် အကြည့်ရဆိုးနေမှာ အမှန်ပါပဲ။

"လွန်း ... ဒါ တို့ ပြောတဲ့ ကိုကို၊ တဲရင့်စ်တဲ့ "

လွန်းက ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လွှာချလိုက်သည်။ ။ လှလှပပ ရှိုးထုတ်ထား သည့် ကောင်လေး ကောင်မလေးတွေကို လွန်း ကြည့်ပြီး ရှက်နေမိသည်။ ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း ဒီထဲမှာ ထူးခြားနေပြီဆိုတာ သိပါသည်။ ။ ဒီပုံပန်းနှင့် ဒီခြံဝင်းထဲ ဝင်ဖို့ ခြေထောက်တွေ တောင် တုန်နေရသည်။ ။

တဲရင့်စ်က လွန်းကို ညာလက်ဆန့်တန်းကမ်းပေးလိုက်၏။ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ဖို့ မှန်း လွန်း နားမလည်ဘဲ နေပါ့မလား။

သို့ပေမယ့် သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက် လက်ထဲ လွန်းလက်ကို ထည့်ပေးရမှာ လွန်းက ရှက်တာရယ် တွန့်တိုတာရယ် ပေါင်းပြီး လုံးဝ ဆန္ဒမရှိတာမို့ လက်ပြန်ကမ်းမပေး။

တဲရင့်စ် အောင့်သက်သက်နှင့် မျက်နှာနီကာ ရှက်သွားရလေတော့သည်။ ။ လွန်းက ခေါင်းငုံ့ကာ တစ်လို့နောက်က လိုက်ခဲ့၏။ တစ်လီက ကေသို့ရှေ့ကို ရောက်သည် နှင့် ခြေလှမ်းကလေး သွက်ကာ ကေသို့ကို

ပြေးဖက်လိုက်သည်။ ။

"ကေသီ ဟက်ပီး ဘတ်သ်ဒေး"

လက်ထဲက လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်ကို ကေသီလက်ထဲ ထည့်ရင်း ကေသီပါးနှစ်ဘက်ကို တရွတ်ရွတ် နမ်းလိုက်၏။ ကေသီက တစ်လို့ မွေးနေ့အနမ်းကို ပြုံးပြုံးလေး ခံယူရင်း

"ဟယ် လွန်း ပါလာတယ်"

လွန်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း တစ်ချက်တော့ ပြုံးပြမိလေသလား မသိ။ လွန်း လက်ထဲက အထုပ်ကလေးကို ကေသီကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ။

"ကေသီဖို့ မွေးနေ့လက်ဆောင်"

အင်္ဂလိပ်လို မပြောတတ်တာ မဟုတ်ပါ။ လွန်းက စာပေးစာယူ တက်နေတာပဲ ဥစ္စာ။ ပြေပြစ်သောအသံထွက်မျိုးနှင့် ပြောတတ်ပေမယ့် လူပုံအလယ်မှာ အဲသလို ပြောရမှာ ရှက်နေရသည်။ ။

"ကျေးဇူးပါပဲ လွန်းရယ်၊ လွန်းကို ခေါ်ခဲ့ပါ ဆိုပေမယ့် လိုက်လာမယ် မထင်မိဘူး၊ ကဲ တစ်လီ လွန်းကို စားပွဲလွတ် ခေါ်သွားလေ၊ ကိုတဲရင့်စ်တို့ စားပွဲမှာ ပဲ ဝိုင်းကြပေါ့၊ ကေသီလဲ လာမယ်နော်၊ စားဖို့ သောက်ဖို့ ကတော့ ဘူဖေးပဲ၊ ကြိုက်တာကို ထယူစားပါနော်"

ကေသီရှေ့က ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ရယ်သံ အကျယ်ကြီးတစ်ခုကြောင့် လှည့်အကြည့် ထောင့်တစ်နေရာမှာ ပါဆယ်ဂိမ်း ကစားနေသော လူနှစ်ဆယ်လောက် အုပ်စုတစ်စုကို တွေ့သည်။ ။

"ငါတို့ လဲ ပါမယ်"

တစ်လီက အော်ပြောတော့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်က မော့ကြည့်ကာ

"ဒီတစ်ခုက ပြီးတော့မှာ တစ်လီ၊ နောက် တစ်ဝိုင်းစုရင် အားလုံးပါရမှာပဲ စိတ်ချ၊ ကေသီ ပါဆယ် အသစ်လုပ်နေတယ်"

"အေး အေး"

တစ်လီ လက်ဆွဲရာနောက် လူတွေကို မကြည့်ဘဲ အတိုက်တိုက် အခိုက်ခိုက် ပါလာသော လွန်းက စိတ်ရှုပ်လာသည်။ ။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ လွန်း ဧည့်ခံပွဲဆိုတာမျိုး တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတာ အမှန်ပါ။ မြန်မာဆန်သော ဧည့်ခံပွဲမျိုးတွေပဲ ရောက်ဖူးပါသည်။ ။

ခုဟာက အင်္ဂလိပ် သီချင်း တိုးတိုးကလေးတွေ ဟိုတစ်နေရာ ဒီတစ်နေရာက ဖွင့်ထားကာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု သီချင်းချင်းလည်း မတူ။ ဘယ်ဟာကို နားထောင်စေချင်တာမှန်းလည်း မသိ။

ကောင်လေးတွေရော ကောင်မလေးတွေရော အလိုလိုနေရင်း ခုန်ဆွဆွ ဖြစ်နေကြသည်။ ။ လူကြီးလည်း တစ်ယောက်မှ မပါ။ ဘယ်သူကမှလည်း မုန့်လာမချပေး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ယူစားသော စနစ်ကို လွန်းကြားဖူးနားဝ ရှိပေမယ့် ထယူရမှာ ရှက်စရာ။

ဘောလုံးတွေ မီးလုံးတွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် မီးပုံတွေလည်း ဖိုထားသည်။ ။ မီးပုံတွေ နံဘေးမှာ ငါးတွေကို တုတ်နှင့် ထိုးကာ ကင်နေသူတွေလည်း ရှိလေသည်။ ။ မိန်းကလေးတွေပါ ဘီယာ သောက်နေတာတော့ လွန်း အံ့ဩမကုန်နိုင်။

စုံတွဲ စုံတွဲကလေးတွေ ဟိုတစ်နေရာ သည် တစ်နေရာ ထိုင်နေကြတာကကော ဘာသဘောပါ လိမ့်။ မွေးနေ့ဆိုတာ သမီးရည်းစား ချိန်း

တွေ့ဖို့ ကျင်းပတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

လွန်း အတွေးစုံစုံနှင့် မျက်နှာအိုနေဆဲ

"လွန်း ဒီမှာ ထိုင်"

တစ်လီက ပခုံး ဖိချတာမို့ လွန်း ကုလားထိုင်ပေါ် ဝုန်းခနဲ ထိုင်ကျသွားရသည် ။ မျက်နှာနီနီ နှင့် ဘေးဘီကြည့်လိုက်တော့ အနီး ဆုံး ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ကာ လွန်းကို အနီးကပ် အကဲခတ် ရှုစားနေသူကြောင့် လွန်း ချာခနဲ မျက်နှာကို လှည့်ပစ်လိုက်သည် ။

"အင်ဒရူး၊ ထိုင်ရာမထ သောက်နေလိုက်တာ တော်တော်မှန်နေပြီ လား"

တဲရင့်စ်ကို အင်ဒရူးက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ့ အမျိုးသမီး ပါနေတာမို့ ဘာမှ မပြောပေမယ့် 'အင်ဒရူး'ဟု ခေါ်တာကို မကြိုက်မှန်း တဲရင့်စ် သိလိုက်ပါသည် ။

"တစ်လီ ဒါ အင်ဒရူး၊ ကျောင်းနာမည် မောင်ထူး၊ ကိုယ့်ညီပဲ"

"ကိုကိုက ခဏ ခဏ ပြောတယ်၊ တစ်လီက တွေ့ချင်နေတာပါ"

"ခင်ဗျားကိုကိုက ခင်ဗျားကို ခဏခဏ ပြောသလို ကျွန်တော့်လဲ ခဏခဏ ပြောတာပဲ၊ ကြားထဲကနေ ဟိုပြော ဒီပြော လုပ်နေတဲ့ သဘော ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

တစ်လီက အရမ်းပဲ ရယ်မောလိုက်ရင်း

"ဒါ တစ်လီ သူငယ်ချင်းပါ၊ လွန်း ထားထား တဲ့ ၊ လွန်း ဒါက ခုန ကိုကို မိတ်ဆက် ပေးတဲ့ အတိုင်းပဲ"

ခေါင်းငုံ့ထားရင်းက ဖျတ်ခနဲ မျက်ဝန်းကြီးကို ပင့်ကာ ကြည့်လိုက်

သော လွန်းပုံစံကြောင့် အင်ဒရူး လှုပ်ရှားသွားရသည်။ ။

"အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ချင်ပါတယ် လွန်းထားထား"

လွန်း စကားမပြန်။ အသိအမှတ် ပြုပုံမျိုးနှင့်တော့ ထိုလူကို ခပ်ကြာကြာ ကြည့်မိပါသည်။ ။

မျက်ခုံး မျက်လုံး နက်မှောင်ကာ နှာတံဖြောင့်လွင်လျက် နှုတ်ခမ်းက မထူမပါး ထွားကျိုင်း မြင့်မားသော အသားညိုညို လူပုံ လွန်း နောက်တစ်ခါ မြင်လျှင် မှတ်မိပါပြီ။

ဂျာကင် လက်ပြတ် အဝါဖျော့ရောင်ကို တီရှပ်အဖြူရောင်ပေါ်က ထပ်ဝတ်ကာ အောက်က မီးခိုးရောင်ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားတာကို လွန်း တစ်ချက်မျှလောက်နှင့် မှတ်မိသွားရလေသည်။ ။ လည်ပင်းမှာ လည်း ကြိုးနက်တစ်ချောင်း ချည်လို့ ။ နက်တိုင်လည်း မဟုတ်။

ဒီလိုပုံစံ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တစ်ခါမှ ဒီလောက်နီးနီး တစ်စားပွဲတည်း မထိုင်ဖူးခဲ့ပါ။ ကားပေါ်ကနေသာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မြင်ဖူးပါသည်။ ။ လွန်း ကိုကိုတွေသည် တစ်ခါမျှ ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ဖူးသူများ မဟုတ်ကြပါ။

အို ခုနေသာ လွန်းကို ဒီလူအုပ်ထဲမှာ မေမေ ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ပါက အရိုးကျိုးအောင် ရိုက်နှက်ပစ်မည် ထင်သည်။ ။

"လွန်း တစ်ခုခု သွားယူစားရအောင်လေ"

"လွန်း မစားတော့ဘူး"

"လုပ်ပြီ၊ လွန်း ထ၊မလျှောက်ချင်လို့ မဟုတ်လား၊ တစ်လီ ယူခဲ့မယ်၊ ဘာစားမလဲ"

"ဟင့်အင်း"

"ဪ လွန်းကလဲ၊ ရေခဲမုန့် စားမလား"

"ဟင့်အင်း မြန်မြန် ပြန်ရအောင်နော် တစ်လီ"

လွန်းက ခပ်တိုးတိုး ပြောပေမယ့် အင်ဒရူး ကြားသည် ။ ပြုံးလိုက်မိ၏။ လွန်းကိုလည်း သဘောပေါက်စ၊ ပြုလာသည် ။ ဒီဝတ်ပုံစားပုံသည် တီထွင်ဖန်တီးလာတာ မဟုတ်မှန်း။

"လွန်းကလဲ ခုပဲ ရောက်တာ"

"အို လွန်း သိပ်ကြာကြာ မနေချင်ဘူး တစ်လီ၊ တစ်လီ မပြန်ရင် နေ၊ ခဏနေရင် လွန်း ပြန်မယ်"

"မုန့်တော့ စားသွားဦး မမရေ၊ တစ်လီ သွားယူခဲ့ပေးပါမယ်"

တစ်လီ ထွက်သွားရာနောက်ကို တဲရင့်စ် ပါသွားမှ လွန်း ‘ဟိုက်’ ခနဲ ဖြစ်သွားရသည် ။ မေ့ပြီး လိုက်မသွား မိတာ။ ဘေးမှာ လူတစ်ယောက် ရှိနေပါလားဟု သိစိတ်က တဒိန်းဒိန်း ရင်ခုန် လာစေသည် ။

လွန်းက ယောက်ျားလေးတွေ အနား မကပ်ရဲလောက်အောင် နုခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ သူတို့ ပုံစံတွေက ကိုးရီးကားရားမို့ တစ်ကြောင်း၊ ဘီယာတွေ သောက်နေကြတာကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ လွန်းကိုယ်တိုင် မိဘမကြိုက်မှာ သိသည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေရတာမို့ တစ်ကြောင်း အားလုံး စုပြွမ်းကာ ရင်တွေ ခုန်လာရခြင်းပါ။

လွန်းက ကိုယ်ကို မသိမသာ စောင်းကာ အင်ဒရူးကို ဘေးတိုက် ပေးနေရာက ကျောပေး အနေအထား ပြင်သည် ။

အင်ဒရူးက မျက်တောင်မခတ် အကဲခတ်နေမိတာကြောင့် ချက်ချင်း

ပင် သတိပြုမိသွားရ သည် ။ လွန်းကို ကြင်နာသလို ရယ်ချင်သလို စိတ်
မျိုးနှင့် ခင်မင်သွားရသည် ။

"လွန်း"

လွန်း ကျောတွန့်သွားရသည် ။

"လွန်းက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကပဲလား"

" မဟုတ်ဘူး "

လွန်းက ထိတ်လန့်နေတာမို့ ယဉ်ကျေး ပြေပြစ်စွာ မပြောမိတော့ပေ

။

"ဘယ်ကလဲ"

"စာပေးစာယူ"

"ဪ ဘာဖြစ်လို့ စာပေးစာယူ ယူတာလဲ"

"မေမေက ထားလို့ "

"ဪ ဪ"

ခေါင်း မဖော်စတမ်း ဖြေနေပုံကြောင့် အင်ဒရူးက ပိုပြီး စကားပြော
ချင်စိတ် ပေါက်လာရ သည် ။ ဆန်းပြားလွန်းသည့် ဒီမိန်းကလေးကို စိ
တ်ဝင်တစား မေးချင်မြန်းချင်စိတ်တွေ ပေါက်နေမိ သည် ။

"ကေသီနဲ့ ခင်လား"

လွန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

"စာပေးစာယူမှာ ဘယ်နှစ် ရောက်ပြီလဲ လွန်း"

"တတိယနှစ်"

"ဪ ... ဘာ အဓိကဘာသာလဲ လွန်း"

"မြန်မာစာ"

လွန်း မဖြေချင်တော့ပေ။ ဒီလူနှင့် စကားတွေ ပြောနေရတာကို စိတ်
ညစ်လာမိသည်။ ။

"တို့ ကို မှတ်ထားပါ။ နောက် တွေ့လဲ ခေါ်ပါ။ တစ်လို့ကို ခင်နေသလို
မျိုး ခင်ပေါ့။ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် အင်ဒရူးလို့ မခေါ်နဲ့ ၊ တို့ က မောင်
ထူးဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြိုက်တယ်"

သူ့ကို ဘယ်သူက အင်ဒရူးလို့ ခေါ်နေလို့ လဲ။ လွန်း မျက်ခုံးလေး ရှုံ့
လာရသည်။ ။

"ဟိုဘက်က တစ်ခြံကျော်မှာ တို့ နေတယ်၊ တို့ က ကျောင်း
ပြီးသွားပြီ၊ လောလောဆယ်တော့ အစ်ကိုနဲ့ အတူတူ ကန်ထရိုက်လုပ်င
န်းကို လေ့လာနေတယ်၊ ကျောင်းပြီးသွားတာ နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိပြီ၊ ကားဝ
ယ်လိုက် ရောင်းလိုက် လုပ်ရင်လုပ်၊ မလုပ်ရင် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်
ဗွီဒီယိုရိုက်တဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ဝင်ယောင်ရင် ယောင်၊ လူက အားလွန်းရင် စိ
တ်လေမှာ စိုးလို့ လျှောက်လုပ် နေရတာကွ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် သိုင်းဝတ္ထု
တွေ ဖတ်၊ သိုင်းကားတွေ ငှားကြည့်၊ တို့ ပြောနေတာတွေ လွန်း စိတ်ဝင်
စားရဲ့ လား"

"မဝင်စားဘူး"

"ဘာ"

အင်ဒရူး တော်တော် ဒေါကန်ကာ မျက်နှာက အောက်သိုးသိုး
ဖြစ်သွားရသည်။ ။ ဘယ်လို ဟာမကလေးပါလိမ့်၊ ပြဿနာပဲ။

"ဟုတ်တယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ၊ လွန်းမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်တာ"

ရိုင်းသွားပြီလားဟု စိုးရိမ်ကာ လွန်းက နည်းနည်း တောင်းပန်လိုက်သည်။ ။ ရင်ထဲ အောင့်သွားပေမယ့် အင်ဒရူး စိတ်မဆိုးမိတော့ပါ။ သူမ မျက်နှာကလေး မြင်ကတည်းက ခွတီး ခွကျ ကလေး ဖြစ်မှာပဲ ဆိုတာ သိရှိ ခွင့်လွှတ်ပြီးသား ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

လွန်း ခေါင်းငုံ့နေဆဲ စီခနဲ အသံကျယ်ကြီး ထွက်လာသည်။ ။

"မျက်စိထဲမှာ အလှဆုံး တစ်ယောက်ကို အားလုံး သိအောင် ခေါ်ထုတ်ပြပါတဲ့ "

ပါဆယ်ဂိမ်းဝိုင်းကပဲ ဆိုတာ လွန်းက သိလိုက်ကာ ကိုယ်နှင့် မဆိုင်တာမို့ ပြန်ပြီး ငြိမ်သက် သွားဆဲ လွန်းနံဘေးကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ။

အပြီးအရယ် များ လွန်းသော မျက်နှာကို လွန်း လန့်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"နာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလေး ဟိုဘက်နားကို လိုက်ခဲ့ပါ"

"ရှင်"

လွန်း တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားရသည်။ ။

"ပါဆယ်ဂိမ်း ကစားတာပါ ခင်ဗျာ၊ အလှဆုံး တစ်ယောက်ကို အားလုံးသိအောင် ကျွန်တော် ထုတ်ပြမလို့၊ လာဗျာ"

"ဟင် ... လွန်းမှ မပါတာ"

ကစားဝိုင်းထဲ လွန်းမှ မပါဘဲ ဟူသော သဘောမျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် စောဒကတက်ရင်း အင်ဒရူးဘက် အားကိုးတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိသ

ည် ။ အင်ဒရူးက လွန်းဘေးက မိုးလွင်ကို ပြုံးပြ လိုက်သည် ။ ဒီနားတစ်
ဝိုက်မှာ နေသည့် ကောင်လေး တစ်ယောက်ပါပဲ။

"အင်ဒရူး ငါက ရိုးရိုး ခေါ်တာကွာ၊ အလှဆုံးကို ထုတ်ပြပါဆိုလို့ ကွာ
၊ မင်းလဲ နားလည် ပါတယ်"

အင်ဒရူးက လွန်းဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ အားလုံး ဝိုင်းကြည့်
နေပြီမို့ လွန်းက ဇွတ်ငြင်းလျှင် မွေးနေ့မှာ မျက်နှာပျက်စရာကြီး ဖြစ်
တော့မည်။

လွန်း ပုံစံကလည်း ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ နည်းနည်း ပါးပါး သိတာဆိုလို့
အင်ဒရူးကိုသာ အရင်းဆုံးထားရမှာ မို့ အားကိုးတကြီး လှည့်ကြည့်နေပုံ
ပါ။

"လိုက်သွားလေ လွန်း၊ ခဏပဲ မတ်တတ်ရပ်ပြရတာပဲဟာ"

လွန်း မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားရသည် ။ သို့ပေမယ့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း
မျက်နှာ ပျက်ပျက်နှင့်ပင် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည် ။

လွန်း ရင်တွေခုန်ကာ ဘေးကလူ ရှေ့ဆောင်ရာနောက် တောင့်တော
င့်ကလေး ပါသွားရတော့ ၏။ မတတ်နိုင်လွန်းလို့ သာ လွန်း ဇွတ်လုပ်လို
က်ရပေမယ့် လူက တုန်ယင်နေသည် ။

"ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း"

လူမြင်သာရာ နေရာကို ထွက်ရပ်အပြ လက်ခုပ် ဩဘာသံတွေ ဆူ
ဆူညံညံ ထွက်လာတာမို့ လွန်း မျက်နှာ နီရဲကာ ခေါင်းငုံ့ ထားလိုက်သ
ည် ။

မိုးလွင်က လွန်းကို ကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်ရင်း

"ခေါင်းမော့ပြ လိုက်လေ"

မျက်နှာကို လိုက်ငုံကြည့်ပြီး အပြောမှာ လွန်း ရှက်စိတ်နှင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ပြေးခဲ့မိသည်။ ။ ခုန စားပွဲကို ခလုတ်ဝင်တိုက်မိမတတ်ဖြစ်မှ လွန်း ရပ်တန့်လိုက်ရရင်း စားပွဲပေါ်က လွန်း ပစ္စည်းတချို့ကို ကောက်ယူလိုက် သည်။ ။

အင်ဒရူးကိုလည်း စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်၏။

"ရှင် ဝင် တောင်းပန်ပေးဖို့ ကောင်းတယ်"

"ဗျာ"

အံ့ကြိတ်ပြောပြီး လွန်း နေရာက လုံးဝ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ။ လွန်း လာမိတာ မှားတာပဲ။ ဆိုးဆိုး ရွားရွား အပြစ်မပြောသာသည့်တိုင် လွန်းနှင့်တော့ လုံးဝ မအပ်စပ် မပတ်သက်သင့်သော အရပ်မျိုးပဲ။ လွန်း နေထိုင်ခဲ့ရပုံနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် မဟုတ်လား။

ကေသီတို့ အိမ်က လမ်းမကြီးပေါ်မဟုတ်။ လမ်းချိုးတစ်ခုထဲမှာ မို့ ခြံထဲက ထွက်ထွက်ချင်း လမ်းချိုးကလေးပေါ် ရောက်လာသည်။ ။ ရင်ထဲ နောက်ကျိနေကာ လွန်းမျက်နှာ စူပုပ်နေမိသည်။ ။ လွန်းတစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာဆဲ။

ရုတ်တရက် လွန်း လက်ကို နောက်က ဆွဲခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် လွန်း တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ ကြက်သီး ထသွားရသည်။ ။

"ဟင် ရှင်"

"နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ တို့ နာမည် မိုးလွင်"

"အို မပြောဘူး"

လွန်းက လက်ကို ဆောင့်ရုန်းကာ ရှေ့ဆက်သည် ။ မိုးလွင်က လက်ကို ထပ်မံ ဖမ်းဆွဲ ထားလိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဖြစ်နေတာလဲ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ ဘယ်မှာ နေတာလဲ၊ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ သိချင်တယ်"

ရုတ်တရက် လွန်းတို့ နားကို ကားတစ်စီး ရောက်လာတာ တုံ့ခနဲရပ်ပြီး ကားထဲက လူတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ လွန်း မျက်ဝန်းတွေက ထိုလူ့ဆီ အားကိုး အားထား ရောက်သွားရသည် ။

"ကိုကို မြတ်ထင်"

"လွန်း ကားပေါ်တက်"

မြတ်ထင်မျက်နှာက ရဲတွတ်နေသည် ။ သူ နုနုဥဥနှင့် အလှတောင်မကြည့်ရက်သော လွန်းကလေးကို ဆွဲလား ရမ်းလား လုပ်နေသည့်ကောင်ကို ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ လက်သီးနှင့် ဆွဲထိုးပစ်လိုက်သည် ။ မိုးလွင်ကလည်း မခံ။ အပြန်အလှန် ရန်ပွဲ ဖြစ်သွားရတော့သည် ။

လွန်းက ကားပေါ်တက်ကာ ကားကို စက်နှိုးနေပြီ။ လွန်းစိတ်ထဲ ဒီနေရာက မြန်မြန် ထွက်သွားချင်ပြီ။ လာရောက်ကူညီသော ကိုကိုမြတ်ထင်ကို လုံးလုံး သတိမရတော့။

မြတ်ထင်ခမျာ ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် တစ်သက်လုံး နေလာတာ။ ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဖူးခဲ့။ ပထမဆုံးအကြိမ်မို့ တဖြည်းဖြည်း အထိနာလာသည် ။

နာသည့်ကြားကပင် သူ အချိန်မီ ရောက်လာနိုင်တာကို စိတ်ချမ်းသာ

မိ၏။ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်စိတ်ဖြင့် လွန်းနောက် လိုက်လာတာ။ အင်း
လျားလမ်းဆိုသည့် သဲလွန်စတစ်ခုနှင့် ဟိုမေး ဒီမေး လိုက်လာရင်းက
မီးရောင်စုံတွေ ဘောလုံးတွေ ရှိနေသော ခြံကလေးကို လမ်းမှ
လှမ်းတွေ့ကာ ချိုးကွေ့ဝင်လာခြင်းပါ။

မြတ်ထင် တော်တော်နာနေပြီ။

လွန်းတော့ ကားမောင်းပြေးလျှင် လွတ်ကောင်းပါရဲ့ ဟု စိတ်လျှော့
တွေးမိလုလုတွင် ခွပ်ခနဲ အသံ တစ်ချက်နှင့်အတူ မြတ်ထင် ကိုယ်ပေါ်
ကျနေသော လက်သီးချက်တွေ ရပ်တန့်ကုန်၏။

မြတ်ထင် မျက်လုံးကိုပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည် ။ ရှေ့မှာ လူတစ်
ယောက်က သစ်သားချောင်း တစ်ချောင်းကိုင်ကာ ရပ်နေလေသည် ။

ဪ သူ ကူညီလိုက်တာကိုး ။

မိုးလွင်က မြေလမ်းပေါ် မှောက်လျက် ဖြစ်နေ၏။

"ကျေးဇူးပဲဗျာ"

ကျေးဇူးစကား ဆိုမိဆဲ လွန်းက ကားကို တရကြမ်း နောက်ဆုတ်
ကာ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည် ။ မြတ်ထင် သက်ပြင်းချမိရင်း

"လွန်းကတော့ ဒီလိုပဲ"

ခပ်ညည်းညည်း ဆိုမိ၏။

"ခင်ဗျားက လွန်းအစ်ကိုလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ လွန်း အစ်ကိုရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ၊ ကျွန်တော့်နာမည် မြ
တ်ထင်ပါ"

"ကျွန်တော့်နာမည် မောင်ထူးပါ"

"ဪ လွန်းနဲ့ သိသလား ခင်ဗျ"

"အခု ဒီမှာ မှ တွေ့ဖူးတာပါ၊ မသိပါဘူး"

"ညီမလိုပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်မချလို့ လိုက်လာတာ၊ သူက ဒီလိုနဲ့ ခွဲပွဲတွေ ဘာတွေ တစ်ခါမှ သွားဖူးတာလဲ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ သူငယ်ချင်း ဇွတ်ခေါ်လို့ ပါလာတာ"

"ဒီ ချာတိတ်ကိုလည်း ဘာမှ လုပ်မနေပါနဲ့ တော့ဗျာ၊ သူတို့ လည်း ဘီယာနည်းနည်း ထွေနေတာပါ၊ ရမ်းရမ်းကားကားတွေ မဟုတ်ပါဘူး"

"ခင်ဗျား သိရင်ပြီးတာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ရိုက်လိုက်တဲ့ အတွက် စိုးရိမ်နေတာပါ၊ တစ်ခုခုဆို ကျွန်တော် ရှင်းပေးပါ့မယ် ကိုထူး"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုမြတ်ထင်၊ ဒါ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင်လေးကို သိပါတယ်"

"ခင်ဗျား သိရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကျွန်တော် ခုလောက်ရှိ သတိလစ်နေလောက်ပြီ ခင်ဗျား လာမကူညီရင် သေချာတယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ တကယ် ကျေးဇူးတင်တာပါ၊ လွန်း လွတ်သွားတဲ့ အတွက်ကို တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ"

"ခင်ဗျား လွန်းက စောင့်လဲ မစောင့်ပါလား"

"သူက ဒီလိုပဲ၊ ကလေးစိတ်"

အင်ဒရူးက မြတ်ထင် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်မိသည် ။ သဘောကောင်းသော ကြီးမြတ်သော အရိပ်အယောင်က သိသိသာသာ မျက်နှာမှာ ပေါ်နေသည် ။

"ခင်ဗျား ဘယ်မှာ နေတာလဲ ကိုထူး၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါရစေ"

"ဘာနဲ့ ပို့မှာ လဲ၊ ကားက ပါသွားပြီလေဗျာ"

"လွန်းတို့ အိမ်က ဝင်ဒါမီယာထဲတင်ပါ၊ ဒီက လမ်းလျှောက်ပြန်ပြီး ကားသွားယူလို့ ရပါတယ်"

"ခင်ဗျားလည်း အတူတူ နေတာလား"

"ကျွန်တော်တို့ က မြို့ထဲမှာ နေတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ လွန်းတို့ အိမ်ကို ကား သွားပြန်ယူရမှာ အတူတူ ခင်ဗျား ကိုလည်း ပြန်ပို့ပေးချင်လို့ ပါ၊ သိပ် မ ဝေးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒီ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာဘက်ကဝင်ရင် နီးနီးလေးပါ"

"နေပါစေ၊ လိုက်မပို့ပါနဲ့ ဗျာ၊ ဝေးလွန်းတော့ ပင်ပန်းပါတယ်၊ ခင်ဗျား အခု ရပ်နေတာ ကျွန်တော့်ခြံရှေ့ပဲ"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ခင်ဗျား တော်တော်နောက်တာပဲ"

"မနောက်ရပါလားဗျာ၊ ခင်ဗျားချည်း ပြောနေတာပါ"

"ဟားဟား ဟားဟား ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ မြို့ထဲဘက်ရောက်ရင် ကျွန်တော့်ဆီ ဝင်ပါ၊ မေတ္တာရတနာ ကုန်ပဒေသာတိုက်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ နေပါတယ်"

"ဪ ... ခင်ဗျားတို့ ကုန်တိုက်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ရောက်ရင် ဝင်ပါ"

"ရောက်ရင် ဝင်ပဲ၊ မယ်ဗျာ၊ ဝင်ပဲ၊ မယ်"

"ပြီးတော့ ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေလိုပဲ သဘောထားပြီး ဆက်ဆံပါ နော် ကိုထူး၊ လွန်းလွန်း ကိုလည်း နောက် ဒီလိုပဲ အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံရင် အကူအညီပေးပါဗျာ၊ သူကလေးက မိဘက ချုပ်ချုပ် ချယ်ချယ် ပုံစံမျိုးဆန်ဆန် ထားတော့ လူတောထဲ ဝင်မဆံ့ဘဲ ကိုးလိုးကန့်လန့်နဲ့ မျက်စိနောက်

စရာ လေး ဖြစ်နေတတ်တယ်ဗျ"

"စိတ်ချပါဗျာ"

အင်ဒရူးက မြတ်ထင်ကို စူးစိုက် သေချာစွာ ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ထက်ထက်သန်သန် ညှိတ်ပြ လိုက်ရသည် ။ မြတ်ထင် လှည့်ထွက်သွားတော့ အင်ဒရူးခေါင်းထဲ ‘လွန်းထားထား’ ဆိုသည့် မိန်းမဆန်းကလေး အကြောင်းက မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ဝင် လာလေသည် ။

(၂)

အင်ဒရူးက မေတ္တာရတနာ ကုန်ပဒေသာတိုက်ဟူသည့်
ဆိုင်းဘုတ်ဖြူဖြူကြီးကို မော့ကြည့်ကာ ကားတံခါးကို ခြေဖြင့် နောက်ပြန်
ကန်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါ အသေးကလေးထုတ်ကာ မျက်နှာ
ကို ပွတ်သုတ်ရင်း ဝင်ဖို့ စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

ဟိုလူက မှတ်မိပါ့မလား ...။

မှတ်မိမည်တော့ ထင်သည်။ ။ သို့ပေမယ့် ဟိုတစ်နေ့က ပြဿနာဖြစ်
အပြီး မတွေ့ရတာ ဆယ်ရက် ကျော်ခဲ့ပြီဆိုတော့ သွားနှုတ်ဆက်ရမှာ
ကို ဝန်တော့ လေးသား။

"မထူးပါဘူးကွာ၊ ရောက်နေမှ ပဲ"

အင်ဒရူးက ပါးစပ်က ထုတ်ကာ ရေရွတ်ရင်း အောက်ဆုံးထပ်ကို ဝင်
ခဲ့သည်။ ။ ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလှသော ကုန်တိုက်ပါပဲ
။

ရောင်းချနေသည့် ဆိုင်တာဝန်ခံတွေကအစ ပစ္စည်းထည့်သည့် မှန်ဖီ
ရီတွေအထိ ကြည့်ကောင်းစွာ စနစ်တကျ ရှိနေသည်။ ။

အင်ဒရူးက ပုဆိုးတွေ ရောင်းနေသည့် မှန်ဖီရီရှေ့ ခပ်တောင့်တောင့်

ရပ်နေမိတာမို့ ဗီရိုနောက်က ကောင်မလေးက ချုံပြီးစွာ

"ဘာအလိုရှိပါသလဲ ရှင်"

"ဪ ဘာမှ အလိုမရှိပါဘူး"

ကောင်မလေးက မျက်မှောင်လေးကြုတ်ကာ အင်ဒရူးကို ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်သည်။

"ဒါဖြင့်ရင်လည်း ကြည့်နိုင်ပါတယ်"

ဆိုင်ရှင်တွေက သင်ကြားထားသည့်အတိုင်း ချေငံယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ပြောရင်း ကောင်မလေး တစ်ဘက်လှည့်သွား၏။

"ဒီမှာ "

အင်ဒရူးက ကောင်မလေး ဗီရိုရှေ့ ရပ်ရင်း ခေါ်လိုက်တာမို့

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကျွန်တော်က ကိုမြတ်ထင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ"

"ဪ ကိုမြတ်ထင်က သုံးထပ်မှာ ထိုင်ပါတယ်ရှင်"

"သုံးထပ်ကို ဘယ်လိုတက်ရမလဲ၊ လှေကားက ဘယ်မှာ လဲ ခင်ဗျ"

"ဘေးလှေကားက တက်ပါရှင်၊ ဒီထဲမှာ လှေကား မရှိပါဘူး"

"သုံးထပ်ကိုရောက်ရင်"

"သွားစရာ တစ်ဘက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ ဘယ်ဘက် တံခါး ဖွင့်ထားပါတယ်၊ ဝင်သွားလိုက်ပါ၊ တွေ့တဲ့ သူကို ပြောလိုက်ပါ၊ အဲဒီက တစ်ဆင့် မှန်တံခါးကာထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ ကိုမြတ်ထင် ထိုင်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးပဲ"

အင်ဒရူး ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ကောင်မလေး လမ်းညွှန် သည့်အတိုင်း ဘေးလှေကားက တက်လာခဲ့၏။

တက်လာရင်း မြတ်ထင်တို့ ကုန်တိုက်ကို တကူးတက လာမိသော အဖြစ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ပခုံး တွန့်ခနဲ နေအောင် သတိပြုမိသည်။ ။

မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ အင်ဒရူး စိတ်ထဲ ကိုးရိုးကားရားလေး ကြားက၊ ခွကျကျ ကြားက ချစ်စရာလေး ဖြစ်နေရသည့် လွန်းထားထားကို တွေ့ချင်နေသည်။ ။ ဝင်ဒါမီယာဆိုတာ တစ်ခုတည်း သိရှိနှင့် သူမ အိမ်ကိုလည်း ဘယ်လိုမှ မသွားနိုင်ပါ။

ဒါကြောင့် အနီးဆုံး ပတ်သက်ရာ မြတ်ထင် ဆီကိုပဲ လာရတာပါ။

အင်ဒရူး ဆန္ဒက လွန်းထားထားကို ထပ်မြင်လို တွေ့လိုသည်။ ။ ဒါပါပဲ။

သုံးထပ် အခန်းဝကို ရောက်လာသည်။ ။ ဖွင့်ထားသော တံခါးမှ ဝင်ကာ အသင့်တွေ့ရသော လူတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ ကိုမြတ်ထင် ဘယ်မှာ လဲ"

"ဪ ... အစ်ကို ဒီအခန်းထဲမှာ ပါ၊ ကျွန်တော် ခေါ်ပေးပါ့မယ်၊ ဘယ်သူလို့ ပြောရမလဲ"

"မောင်ထူး လို့ "

ထိုလူက စားပွဲမှ ထကာ ရှေ့နားဆီက မှန်တံခါးချပ်ကို လက်နှင့် ခေါက်လိုက်သည်။ ။ ဒီတော့မှ မှန်ကာထားသော အခန်းကို အင်ဒရူး လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။ ထိပ်မှာ စားပွဲကြီး တစ်လုံး၊ ရှေ့နား မလှမ်းမကမ်းမှာ စားပွဲ ခပ်သေးသေး လေးလုံး နေရာတကျချလျက် သပ်ရပ်သော အခန်းလေးပါပဲ။

မြတ်ထင်က ထိပ်က စားပွဲကြီးမှာ ထိုင်နေသည် ။ လှမ်းမော့ကြည့်ကာ အင်ဒရူးကို တွေ့လိုက်သည် နှင့် ပါးစပ်ပွင့်ဟအောင် အံ့သြသွားကာ ချက်ချင်း ထ လာလေသည် ။

"ကိုမြတ်ထင် ဧည့်သည် က"

"ကျွန်တော် သိတယ် ကိုအောင်လွင်၊ ကိုထူး လာပါ၊ အထဲကို လာထိုင်လေဗျာ လာပါ၊ အဲဒီနေ့ကပဲ တွေ့ပြီး လုံးဝ မတွေ့ကြရတာ၊ ကြုံလို့ ဝင်တာလား"

"မဟုတ်ဘူး ကိုမြတ်ထင်၊ တမင် လာတာပဲ"

"ကိစ္စများ ရှိသလား"

"ကိစ္စ မရှိပါဘူးဗျာ၊ အိမ်မှာ အားနေရင်းက အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်တွေ စိတ်ထဲ ပြန်သတိရပြီး ခင်ဗျားဆီ လာချင်စိတ်ပေါက်လို့ တမင် ထွက်လာတာ"

"ဪ တကူးတကကိုး၊ ကိုအောင်လွင်ရေ အောက်ထပ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါဗျာ၊ စပျီကလင်း နှစ်ပုလင်း ပို့ပေးဖို့ "

အင်ဒရူးက မှန်ကာခန်းကလေးထဲ ဝင်ကာ မြတ်ထင်နှင့် ချက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"ဒီနေ့တော့ လွန်း မလာဘူးဗျ"

"လွန်းက ဒီကို နေ့တိုင်း လာလို့ လား"

စိတ်ဝင်စားသော အကြောင်းအရာမို့ အင်ဒရူး ခပ်သွက်သွက် ပြန်မေးမိသည် ။

"ဪ ကိုထူး မသိဘူး ထင်တယ်၊ လွန်းက ဒီမှာ အလုပ် လုပ်တ

ယ်လေ"

"အလုပ် လုပ်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ကိုထူး၊ ဘာရယ် ညာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက စာပေး စာယူဆိုတော့ အိမ်မှာ အမြဲရှိနေတာ အားနေတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒါနဲ့ သူ့အမေက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ဘာတွေ အတွေ့အကြုံရှိအောင် ထင်ပါတယ်၊ ဇွတ်လွှတ်ထားတာ၊ သူက စာရင်းဇယားတွေ ဝါသနာပါရှာတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဪ ... ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ ကိုမြတ်ထင်၊ နေမကောင်းဘူးလား"

"ဒီနေ့ညနေဘက် သူတို့ အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်ပွဲ ရှိတယ် ကိုထူး၊ အဲဒီအတွက် သူ မလာဖြစ်တာပါ"

"အလှူသဘောမျိုးပေါ့ ဟုတ်လား ကိုမြတ်ထင်"

"လူများများ မဖိတ်ပါဘူး၊ သူတို့ မိသားစုရယ် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရယ် ဒါပါပဲ၊ သူတို့ မိသားစုကတင် လူကမနည်းဘူး ကိုထူးရ၊ ဆယ့်သုံးယောက်တောင်ရှိတာ"

"ဆယ့်သုံးယောက်တောင် ဟုတ်လား၊ မောင်နှမများ လို့ လား"

"မောင်နှမက ခြောက်ယောက်၊ အစ်ကို ငါးယောက်နဲ့ လွန်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်းလေ၊ အဘွားလဲ ရှိသေးတယ်၊ အမေရယ်၊ အဖေရယ် အမေရဲ့ အစ်မရယ်၊ ပြီးတော့ အစ်ကို သုံးယောက်ရဲ့ မိန်းမ သုံးယောက်ရယ်၊ စုစုပေါင်း ဆယ့်သုံးယောက်ပေါ့ ကိုထူးရ၊ ချွေးမ သုံးယောက်ရဲ့ မိသားစုလဲ ပါမှာ ပေါ့"

"သူစိမ်းဆိုလို့ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုပဲပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ကိုထူး၊ ကဲ သောက်လိုက်ပါဦး"

စားပွဲပေါ် ငွေလင်ပန်းကလေးနှင့် ရောက်လာသော စပါကလင်း နှစ်
ပုလင်း ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်၊ ရေခဲခွက်လေး တစ်ခွက်ကို မြတ်ထင်က နေရာ
ချရင်း အင်ဒရူးအတွက် ထည့်ပေးသည်။ ။

အင်ဒရူးက လက်ထဲ စီးကရက်ကို ဘယ်နေရာ ချရမလဲ မသိဘဲ နေ
ရာရှာနေစဉ်

"ဪ ဆေးလိပ်ပြာခွက် လိုနေပြီနော်၊ လင်ပန်းထဲပဲ ခြွေထည့်
လိုက်ပါ ကိုထူးရာ၊ အားနာစရာပဲ၊ ကျွန်တော်က မသောက်တတ်တော့
စားပွဲပေါ် ဆေးလိပ်ပြာခွက် မထားမိဘူး"

"ရပါတယ်ဗျာ ကိစ္စ မရှိပါဘူး"

မြတ်ထင်၏ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော စကားတွေကြောင့် အင်ဒရူး မြ
တ်ထင်ကို ခင်မင်မိသည်။ ။

"ဒီညနေတော့ ကျွန်တော့်အိမ်က လိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်
တော် တစ်ယောက်ပဲ သွားရမှာ ပဲ ကိုထူးရ"

"လွန်းတို့နဲ့ ခင်တာ ကြာပြီလား ကိုမြတ်ထင်"

"ကြာပြီပေါ့၊ ကြာပြီဆို မွေးကတည်းကပဲ၊ ကျွန်တော့် အဘွားနဲ့
လွန်းတို့ အဘွားကိုက ငယ်သူငယ်ချင်းပါ"

"ဪ"

"လွန်း အစ်ကို ကိုသီဟဆိုတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကလည်း
အသက်တူတော့ သူနဲ့ ကတော့ ကျွန်တော် အခင်ဆုံးပါပဲ၊ ကျွန်တော်က
မွေးချင်း မရှိဘူးလေ၊ သူတို့ က မောင်နှမတွေ အများကြီး၊ ပျော်စရာ

ကောင်းတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ငယ်ကတည်းက အားရင် အဲဒီအိမ်ပဲ
ရောက်နေတာ "

"ဪ"

အင်ဒရူး လွန်းကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ ။ ငယ်ငယ်ကလည်း လွန်း
ပုံစံလေးက ချစ်စရာ ကောင်းမှာ ပဲ။ ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက
လွန်းနှင့် ခင်မင်ခွင့်ရခဲ့သော မြတ်ထင်ကိုပဲ မကျေနပ်သလိုလို ဖြစ်သွား
ရလေသည်။ ။

"ဘာသာရေး အလွန် ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ ရှေးကျကျ မြန်မာဆန်ဆန် မိ
သားစုဗျ"

ဟုတ်မှာ ပါဟု အင်ဒရူး တွေးသည်။ ။

မြတ်ထင်ကိုလည်း တော်တော် မြန်မာဆန်ကာ သိမ်မွေ့သူအဖြစ် အ
င်ဒရူး သတ်မှတ်မိပြီး သား။ စတစ်ကော်လာ ရုပ်အင်္ကျီဖြူနှင့် ယောလုံချ
ည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ။ နှစ်ခါမြင်ဖူးပြီမို့ နှစ်ခါလုံး ဒီအဝတ်အစားမျိုးပဲ
ဝတ်ထားသော မြတ်ထင်ကို အင်ဒရူးက အကဲခတ်နိုင်နေပြီ။

"လွန်းတင် မကဘူး၊ သားတွေရော ချွေးမတွေရော အဲသလို ရိုးရိုး
တွေပဲ"

"တော်တော်ဆန်းတဲ့ မိသားစုပေါ့"

"ကိုထူးကတော့ ရယ်စရာပြောပြီ။ မြန်မာ မိသားစု မြန်မာဆန်တာ
ဆန်းသလားဗျ"

"မဟုတ်ဘူး လေ၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ခုခေတ်နဲ့ တောင်မှ မျက်
စိ ခွင်မကျတော့ လောက်အောင် ရှေးကျတာကို ပြောတာပါ"

"သူတို့ အိမ် ရောက်သွားရင် ခင်ဗျား ဒီလောက်ဆန်းမှာ မဟုတ် တော့ဘူး ကိုထူး၊ လွန်း တစ်ယောက်တည်းကို မြင်လို့ ခင်ဗျား ဆန်းနေ တာ၊ သူတို့ အိမ်မှာ အားလုံး သူလိုပုံစံပဲ"

"ဟောဗျာ၊ ကျွန်တော် သူတို့ မိသားစုကို တွေ့တောင် တွေ့ဖူးချင် လာပြီ"

အင်ဒရူးက မြတ်ထင် စကားပေါ် အခွင့်ကောင်းယူကာ နင်းပြီး ပြော လိုက်သည်။ ။ မြတ်ထင်က မျက်ခုံး ပင့်သွားရင်း

"ဟာ ဒီနေ့ည ဘုရားကိုးဆူပွဲ ခင်ဗျားကို ခေါ်သွားရင် ဖြစ်တာပဲ၊ ကျွန်တော့် အိမ်ကလည်း ကျွန်တော် တစ်ယောက်ပဲ သွားနိုင်မှာ ၊ ခင်ဗျား ပါရင် အဖော်လဲရမယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို သူတို့ မိသားစုနဲ့ လည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ချင်တယ်၊ လွန်းကို ကူညီ ကာကွယ် ပေးထားတဲ့ သူ မဟုတ်လား"

အင်ဒရူးက မျက်နှာပေါ် ဝမ်းသာမှုကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့အောင် ဖြစ်သွားရင်း

"အဆင်ပြေတာပေါ့ ကိုမြတ်ထင်၊ သူတို့ မိသားစုကို ကျွန်တော် စိတ် ဝင်စားတယ်"

မြတ်ထင် ခုမှ ပဲ အင်ဒရူးကို သေချာစွာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ ။ သူ စိတ်ဝင်စားသည် ဆိုတာ တစ်မိသားစုလုံးကိုပဲ ဖြစ်ပါစေ။

လွန်းကိုများ ဒီလူ စိတ်ဝင်စားသလားဟု အလန့်လန့်အထိတ်ထိတ် တွေးမိပြီးမှ တွေးမိတာကိုပဲ မြတ်ထင် အားနာသွားရသည်။ ။ ခုမှ သိသူ တစ်ယောက်ကို စောစီးစွာ အပြစ်မြင်ဖို့ မသင့်ဟု မြတ်ထင် ယူဆသည်။ ။

"ငါးနာရီလောက်မှာ သွားရမယ် ကိုထူး"

"အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျွန်တော်က လူအားပါ"

မြတ်ထင်က အင်ဒရူး ဝတ်စားထားတာကို မသိမသာကြည့်ပြီး ဖြစ်ပါ့မလားဟု စိုးရိမ်စိတ် နည်းနည်းဝင်သည်။ ။

ရှပ်အင်္ကျီ လက်တို အဖြူပေါ်က လက်ပြတ်ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာ ခိုပြာ ရောင်ကို ထပ်ဝတ်ကာ ဘောင်းဘီ မီးခိုးရောင်နှင့်၊ ဆံပင်ပုံစံကလည်း လွန်း မေမေတို့ မျက်စိနှင့်မှ ပေါင်ဝင်ပါ့မလား။

ရှေ့ဘက် ဆံပင်တွေက အထပ်လိုက်ဖြစ်အောင် ဝဲပျံနေသည်။ ။ ဘေး ကို များများ ယူကာ ခွဲထားတာမို့ နဖူးပေါ် ကျနေသော ဆံပင်တချို့က ခေါင်းလှုပ်ရှားလျှင် ခါယမ်းချင်ချင်၊ ဆံပင်က တိုတော့ တိုပါသည်။ ။

ယောက်ျားပီသ ထောင်မောင်းစွာ ဘာမဆို ဇွတ်တရွတ် ခေါင်းမာလို ဟန် မျက်နှာပေးမျိုး ရှိသော ဒီလူကို ဘာကြောင့်များ မြတ်ထင် လျင်မြန် စွာ ခင်မိပါလိမ့်။ ရိုးသားကာ စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ပုံတော့ ရသည်။ ။

ဒီလို ခေတ်ဆန်ဆန် လူတစ်ယောက် အိမ်ခေါ်ရလာပါ့မလားဟု လွန်းမေမေ စိတ်ဆိုးလျှင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ ခုမှ ခင်သော လူတစ်ယောက်ကို လည်း အဝတ်အစားလဲပြီးမှ သွားရအောင် ဟု ပြောဖို့ မသင့်၊ ခေါ်ဖို့ ကို လည်း မထင်မှတ်ဘဲ လွှတ်ခနဲ ပြောထွက်ပြီးပြီမို့ လူယဉ်ကျေး မြတ်ထင် ခမျာ တော်တော် ကသိကအောက် ဖြစ်နေရသည်။ ။

"ကိုမြတ်ထင် ကျွန်တော် မေးနေတာလေ"

"ဪ ဘာများ လဲ ခင်ဗျာ"

"လွန်းထားထားက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပါ့မလားလို့ ပါ"

"ခင်ဗျားနဲ့ ဧည့်ခံပွဲထဲမှာ တွေ့သေးတယ် မဟုတ်လား၊ စကား ပြောဖြစ်သေးလား"

"တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်ဖြစ်တာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ စကား ပြောဖြစ်ပါတယ်။ သူကတော့ မပြောဘူးဗျ"

"လွန်းက ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးလည်း သိပ်မကျွမ်းကျင်လို့ ပါ။ သူမှတ်မိပါလိမ့်မယ်။ မမှတ်မိလည်း ကျွန်တော် ပြောမှာ ပေါ့ ကိုထူး၊ ခင်ဗျား ကူညီလို့ ကျွန်တော်လည်း သက်သာတာ။ သူလည်း လွတ်အောင် ထွက်သွားနိုင်တာပါ"

"အဲသလို သူ နားလည်တတ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမျှပဲ ကိုမြတ်ထင်"

မြတ်ထင်က နာရီကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ကာ စားပွဲပေါ်က စာရွက်စာတမ်းတချို့အောက်မှာ လက်မှတ်ထိုးရင်း ဖိုင်တွဲထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ။

"ဒီကုန်တိုက်က ညမှ ပိတ်တာ မဟုတ်လား ကိုမြတ်ထင်"

"ဟုတ်တယ် ကိုထူး"

"ကိုမြတ်ထင် အပြင်သွားတော့ ထားခဲ့ဖို့ လူရှိပါသလား"

"မန်နေဂျာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမေလည်း ရှိပါတယ်။ မေမေကလည်း အဲဒီကုန်တိုက်ကို ကောင်းကောင်း နိုင်နင်းပါတယ်"

မြတ်ထင်က ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထသည် ။ အခန်းထဲက အဝတ်ချိတ်သည့် စင်ကလေး မှာ ချိတ်ထားသော တိုက်ပုံအင်္ကျီနံ့သာရောင်ကို သွားဖြုတ်ယူကာ ဝတ်လိုက်၏။

ကုန်တိုက် ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်ကလည်း ဒီမှာ ပဲ ရှိလျက် နှင့် အလုပ်ခန့်ထဲ တိုက်ပုံဝတ်ကာ ဝင်သော မြတ်ထင်ကို အင်ဒရူး ဘယ်လို သတ်မှတ်ရမည် မသိ။

"သွားကြရအောင် ကိုထူး"

"ငါးနာရီ ဆို"

"စောရောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ က ဘယ်အချိန် ရောက်ရောက်ပါ"

"ဪ"

အင်ဒရူး ထိုင်ရာက ထလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော့်မှာ ကားပါတယ် ကိုမြတ်ထင်"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အပြန်လာခေါ်ဖို့ ချာတိတ်တစ်ယောက်ကို မှာလိုက်ဦးမယ်ဗျာ"

"အပြန်လည်း ကျွန်တော်ပဲ ပို့မှာ ပေါ့၊ မမှာ ပါနဲ့ တော့"

"ကျေးဇူးပါဗျာ၊ ဒါဆို သွားကြစို့"

မြတ်ထင်က မှန်ခန်းကို တွန်းဖွင့်ထွက်သည်။ ။ အပြင်ဘက်ခန်းကို ရောက်တော့

"မေမေ့ကို သွားပြောဦးမယ်၊ ခဏ စောင့်ပါဦး ကိုထူး"

ပြောပြောဆိုဆို နောက်ဘက်ထဲမှာ ရှိနေသေးသည့် တံခါးတစ်ချပ်ကို တွန်းဖွင့်ကာ ဝင်သွား၏။ ခဏအကြာမှာ ပြန်ထွက်လာသည်။ ။ နှစ်ယောက်သား အင်ဒရူး၏ PAGERO ဟု နာမည် ရေးထားသော မစ်ဆူဘ်ရှိ ကားအဖြူကြီးနှင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။

"ကိုထူး ကျောင်းတက်တုန်းလား"

"ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးပါပြီ၊ နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိပြီ ကိုမြတ်ထင်၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်က မြေဝယ် တိုက်ဆောက် ကန်ထရိုက် လုပ်ပါတယ်၊ တစ်

ခါတလေလဲ အဲဒီထဲ ဝင်ပါလိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဦးဒီယို ထုတ်လုပ်ရေးမှာ လည်း ကျွန်တော် အစုစပ်ငွေ ထည့်ထားတယ်"

"စုံလှချည်လား ကိုထူးရာ၊ ဒါဖြင့် သေဌေးလေးပေါ့"

"ကိုမြတ်ထင်တို့ လုပ်ငန်းက ပိုပြီး တည်မြဲခိုင်မာမှု ရှိပါတယ်"

"မိဘတွေကကော ဘာလုပ်သလဲ ကိုထူး"

"အဖေကြီးရော အမေကြီးရော ဩစကြေးလျမှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဗျ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုပဲ ရှိတာပါ"

ဒါကြောင့်လည်း ဒီလောက် လွတ်လပ်မှု ခုံမင်သော ပုံစံ ဝင်နေတာပဲ ဟု မြတ်ထင် မှတ်ချက် ချမိသည် ။ ကားမောင်း မြန်လှသည် မဟုတ်ပေ မယ့် ဝင်ဒါမီယာကို ခဏတွင်းချင်းမှာ ပင် ရောက်လာသည် ။

"ဒီနားမှာ ဖြည်းဖြည်း ကိုထူး၊ ဟောဟိုရှေ့က ခြံတံခါးအဖြူပဲ"

"ဟိုကုန်းပေါ်က တိုက်လား ကိုမြတ်ထင်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

တိုက်ကြီးက အုတ်ကွက်တွေ ဖော်ကာ ဆောက်ထားသည့် အနီရောင် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး။ ကြီးမား ခုံထည်လှတာကြောင့် ရဲတိုက်ကြီး တစ်ခု နီးပါး ဖြစ်နေရသည် ။ ခြံတံခါးရှေ့မှာ ရပ်ကာ ဟွန်းတီးလိုက်သည် နှင့် လူတစ်ယောက် အပြေးထွက်လာသည် ။

ခေါင်းထုတ်ကြည့်နေသော မြတ်ထင်ကို မြင်တာမို့ ချက်ချင်းပဲ တံခါး ကို ဖွင့်ပေးသည် ။ အင်ဒရူးက ကားကို ကုန်းမော့ကလေးအတိုင်း မောင်းတက်လာခဲ့သည် ။

"ဪ ... ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကိုထူးကို တစ်ခု ပြောမလို့ "

"ဘာတုံး ကိုမြတ်ထင်"

"ကိုထူး ဘာ ဘာသာ ကိုးကွယ်သလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာပါပဲ"

"ဒါဖြင့်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ အိမ်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း ဘုရားခန်းကိုဝင်ပြီး ဘုရားရှိခိုးရမယ် ကိုထူး၊ အဲဒါမှ အဘွားကြီးတွေက ကြိုက်တယ်၊ သိပ် ဘုရားတရား ဦးစားပေးတဲ့ လူတွေ"

"ဪ ရပါတယ်၊ ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်ပွဲကို လာတာပဲဗျာ ဘုရားရှိခိုးရမှာ ပေါ့"

"ဒီနေ့မို့လို့ မဟုတ်ဘူး ကိုထူးရ၊ ဒီအိမ် ရောက်ရင် ဘုရားခန်းကို အလျင်ဝင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြု တာက ကျွန်တော်တို့ ထုံးစံဖြစ်နေပြီဗျာ"

"ဪ"

အင်ဒရူး ကားကို မြတ်ထင် ညွှန်ပြသော နေရာမှာ ရပ်လိုက်သည် ။
မြတ်ထင်ကပဲ ကိန်းခန်း ကြီးကြီး ပြောတတ်တာကြောင့်လား မသိ ရင်
တောင် ခုန်သလိုလို ဖြစ်နေရသည် ။ အိမ်ရှေ့အဝင်ဝက လူခေါ် ဘဲလံ
လေးကို မြတ်ထင် ဖိနှိပ်လိုက်တော့ အင်ဒရူး ပိုမို စိတ်စောလာရလေသ
ည် ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာဖွင့်ပေးသော တံခါးမှ အခန်းထဲ ဝင်လို
က်ရသည် ။ ဝင်ဝင်ချင်း အခန်းကွက်ကလေးမှာ ဘာ ပရိဘောဂမှ မရှိ။

ဘယ်ဘက်မှာ လှေကား သုံးထစ်၊ ညာဘက်မှာ လှေကား သုံးထစ်၊ ရှေ့
တည့်တည့်မှာ လှေကား သုံးထစ်၊ သုံးဘက် သုံးတန် ဝရန်တာပတ်လည်
ကလေးက ပွတ်လုံးတွေနှင့် စီထားသည်။ ။

"ဘယ်ဘက်က ဘုရားခန်းပဲ ကိုထူး၊ ဖိနပ်ချွတ်လေ၊ ဪ... ကို
ထူး ဖိနပ်က ချွတ်ရ ခက်တာပဲ၊ စုစု ခုံကလေးတစ်ခု ယူပေးစမ်းပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုမြတ်ထင်"

တံခါးလာဖွင့်သော ကလေးမကလေးက လှစ်ခနဲ ပြေးသွားပေမယ့်
အသံ မဆူညံချေ။

"လှေကားထစ်တွေမှာ ပဲ ထိုင်ချွတ် လိုက်မယ်လေ ကိုမြတ်ထင်၊ ရပါ
တယ်"

အင်ဒရူးက လှေကားထစ်မှာ ထိုင်ချကာ ဖိနပ်ကြိုး ငုံ့ဖြေလိုက်သည်
။

"မောင်မြတ်ထင် ဧည့်သည် ပါလာသလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး"

အသံကြောင့် အင်ဒရူး ခေါင်းမော့ ကြည့်လိုက်သည် ။ မြန်မာဆန်လှ
သော ငါးဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး။ ဝတ်စားထားတာကိုက အ
လွန် ရှေးကျနေတာ သိသိသာသာပင်။ ဘာလုံချည် ဘာအင်္ကျီဆိုတာ အ
င်ဒရူး မသိ၊ အင်္ကျီက အဖြူပါးပါး၊ လုံချည်က ခပ်ပြောင်ပြောင် လက်လ
က်ဖြစ်နေသော နီညိုရင့်ရောင် ဒါလောက်ပဲ သိနိုင်သည် ။ ရှေ့ဘက်က
ဝရန်တာနိမ့်ကလေး နောက်မှာ ရပ်နေသည် ။

မိန်းမကြီး မျက်လုံးတွေက အင်ဒရူးကိုပဲ တအံ့တသြ
ကြည့်နေတာကြောင့် အင်ဒရူးက ပြုံးပြ လိုက်သည် ။

"မောင်မြတ်ထင် ဘုရားဖူးပါဦးကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး"

မြတ်ထင်က ဘယ်ဘက်က လှေကားသုံးထစ်ကို
တက်သွားတာကြောင့် အင်ဒရူး နောက်က ပါသွားရသည်။ ။

"ကိုထူး လာ ဒီမှာ ထိုင်"

"ဟာ"

ဒီလောက် ခမ်းနားကြီးမားသော ဘုရားစင်မျိုးကို ဘယ်အိမ်မှာ မှ အ
င်ဒရူး မတွေ့ဖူးခဲ့တာ အမှန်ပင်။ သည် လောက် ကြီးမားသော ပလ္လင်ဆ
င်းတုများကို ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ သာ တွေ့ဖူးခဲ့ပါ သည် ။ ဘုရားအဆူ
ပေါင်းလည်း စုံလင်လှသည်။ ။

"ကိုထူး ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအိမ်က ဘုရားတွေကို ဖူးရဖန်များ လို့
အလွတ်ရနေပါပြီ၊ အသစ် ကြွလာတဲ့ ဆင်းတုတော်က ဒီညာဘက်က ဆ
င်းတုပဲ"

"ဪ"

"ရှေ့က ဘုရားဝတ်ပြုနေတာ လွန်းတို့ ဘွားဘွားပေါ့"

"ဪ ခုနဟာကကော လွန်း အမေလား"

" မဟုတ်ဘူး ၊ လွန်းအမေရဲ့ အစ်မ၊ လွန်း ကြီးတော် တော်တယ် ကို
ထူး"

"ဪ ဪ"

အင်ဒရူး တဖြတ် ဖြတ်နှင့် ခေါင်းချည်း ညိတ်နေရသည်။ ။
မီးချောင်းရောင်တွေ လင်းလက် ယှက်ဖြာကာ သပ္ပယ်စရာ

ဘုရားခန်းကြီးထဲမှာ အင်ဒရူး အနေကျနဲ့နေရတော့သည်။ ။

ကော်ဇောတစ်နေရာမှာ ထိုင်ရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ အကဲခတ်နေဆဲ မြတ်ထင်က စပြီး ဘုရားကို ဦးချနေပြီမို့ အင်ဒရူးလည်း ကမန်းကတန်း လက်အုပ်ချီလိုက်ရသည်။ ။

သုံးကြိမ် သုံးခါ ဝတ်ပြု ဦးချပြီးသောအခါ အင်ဒရူး ဘာဆက်လုပ်ရမည် မသိဘဲ မြတ်ထင်ကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့်သည်။ ။ မြတ်ထင်က မျက်စိမှိတ်ကာ စိတ်ပါလက်ပါ နှင့် ရွတ်ဆိုနေဆဲ။ အင်ဒရူးလည်း လက်အုပ်ချီ မျက်စိမှိတ်ကာ ဆက်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

ပန်းပေါင်းစုံ ရနံ့၊ အမွှေးတိုင် ရနံ့တွေကြောင့် နေရ ထိုင်ရတာ တစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။ ။ သို့ပေမယ့် တုတ်တုတ် မလှုပ်ဝံ့ဘဲငြိမ်နေမိသည်။ ။

ထာဝစဉ် ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း နေတတ်ခဲ့သည့် အင်ဒရူး ဒီအိမ်ကြီးကျမှ ဘာအရှိန်နှင့် ဖြိုနေမှန်း မသိ။ မလှုပ်ရဲ မရှားရဲ ဖြစ်နေရတော့သည်။ ။

ခဏအကြာ အင်ဒရူး မျက်စိဖွင့်ကာ မြတ်ထင်ကို ကြည့်ရပြန်သည်။ ။ ဘာတွေများ ဒီလောက် ရွတ်ဖတ်နေပါလိမ့်။ အင်ဒရူးပါ ရောပြီး လက်အုပ်ချီ မဖြေဝံ့ဘဲ ရှိစဉ် မြတ်ထင်က ဦးချ ကန်တော့ လိုက်တာ မြင်တာမို့ အင်ဒရူးလည်း သုံးကြိမ် ထပ်မံ ဦးချ လိုက်ပြန်သည်။ ။

မြတ်ထင်က မျက်စိ ဖွင့်ကြည့်ကာ

"ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုထူး သပ္ပာယ်တယ်နော်"

"ဟုတ်တယ် ကိုမြတ်ထင်၊ ကျွန်တော် ဒီလောက် ခမ်းနားတဲ့ ဘုရားခန်း တစ်ခါပဲ မြင်ဖူး ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်ပဲ"

"ကဲ လာ ကိုထူး"

မြတ်ထင်က ဘုရားခန်းက ထွက်သည် ။ ဝရန်တာ တစ်လျှောက် ကွေ့လျှောက်ကာ ဝင်ပေါက် နှင့် ရှေ့တည့်တည့်က အခန်းဆီ ဦးလှည့် လိုက်၏။ ဝင်ပေါက် ညာဘက်က အခန်းသည် ဧည့်ခန်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အင်ဒရူး ယူဆမိသည် ။ သို့ပေမယ့် မြတ်ထင်က ရှေ့ဘက်ခန်းကို ကာ ဆီးထားသော ပိုးခန်းဆီးစင်္ကြံကို လက်နှင့် ဖယ်လိုက်၏။

"ဟ"

နောက်က လိုက်ဖို့ ခြေလှမ်း ပြင်လာသည့် အင်ဒရူး တို့ခနဲ ရပ်သွားရ တော့သည် ။ အခန်းထဲမှာ စားပွဲအရှည်ကြီးတစ်ခုကို အဖြူရောင် စားပွဲ ခင်း ခင်းလျက် စားစရာတချို့ ပြင်ဆင် ထားသည် ။ စားပွဲမှာ လူနှစ်ဆ ယ်နီးပါး ထိုင်နေလျက် ဝင်လာသော မြတ်ထင်နှင့် အင်ဒရူးထံ လှည့်ကြည့်နေ၏။

မြတ်ထင်ကို လူရင်းမို့ သိပ်ဂရုမစိုက်လှဘဲ အင်ဒရူးကိုသာ စူးစူးရဲရဲ အကဲခတ်နေကြတာမို့ အင်ဒရူး ခြေလှမ်းတွေ တို့ခနဲ ရပ်ကာ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားရ၏။

ယောက်ျားတိုင်းက စတစ်ကော်လာ ရုပ်အင်္ကျီ အဖြူရောင်ကို လက်ရှည်ပင် ချကာ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားကြသည် ။ မိန်းမတိုင်းက ရင်ဖုံးအင်္ကျီနှင့်။

"လွန်း"

အင်ဒရူး မှ င်တက်မိသွားသည် ဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင်။ စားပွဲထိပ် တစ်ဘက်မှာ ငါးဆယ်ကျော် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေလျက် သူနှင့်ကပ်လျက် စားပွဲထိပ်နှင့် အနီးဆုံး နေရာမှာ လွန်း ထိုင်နေသည် ။

ပန်းနုရောင် ပိုးရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးနှင့် အပြိုင် လွန်း မျက်နှာကလေးက ပန်းသွေး ပြေးနေသည်။ လွန်းတို့ အသားရောင် လှပုံက ဝတ်ထားသည့် ဝတ်စုံ၏ အရောင်သည် သူ့မျက်နှာ ကလေးမှာ ၊ လည်တိုင်ကလေးမှာ ၊ လက်ဖျံကလေးမှာ အရိပ်ထင်ဟပ်ကာ ရောင်ပြန်ထင်နေသည့်ထိ ပါပဲ။

လွန်းက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတာမို့ အင်ဒရူး ပြုံးပြလိုက်၏။ လွန်းက နံဘေးက အမျိုးသမီး ကြီးကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီးမှ

အင်ဒရူးကို ပြန်ပြုံးပြလေသည်။ ။

"ဘာ ကျွန်တော် ဧည့်သည် တစ်ယောက် ပါလာတယ်"

"ဟုတ်လား၊ နေရာ ပေးပါကွယ်၊ နေရာ ပေးပါ"

"ကိုထူး ဒီမှာ ထိုင်"

မြတ်ထင် လက်နှင့် ညွှန်သော ခုံမှာ အင်ဒရူး ထိုင်သည် ။ စားပွဲရှည်ကြီး၏ အလယ်ကျသော နေရာ၊ လွန်းနှင့် မျက်စောင်းထိုး နေရာ ဖြစ်သည်။ ။

စားပွဲ ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ မိန်းမတွေချည်းပဲ ထိုင်လျက် ဒီဘက်ခြမ်းမှာ ယောက်ျားတွေချည်းပဲ ဖြစ်သည် ။ ခပ်ငယ်ငယ် အမျိုးသမီးတွေက ခေါင်းငုံ့ထား၏။ လွန်း အစ်ကိုတွေ၏ မိန်းမတွေပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

"အဲဒါ လွန်းရဲ့ ဖေဖေပဲ ကိုထူး၊ ဘာ ဒါ.... ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေပါ။ ကိုထူးလို့ ခေါ်ပါတယ်"

"ဟုတ်လား"

အဘိုးကြီးက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ပြုံးပြတာကြောင့် အင်ဒရူး နည်းနည်း အသက်ရှူချောင်သွား ရသည်။ ။ လွန်းက လုံးဝ မျက်ဝန်းလွှဲဖယ်ခြင်း

မရှိဘဲ အင်ဒရူးကို စိုက်ကြည့် နေလေသည်။ ။

"ဒါ လွန်းရဲ့ အစ်ကိုတွေပဲ ကိုထူး၊ ကိုဗလ၊ ကိုဝဏ္ဏ၊ ကိုသူရ၊ ကိုသီဟ၊ ကိုနန္ဒ တဲ့ "

အင်ဒရူးက အားလုံးကို ပြုံးပြုံးချိုချို နှုတ်ဆက်ပေးမယ့် သူတို့ အားလုံးက ခပ်တည်တည်ပင်။ ရုပ်ရည်တွေက ချောမော တည်ကြည်ကြသလို နာမည်တွေက ရှေးခေတ် မင်းညီမင်းသား နာမည်တွေ ပါလားဟု အင်ဒရူး သိလိုက်သည်။ ။

"ဟိုတစ်နေ့က အင်းလျားလမ်းမှာ ကျွန်တော့်ကို ဝင်ကူညီတာ ကိုထူးပေါ့"

"ဪ"

အဘိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်ကာ တဖြည်းဖြည်း လိုလားပုံ ပြလာ၏။

"ကျွန်တော် ဒီလာခါနီး ကြိုတာနဲ့ ကိုထူးကိုပါ ဘုရားလိုက်ဖူးဖို့ ခေါ်လာတာ ဘာ"

"ဪ ကောင်းပါတယ် ကောင်းပါတယ်"

"လွန်း လွန်းကကော မှတ်မိသလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

လွန်း ခေါင်းညိတ် ဖြေလိုက်သည်။ ။

ခေါင်းညိတ်ရင်း ဘေးက အမျိုးသမီးကြီးကို လွန်း မော့ကြည့်တာကြောင့် အင်ဒရူးလည်း မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ လွန်း နံဘေးက ကုလားထိုင်နောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေသူက စောစောက ထွက်လာသည့် အမျိုးသမီးကြီး၊ သူက လွန်းကို မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ငုံ့ကြ

ညီနေတာမို့ လွန်း ခေါင်းငုံ့သွား၏။

အင်ဒရူးက မျက်စိကို နေရာရွှေ့လိုက်သည် ။

"ဟင်"

ဟိုဘက်အစွန်မှာ ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးကြီးသည် လွန်းနံဘေးက အမျိုးသမီးကြီးနှင့် ချွတ်စွပ်တူနေပါလား၊ အင်ဒရူး ခွဲမရနိုင်။ ခုန ထွက်လာတာ ဘယ်သူမှန်း မသိတော့ပေ။

ဟာ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဟိုမှာ တစ်ယောက် ဒီမှာ တစ်ယောက်။ မျက်နှာထား တင်းတင်းတွေနှင့်။ စားပွဲမှာ ကိုမြတ်ထင်နှင့် လွန်းရဲ့ ဖခင် နှစ်ယောက်သာ မျက်နှာထား ချိုသာ ပျော့ပျောင်းသည် ။

လွန်းက ခေါင်းငုံ့ကာ အနေကျုံ့နေပုံရသော အင်ဒရူးကို ကြည့်ကာ အားနာ သနားလာမိ သည် ။ သူ ကြုံဖူးခဲ့သော ဧည့်ခံပွဲတွေနှင့် တူမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ။ နေတတ် ထိုင်တတ် ရှိရှာမှာ မဟုတ်။

ခုနက ဖဲခန်းဆီးစကြီးကို လှစ်ဟကာ ဝင်လာသော သူ့ကို အတွေ့ လွန်း နှလုံးသားကို ရေခဲနှင့် ကပ်ပစ်လိုက်သလို အေးစက်စက် ထုံကျဉ်ကျဉ်ကြီးတောင် ဖြစ်သွားရသည် ။ အံ့ဩသွားတာ လည်း ပါသည် ။ ခုထက်ထိ လွန်း ရင်ခုန်တာ မြန်နေဆဲ။

ကိုကိုမြတ်ထင်ကပဲ ဇွတ်ခေါ်သလား၊ သူကပဲ လိုက်လာတာလား၊ ကိုမြတ်ထင်နှင့်လည်း တစ်ခါပဲ ကြုံဖူးတာ၊ ခင်မင်လှသည် မဟုတ်ဘဲနှင့် သူ လိုက်လာတာကို လွန်း အံ့ဩနေသည် ။

အဲသည် နေ့က လွန်းကို မေမေက ဆူလိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ တစ်လီနှင့် ပတ်သက် နေတာမို့ ပိုဆိုးသည် ။ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသော မေမေကြောင့် ဖေဖေနှင့် ဘွားဘွားက လွန်းကို ဝေးရာ ခေါ်ထုတ်သွားရ

သည် ။ အဝေးရောက်မှ ဖေဖေက လေအေးကလေးနှင့် ချော့မော့ ဆုံးမသည် ။

အဲဒီအတွက် မေမေက ခုထိ လွန်းကို စိတ်ဆိုးတုန်း။

အို ... မေမေ စိတ်ဆိုးကာမှ ဆိုးရော။ လွန်းက မျက်နှာခပ်ငယ်ငယ် ဖြစ်နေသော အင်ဒရူးကို ဟိုတစ်နေ့က လွန်းအဖြစ်နှင့် ကိုယ်ချင်းစာကာ ကြင်နာမိသည် ။

အနေရ ခက်နေမှာ ပဲဟု တွေးမိကာ မျက်လုံးချင်း တစ်ခါ ထပ်အဆုံ လွန်းကစပြီး ပြုံးပြ လိုက်သည် ။

အင်ဒရူး အံ့ဩ အားတက်သွားရ၏။ စကားသွက်သူ ပီသစွာ

"လွန်းတို့ မိသားစုကြီးက ပျော်စရာကြီးပဲ"

စကားတစ်ခွန်း စပြောလိုက်မိသည် ။ လွန်းက နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီးနေ ရာက သွားကလေးပေါ်လာ သည် အထိ ပြုံးရယ်ပြ၏။

"ကျွန်တော်တို့ ကျတော့ အိမ်မှာ မိဘတွေလည်း မရှိ ညီအစ်ကိုကလည်း နှစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ လုံးဝ စည်စည်ကားကား မရှိဘူး ... ဘဘ"

လွန်း ဖခင်ကိုပါ တစ်ဆက်တည်း လေအုပ်ပစ်လိုက်သည် ။

"ဪ မိဘတွေ မရှိကြတော့ဘူးလား"

"မိဘတွေ ရှိတော့ ရှိပါတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဪ ဘယ်မှာ လဲကွယ့်"

ပြောပြီးမှ မှားသွားပြီလားဟု အင်ဒရူး ထင်ခနဲ ဖြစ်သည် ။ ဒီမိသားစုကြီးရှေ့မှာ ကိုယ့်မိသားစု မြန်မာမဆန် လှတာကို အနေခက်တာ အမှ

နိပါ။

"ဒက်ဒီနဲ့ မာမီက သြစတြေးလျမှာ ပါ"

"ဟုတ်လား"

လွန်း သက်ပြင်းကလေး တစ်ချက် ခိုးချမိသည် ။ မေမေ့ကို မော့ကြည့်တော့ မေမေ့မျက်နှာက ထင်သည့်အတိုင်း မနှစ်မြို့တာ သိသိ သာသာ ပေါ်လွင်နေတော့သည် ။

"လွန်းနဲ့ ယဉ်ယဉ် ဘွားဘွားကြီးကို သွားခေါ်ခဲ့"

မေမေ့စကားကြောင့် လွန်းက ထိုင်ရာမှ ထသည် ။ လွန်း ယောက်မအကြီးဆုံး ယဉ်ယဉ်က လည်း ထိုင်ရာက ထကာ ဘုရားခန်းဘက်ကို ကူးခဲ့၏။ ဘွားဘွားကို တစ်ဘက်တစ်ချက်က တွဲကာ ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည် ။ ထိပ်တစ်ဘက်မှာ ဘွားဘွားကို ထိုင်စေပြီးမှ လွန်းတို့ ကိုယ့်နေရာကို ပြန်ထိုင်ကြသည် ။

အားလုံး ထိုင်မိပြီမို့ အဖော် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်က ဟင်းပန်းက နံတွေ စ ချသည် ။

"ဟဲ့ ဟိုဟာ ဘယ်သူလဲ ဧည့်သည် လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား"

မြတ်ထင် ဝင်ဖြေသည် ။

"ဘယ်ကလဲဟဲ့"

"ဟိုတစ်နေ့က မေမေ့မြေးကို မောင်မြတ်ထင် အင်းလျားလမ်းမှာ သွားပြန်ခေါ်တာလေ၊ မေမေ သိလိုက်ရဲ့ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက မောင်မြတ်ထင်ကို ဝင်ကူညီတယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်လေးပါ"

ဘွားဘွားနံဘေးကပ်ထိုင်နေသော ဆင်တူနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်သော မိန်းမကြီးက ဘွားဘွားကို ဖြေသည်။ ။

"ဪ ... ဪ သူတော်ကောင်းလေးပေါ့၊ သူ့ကြောင့် လွန်းကလေးရော မောင်မြတ်ထင် ရော အန္တရာယ် မရတော့တာပေါ့၊ ကျန်းမာပါစေချမ်းသာပါစေကွယ်၊ မောင်မြတ်ထင် ခေါ်လာတာ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား"

"ဪ ကောင်းပါတယ်၊ မင်္ဂလာ ရှိပါတယ်၊ ကဲ ဧည့်သည် ကိုအားလုံး ထည့်ပေး ပါကွယ် ထည့်ပေးပါ"

သဘောကောင်းပုံရသော အဘွားကြီးကြောင့် အင်ဒရူး နေရ ထိုင်ရတာ ပိုပြီး သက်တောင့် သက်သာ ဖြစ်လာရသည်။ ။

ထမင်းကို ဇွန်းနှင့် စားကြပေမယ့် ခက်ရင်းမပါ။ သိပ်မဆာလှပေမယ့် အင်ဒရူးက ရင်းနှီးမှု အတွက် သိပ်တုံ့ဆိုင်းမှု ထားမနေဘဲ ဇွန်းကို စကိုင်လိုက်သည်။ ။

အဘွားကြီး အဘိုးကြီးတွေကို ဦးချနေကြတာကြောင့် အင်ဒရူးက မျက်စောင်းထိုးကာ လွန်း အမေလား ကြီးတော်လား မသိသော တစ်ယောက်ပန်းကန်ထဲ ငါးဟင်းကို ခပ်ယူ ဦးချလိုက်သည်။ ။ မိန်းမကြီးက အင်ဒရူးကို မပြုံးမရယ် လှမ်းကြည့်သည်။ ။

ပြုံးပြဲဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အရောဝင်ချင်လှပုံ မရသော မိန်းမကြီးကြောင့် အင်ဒရူး စိတ်ဓာတ် ကျသည်။ ။ လွန်းက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ မပြုံး မရယ်မိဘဲ အကြာကြီး မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။ ။

လွန်း ကြည့်ပုံကလေးကို အဓိပ္ပာယ် မဖော်တတ်။ သို့ပေမယ့် အကြည့်ကလေးက နွေးထွေး သည်။ ။ နှစ်လိုမှုကို ဖော်ပြသည်။ ။ ကရုဏာ, သ

က်နေသလိုလို ဖော်ရွေပုံလေး လိုလို၊ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးပဲပြုံးလိုက် တော့ မယောင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွန်း ပုံစံကလေးသည် မိသားစုထဲမှာ သနားစရာ ဖြစ် နေတာ အမှန်ပါပဲ။ အင်ဒရူးကတော့ နှစ်နှစ်ကာကာ ကြင်နာ သနားသ ည် ။

သည် လို ပုံစံမျိုးကို လွန်း ငြီးငွေ့တာ အသိသာကြီး။ လွန်း မပျော်ပို က်တာ အသိသာကြီး။

"ရော့ ကိုထူး"

လွန်းက ဗာလချောင်ကြော် ပန်းကန်ပြားကလေးကို မ ကာ အင်ဒရူး ကို လှမ်းပေးလိုက်တာ မို့ အင်ဒရူး အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ ကမန်းကတန်း လှမ်းယူလိုက်ရသည် ။

"ကျေးဇူးပဲ လွန်း၊ ကိုယ် မိပါတယ်"

လွန်းကို မေမေ လှည့်ကြည့်သည် ။ လွန်းက သိပေမယ့် ပြန်မကြည့် မိ။ အစ်ကိုတွေလည်း ကြည့်နေကြမှာ ပဲဆိုတာ လွန်း သိသည် ။ သူတို့ ကြည့်နေကြမှာ ကို သိလျက် ဒီလို လုပ်လိုက်ရတာကိုပဲ စွန့်စားခန်းကြီး လို လွန်း ကျေနပ်သွားရသည် ။

လွန်း ဘာလုပ်လုပ် အလိုလိုက် ခွင့်လွှတ်တတ်တာ ဖေဖေနှင့် ဘွား ဘွား နှစ်ယောက်တည်း။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုကိုသီဟက လွန်းကို ယုယ ညှာတာသည် ။ ကျန်မိသားတစ်စုလုံးက လွန်းကို ဘယ်အချက် သွန်သင် ပြုပြင်ရ ကောင်းမလဲဟု သာ တစ်ရံမလပ် တွေးတော ရှာဖွေနေပုံနှင့် မျ က်စိ ဒေါက်ထောက် နေကြတာ။

ဒီပုံစံလေးထဲမှာ မခုတ်တတ်သော ကြောင်ကလေးလို လွန်း ငုံ့ငုံ့ ကု

ပ်ကုပ်ကလေး လူဖြစ်ခဲ့ရတာ ဆယ့်ရှစ်နှစ် ကျော်ခဲ့ပြီ။ ဘယ်တုန်းကမှ ကလန်ကဆန် ကတွန်းကတိုက် လုပ်လိုက်ဖို့ တမင် တကာ စိတ်မကူးခဲ့ဖူးပေမယ့်

ခုအချိန်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာ ပင် လွန်း ခေါင်းထဲရင်ထဲ၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဘယ်လို သတ္တိ အမျိုးအစားတွေ ဝင်လာသည် မသိ။ လွန်းက အဆူခံရမှာ ကို မကြောက်ဘဲ ရှိနေသည်။ ။

"ဟိုတစ်နေ့က ကိုကိုမြတ်ထင်ကိုရော ကိုထူးကိုရော လွန်း နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားမိပါ တယ်၊ အဲဒါကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်"

အင်ဒရူးကိုပဲ ရည်ရွယ်ကြည့်ကာ တောင်းပန်လိုက်သည်။ ။ မြတ်ထင် လွန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း အံ့ဩရသည်။ ။ သူစိမ်း ယောက်ျားတွေနှင့် စကားပြောလျှင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်လျှင်ဖြစ် မဖြစ်လျှင် ခွကလန့်ကျ၊ မဟုတ်လျှင်လည်း မချေမငံ ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုတော့ လိုအပ်မြဲ လွန်းက အင်ဒရူးကို ပြေပြစ်စွာ တောင်းပန်နေသည်။ ။

"ခွင့်မလွှတ်ဘဲ နေပါ့မလား လွန်း၊ လွန်း အခြေအနေကလည်း ထွက်သွားမှ ဖြစ်မှာ ပဲ ဥစ္စာ၊ ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး"

"လွန်း ရိုင်းသွားပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်နော် ဖေဖေ"

"ကိုယ့်ကို ကူညီတဲ့ သူကိုတော့ ထာဝစဉ် ကျေးဇူး သိတတ်ရမှာ ပေါ့ကွယ်"

လွန်း မေးသော စကားနှင့် မတိုက်ဆိုင်လှသော အဖြေကို ဖြေကြားရင်း လွန်း ဖေဖေက ထမင်းကိုသာ ငုံ့စားနေသည်။ ။

"မေမေ့ တစ်သက်မှာ ဒီလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ငါ့သမီး ပတ်သက်နေတာမျိုး ကို အဲဒီ တစ်ခါဟာ ပထမဦးဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးကြုံရတာပဲ ဖြစ်ပါစေ"

လွန်း မေမေက ဝင်ပြောသည် ၊ လွန်း၏ ရွှင်ပျနေသော မျက်နှာလေး က မှုန်ကုပ်သွားသည် ။

"ဒီလိုနည်းနဲ့ တစ်ပါးသူကို ကျေးဇူး တင်ရတာမျိုး၊ ဒီလို အရှက်ရရ တာမျိုးလည်း နောက်ဆုံးပဲ ဖြစ်ပါစေ"

ဟိုဘက်က ဆင်တူအမျိုးသမီးကြီးကလည်း ဝင်ပြောပြန်၏။ အင်ဒ ရူးကိုပင် သိပ်ကျေးဇူး တင်လိုပုံ မရသော စကားမျိုးမို့ အင်ဒရူး အောင့် သွားရသည့်အပြင် လွန်းကိုလည်း ပိုလို့ သနားသွား ရသည် ။

သူစိမ်း ရှိနေတာမို့ သမီး အရွယ် ရောက်ပြီးကို ဒီလို လူရှေ့ သူရှေ့ မပြောဆိုသင့်ဘူးဟု အင်ဒရူး ယူဆသည် ။ သို့ပေမယ့် ကိုယ်က အနေ သာကြီး၊ ဝင်ပြီး မဝေဖန်သင့်ပေ။ မြတ်ထင်တောင်မှ လွန်းကို သနားသ လို ငေးကြည့်ပြီး သူ့ထမင်းသာ သူပြန် ငုံ့စားနေလေသည် ။

သိပ်မကြာခင်မှာ ပင် ထမင်းပွဲ ပြီးသွားသည် ။ ဆန္ဒင်းမကင်းပွဲ၊ လ က်ဖက်ပွဲနှင့် ငှက်ပျောသီး များ စားပွဲပေါ် ရောက်လာ၏။

လွန်း အစ်ကို တစ်ယောက်က အင်ဒရူးရှေ့ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး ချ ပေးရင်း

"ခင်ဗျားက ကျောင်းပြီးသွားပါပြီလား"

စကားက ယဉ်ကျေးပေမယ့် မျက်နှာထားကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ။

"ပြီးပါပြီ ခင်ဗျ"

"ဘာနဲ့ ပြီးတာလဲ"

"ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်ရုံ မေဂျာနဲ့ ပြီးတာပါ၊ နှစ်နှစ် ရှိပါပြီ"

လွန်းက အံ့သြသလို မော့ကြည့်သည်။ ။

"ဪ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ပြီပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ လောလောဆယ် ကား အရောင်းအဝယ်လည်း လုပ်ပါတယ်၊ ဗွီဒီယို ထုတ်လုပ် ရေးမှာ လည်း အစုစပ်ငွေ ပါထားပါတယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ လည်း ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကို လေ့လာနေပါတယ်"

"ဘာ ကန်ထရိုက်လဲကွယ့်"

"မြေဝယ် အိမ်ဆောက်တာပါပဲ ဘာဘာ ... လူနေစည်ကားတဲ့ ရပ်ကွက်မျိုးတွေမှာ မြေကွက်ဝယ်၊ အခန်းများများ အထပ်များများ တိုက်ဆောက်ပြီး အပျောက်ပြန်ရောင်းတာပါ ဘာဘာ"

"ဪ ဒါတွေ တော်တော် တွင် တွင် ကျယ်ကျယ် လုပ်ရသလား"

"အခြေအနေကောင်းတယ်ဆိုရပါမယ်၊ ခုလောလောဆယ် ကျွန်တော့်အစ်ကိုက စမ်းချောင်း မှာ တိုက်တစ်လုံး၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှာ တစ်လုံး လုပ်နေပါတယ်၊ ကြည့်မြင်တိုင်က ကျွန်တော်နဲ့ ပိုက်ဆံ တစ်ဝက်စီ ထည့်ပြီး လုပ်တာပါ"

"တော်တော် ပြီးပြီလား"

"ကြည့်မြင်တိုင်က မြေကြီး အဖြစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ခုမှ စဆောက်မှာ ပါ"

"အမြဲရော လုပ်ရရဲ့ လားကွယ့်"

"ဒါကတော့ နေရာ အကွက်အကွင်းနဲ့ ရောင်းမယ့် မြေတွေ အိမ်တွေကို အမြဲ စုံစမ်းနေရပါတယ် ဘာဘာ"

"ဪ ဪ မဆိုးပါဘူးကွယ်"

"မိဘတွေက ဘယ်မှာ ဆိုလဲ"

ဆင်တူထဲက တစ်ယောက်က မေးတာမို့

"ဩစတြေးလျမှာ ပါ ကြီးကြီး"

"ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ အပြီး နေတာလား"

"လောလောဆယ်ကတော့ အလုပ်နဲ့ သွားတာပါ၊ အစိုးရ ခွင့်ပြုချက်
နဲ့ ပါ"

"ဟိုမှာ လုပ်တဲ့ အလုပ်နဲ့ ဟိုက စားဝတ်နေရေးနဲ့ ဒီကို ပိုက်ဆံပို့ရ
တာနဲ့ အဆင်ပြေပါ့ မလား ကိုထူး"

အစ်ကိုတစ်ယောက်က ဝင်မေးပြန်သည်။ ။

"ဟိုမှာ အဘွားတွေ အဘိုးတွေလည်း ရှိကြပါတယ် ခင်ဗျာ၊
အဆင်ပြေပါတယ်"

"အဘိုးအဘွားကကော အလုပ်နဲ့ ပဲလား"

"အဘိုးနဲ့ အဘွားကတော့ အပြီးနေတာပါ၊ အဘွားက ဩစတြေးလျ
သူအစစ်ပါ ခင်ဗျ"

"ဟင်း"

"ဪ"

တစ်စားပွဲလုံး အာမေဇွိတ်သံ စုံစုံလင်လင် ထွက်သွားရလေသည်။ ။
မျက်လုံးတွေက အင်ဒရူး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် စုပြုံ ရောက်လာကာ

"ဒါဖြင့် မင်းက နိုင်ငံခြားသားသွေး စပ်တာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်မတ်လောက် ပါနိုင်ပါတယ်"

"ဪ..."

"ခုနကတော့ ဘုရားရှိခိုးသားပဲနော်"

"ကျွန်တော် ဗုဒ္ဓဘာသာပါ၊ အမေ အဖေလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာပါ၊
အဘွားကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်တဲ့ နိုင်ငံခြားသူပါ"

"ဪ..."

တအံ့တဩကြီးတွေ ဖြစ်နေကြသည့် လူစုကြား အင်ဒရူး အနေခက်
လာသည်။ ။ အင်ဒရူး အခက်အခဲကို မြတ်ထင်က ရိပ်စားမိဟန် တူသည်
။

"ကိုထူး အပြင်ခန်းမှာ စကား ပြောရအောင်"

အင်ဒရူး ခေါင်းညိတ်ကာ ထိုင်ရာက ထလိုက်သည်။ ။

"ထမင်းပွဲအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

အဘိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် ဆင်တူ အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ယောက်ထံမှ တုံ့ပြန်မှု မရ။

လွန်း ခပ်အေးအေးပင် ထိုင်ရာက ထ လိုက်သည်။ ။ အင်ဒရူးနှင့် မြတ်ထင် ထွက်သွားရာ နောက်ကို လွန်း လိုက်လာခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်မိကြသည်။ ။

"လွန်း မနက်ဖြန် လာမလား"

"လာမယ် ကိုကိုမြတ်ထင်"

ဖြေရင်း အင်ဒရူးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။ မိတ်ဖွဲ့ပြီး ပြီးနေရန် အဆင့်ကို လွန်ခဲ့ပြီဟု အင်ဒရူး ယူဆသည်။ ။ လွန်းကို ငေးငေးပဲ ကြည့်နေမိသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်ကျပ် ခံစားမှုနှင့်အတူ ဝေဒနာတစ်ခုကြောင့် အ

နေရခက်တာကို လွန်း သိမှာ မဟုတ်။

လွန်းကလည်း ခပ်တည်တည်ပဲ စိုက်ကြည့် နေသည် ။ မြတ်ထင်က ဧည့်ခန်းဝမှာ သီဟ နှင့် စကားရပ်ပြောနေတာမို့ အင်ဒရူးနှင့် လွန်းကို လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပေ။

လွန်း မျက်ဝန်းကလေးတွေက အရည်လဲ့ကာ ရွမ်းစိုနေသည် ။ ရုတ်တရက် မျက်လွှာချကာ....

"သူစိမ်းယောက်ျားလေး အိမ်လာလည်ရင် မေမေတို့ က မကြိုက်ဘူး"

တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသည် ။

"ခါတိုင်းဆို လွန်း အပေါ်ထပ်မှာ ပဲ နေတယ်၊ သူစိမ်း ယောက်ျားတွေ ရှိရင် အောက်ထပ် မဆင်းရဘူး"

ခပ်လေးလေးလေး ပြောရင်း စကားဆုံးတော့ မျက်တောင်လေးပင့်ကာ လှမ်းကြည့်သည် ။ အင်ဒရူး လွန်း ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ချစ်မြတ်နိုး သွားမိလေသည် ။

(၃)

"ဟေ့ကောင် ကျောက်ဆူး"

ကျောက်ဆူးက ရေပိုက်ကို ဘုံပိုင်မှာ တပ်ကာ ရေဖွင့်ရင်း လှည့်ကြည့်သည်။ ။

"ဘာလဲ အစ်ကိုထူး"

"ငါ့ကို ရေပိုက်ပေး၊ မင်း တခြားလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်"

"ရပါတယ် အစ်ကိုထူး၊ အစ်ကိုထူး ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ငါ ဘယ်ပန်းခူးရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားရင်း တစ်ခါတည်း ရေလောင်းပေးမလို့၊ ကဲ ပေး"

"ဟာ အန်တီလေး ဆူနေမယ်နော်"

"ဆူဆူကွာ"

အင်ဒရူးက ကျောက်ဆူးလက်ထဲက ရေပိုက်ကို ဆွဲယူလိုက်တာမို့ ကျောက်ဆူးက လွှတ်ပေး လိုက်ရသည်။ ။

ကျောက်ဆူး ဆိုသည့် ကောင်ကလေးက အသက် နှစ်ဆယ်လောက်သာ ရှိသေးလျက် သဘော ကောင်းကောင်း ထုံအအကလေး။ အင်ဒရူးတို့ အိမ်မှာ အိမ်ဝေယျာဝစ္စ အားလုံး တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နေသူပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အိမ်မှာ လာနေတာမို့၊ လူရင်း လူနိုင် ဖြစ်နေရသည်။ ။

အင်ဒရူးက ရေပိုက်ကြီးကို ကိုင်ကာ မျက်စိရှေ့ မြင်ရာ ပန်းပင် ပန်း အိုတွေကို ဖျန်းပက် နေလိုက်၏။

ပန်းပွင့်ကလေးတွေကိုကြည့်နေရင်းက ပန်းပွင့်လေးတွေထက် ပိုမို လန်းဆန်း နုနယ်နေသော မျက်နှာကလေးကို မြင်ယောင်သည် ။

အင်ဒရူး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိတော့သည် ။

လွန်းရယ် နှစ်ကြိမ်မျှသာဖြစ်သော ဆုံတွေ့ရသည့်အခိုက် အတန် တို တိုတောင်းတောင်း အတွင်းမှာ ပင် ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ စိုးမိုး ဖမ်း စားနိုင်ရတာတဲ့ လဲ။

အတွေ့အကြုံ လုံးဝ ကင်းမဲ့သူ မဟုတ်တာမို့ လွန်းကို လျှပ်တစ်ပြက် စွဲလမ်းမိခြင်း၏ အတိမ်အနက်ကို ကိုယ့်ဘာသာ သိသည် ။

ဆယ်တန်းလောက်ကတည်းက စပြီး မိန်းကလေး လှလှပပကလေး တွေနှင့် ခင်မင် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည် ။ တစ်ဦး တစ်ယောက်တည်းကို အတည်တကျ တွဲဖြစ်ခဲ့ရတာရယ်လို့ ခုထိ မရှိခဲ့ဖူးပါ။ အဖော် အပေါင်း အဖြစ်လောက်သာ သဘောထားနိုင်ခဲ့သူပါ။

လွန်းကိုတော့ မျက်စိထဲ အမြင်ဆန်းဆန်းမို့ စွဲလမ်းမိတာလည်း ပါသည် ။ သူ နေရ ထိုင်ရပုံ ကလေးကို သနားကရုဏာ သက်မိတာလည်း ပါသည် ။ ခွကျကျ ဖြစ်နေသူကလေးကို အစဉ် ဖေးမ နှစ်သိမ့် နေလိုစိတ် မျိုးနှင့်လည်း မြတ်နိုးရသည် ။

အများ ပြားဆုံး အင်အားအကြီးမားဆုံးကတော့ ဘွားခနဲ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာရသော အချစ်စိတ်ပါပဲ။

"သားငယ်"

နောက်ပါးက မတိုးမကျယ် အသံကြောင့် အင်ဒရူး အတွေးတွေ ရပ်

တန့်သွားရသည်။ ။

"ပန်းတွေ ခူးမလို့ ဆို၊ ဘာစိတ်ကူး ပေါက်ပြန်တာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဟဲ့ အမယ်လေး ရေလောင်းတာ ဒီလိုပဲ လောင်းရသလား၊ ကျောက်ဆူး သူ့ဟာနဲ့ သူ လောင်းနေတာ အကောင်းသားနဲ့ ဥစ္စာကို၊ ဒီလောက်အားကြီးနဲ့ ဖိလွှတ်နေတော့ အပင်တွေတော့ နာကုန် သေကုန် တော့မှာ ပဲ ဖယ် ဖယ်"

ပါးစပ်ကပြောကာ အင်ဒရူး လက်ထဲက ပိုက်ကိုပါ ဆွဲလုလိုက်သူက အန်တီလေးပါ။

"အန်တီလေး ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို ပန်း ခပ်များများ လေး ခူးပေးပါ၊ ဒါမှ မဟုတ်လဲ ရောင်းဗျာ"

"အို ကုန်တော့မှာ ပဲနော်၊ ငါ့ပန်းတွေတော့ ဘယ်သူ့ ပေးဖို့ လဲ၊ တောင်းတာကိုက ခပ်များများ တဲ့ ၊ တစ်ပွင့်တလေပဲ ရမယ်၊ များများ ဆိုရင်တော့ ဝယ်ရမယ် ဒါပဲ"

အန်တီလေးက နှမြောတသစိတ် တွန့်တိုစိတ်တွေ ဖုံးနေသော မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ရင်း စိတ်ဆင်းရဲစွာ ဆိုသည်။ ။

"ဝယ်မယ်ဗျာ"

"ဘာဝယ်မှာ လဲ"

"သစ်ခွ ဝယ်မယ်"

"ဝယ်မယ်ဆိုရအောင် ဘယ်ဟာ ဘယ်ဈေးမှတ်လို့ လဲ၊ ဒီ ကက်တလီ ယာတွေဆိုရင် တစ်ပွင့် လေးဆယ်"

"ဗျာ ဟာ၊ တူဝရီးချင်းပဲ နည်းနည်း လျှော့ပေါ့ဗျာ၊ ဈေးကလည်း

ကြီးလိုက်တာ၊ တစ်ပွင့် ငါးကျပ်ပဲထား"

"ဘုရား ဘုရား၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေ၊ ကဲပါ ပိုက်ဆံလည်း မပေးနဲ့ ၊ ဒီလို အကောင်းစားကြီး တွေလည်း မမှန်းပါနဲ့ အပေါ်စားလေးတွေ ခူးပေးလိုက်မယ်"

"ဟာဗျာ အပေးစား မပေးပါဘူး"

"ဟဲ့ အပေါ်စား ဆိုပေမယ့် တစ်ပွင့် နှစ်ကျပ်သုံးကျပ်တော့ တန်သေးတာပဲ၊ ငါ့ဆီမှာ ချေးပေါသေးပေါ ပန်းတွေ မရှိဘူး အင်ဒရူး"

"ဘယ်ဟာလဲ တစ်ပွင့် နှစ်ကျပ် သုံးကျပ်ဆိုတာ"

"ဒီဘက်က ဒဲစ်ဒရိုတွေ အန်တီ ခူးပေးလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ဒီအဖြူရောင် တစ်ခိုင် ယူသွား"

"နည်းတယ် ဒေါ်လေး၊ ဟိုဘက်က ခရမ်းတစ်ခိုင်၊ ဒီအဖြူတစ်ခိုင်ယူမယ်၊ ခုနက လေးဆယ် ဆိုတဲ့ ကက်တလီယာလည်း ယူမယ်၊ နှစ်ပွင့် ယူမယ်၊ ပိုက်ဆံ ပေးမယ်ဗျာ"

"အမယ် တယ်ငွေစကားပြောတာပဲ၊ နေပါဦး ခုနကတော့ မမေးတော့ပါဘူးလို့ ၊ ခုတော့ သိချင် လာပြီ၊ မင်းက စွဲနေပြီလား"

"စွဲနေတာ မဟုတ်သေးဘူး အန်တီလေး၊ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို အရမ်းကြိုက် နေတာ၊ ခုနဟာတွေ ခူးပေးပါဗျာ၊ အားလုံး တစ်ရာပဲ ထားပါ၊ ပန်းတွေလည်း ခူးပေးနော် အန်တီလေး၊ ခူးထားပေးပါ၊ ကျွန်တော် အင်္ကျီ သွားလဲလိုက်ဦးမယ်"

"ဟဲ့"

အန်တီလေး တားမမိတော့။ အင်ဒရူးက ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့်

တလွှားလွှား ပြေးထွက်သွားပြီ မို့ အန်တီလေး စိတ်ပျက်စွာ ရေရွတ်ပြောဆိုရင်း ရေဘုံပိုင်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရသည် ။ ပန်းညှပ် ကတ်ကြေးကို သွားယူကာ ပန်းတွေကို ဖြတ်ဖို့ ပြင်သည် ။ နှမြောပေမယ့်လည်း ပိုက်ဆံ ရမည်ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူများကိုတောင် ရောင်းရသေးတာပဲ၊ ရောင်းရဖို့ လိုရင်းမို့ အန်တီလေးက ပန်းတွေကို တချပ်ချပ် လိုက်ညှပ်ယူတော့သည် ။

အင်ဒရူးက အိမ်ထဲပြေးအဝင် ကားသော့ ယူကာ ထွက်လာသော တဲရင့်နှင့် ဝင်တိုးမိတာ မို့....

"ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ"

"ဆောရီးပဲကွာ"

"နေဦး ငထူး၊ မင်း ဒီနေ့ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ကြည့်မြင်တိုင်က တိုက် ဒီနေ့ စမယ်၊ နောက်လဲ လုပ်တတ်အောင် ခုကတည်းက စလေ့လာတော့"

"ဟာ နည်းနည်းပါးပါး လေ့လာဖူးသားပဲ၊ ဒီနေ့တော့ ငါမအားဘူးကွာ တဲရင့်စ်"

"ဘာ မအားရမှာ လဲ၊ အားရမှာ ပေါ့၊ အလုပ်ကိစ္စပဲကွ၊ မင်းက ပိုက်ဆံကလေး ထည့်ရုံ ထည့်ပြီး ဘာမှ ဝင်မလုပ်ဘဲ ပြီးမှ အချိုးကျ ဇိမ်နဲ့ နှပ်ပြီး ယူမယ် ရမလားကွ"

"ဟေ့ကောင် မင်း စကားများ လိုက်တာကွာ၊ အဲဒီ တိုက်ထဲ ထည့်ထားရတဲ့ ပိုက်ဆံ မင်းပိုက်ဆံပဲ သဘောထားလိုက်၊ ပြီးရင်လည်း စေတနာ မရှိရင် မပေးနဲ့၊ ဒီနေ့ လုံးဝ ငါ မလိုက်နိုင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်တာလဲ"

"လွန်းဆီ သွားမလို့ "

အင်ဒရူး အခန်းထဲထိ တဲရင့်စ်က လိုက်လာသည်။ ။ အင်္ကျီ လဲလှယ် နေတာကို အခန်းဝက ရပ်ကြည့်ရင်း

"ဘာ လွန်းလဲ"

"မင်း တစ်လီရဲ့ သူငယ်ချင်း လွန်းထားထား"

"ဟင်း မင်းမို့လို့ ဒီလို ပုံတုံးတုံးကို စိတ်ကူးတယ် ဟား ဟား"

"ဟေ့ကောင် မင်း ရန်မစနဲ့ ကွာ"

"မင်းက ဒီလောက်တောင်ပဲလား ငထူး၊ ထားကွာ ငါ ဘာမှ မစွက်ဖက်လိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့ ကိစ္စပြီးရင် ကြည့်မြင်တိုင်ကို လှည့်ဝင်ခဲ့ကွာ"

"ငါ ဆယ့်နှစ်နာရီလောက် အောင်သောင်းနဲ့ ချိန်းထားသေးလို့ ပါ တဲရင့်စ်ရာ၊ ဆန်နီ ကားတစ်စီး လိုက်ကြည့်ဖို့ ပြောထားပြီးသားကွ၊ မနက်ဖြန်က စပြီး လိုက်မယ်ကွာ"

အင်ဒရူး ခပ်သွက်သွက် အင်္ကျီလဲပြီး ခေါင်းကိုလည်း ကမန်းကတန်း ဖြီးလိုက်သည်။ ။ တဲရင့်စ် ကတော့ ညီတော်မောင်ကို စိတ်ခပ်ပျက်ပျက် ပုံနှင့် ကြည့်နေ၏။

အင်ဒရူးက စားပွဲပေါ်က နာရီကို ယူကာ လက်မှာ ပတ်လိုက်သည်။ ။ အင်ဒရူးမျက်နှာ သွက်လက်မြူးကြွနေတာကို အဲရင့်စ်က အံ့သြနေမိရင်း

"ကြည့်မြင်တိုင် ကိစ္စကတော့ ထားပါတော့ကွာ၊ ငါ လေးလေးနက်နက် ပြောမယ်၊ မင်း လွန်းထားထားနဲ့ ကိစ္စကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ထားသ

လား"

"ထားတယ်"

"ဒါဖြင့် တစ်လီနဲ့ လည်း နည်းနည်းပါးပါး စကားပြောကြည့်ပါဦးကွ၊ အရမ်း ဇွတ်ကြီးပဲ သွားရောတော့မှာ လား"

"ငါ သူတို့ အိမ်မှာ ထမင်းစားပြီးပြီ၊ သူတို့ အိမ်က ဘုရားကို ရှိခိုးပြီးပြီ"

အင်ဒရူးက အခန်းထဲက ထွက်တာမို့ တဲရင့်စ်လည်း အခန်းပြင်ကို နေရာ ရွှေ့ရပ်ရသည် ၊ အင်ဒရူးက သူ့အခန်းကို သော့ခတ်လိုက်၏။ ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ တဲရင့်စ်ဘက် လှည့်ကာ....

"ငါ မရတော့ဘူးကွ တဲရင့်စ်ရ၊ ငါ လွန်းကို အရမ်းချစ်သွားပြီ"

"မြန်လိုက်တာကွာ"

"သူသာ ဒီနေ့ ခေါင်းညိတ်ရင် မနက်ဖြန် လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိတယ်"

"ကျွတ် ... ကျွတ်"

အင်ဒရူးက အပြစ်ကင်းစင်စွာ တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်သည် ။ တဲရင့်စ်ကို နှုတ်မဆက်တော့ ဘဲ ရှေ့က ထွက်သွားတော့၏။ ဖိနပ်စင်က ရှူး ဖိနပ်တစ်စုံ ဆွဲချလိုက်သည် ။ ဖိနပ်ထဲက ခြေအိတ် နှိုက်ယူ ဝတ်ဆင်ကာ ဖိနပ်ကိုလည်း ကမန်းကတန်း ကြိုးချည်သည် ။

ထိုင်ရာကထကာ အင်ဒရူး အိမ်ထဲက အထွက်မှာ တော့

"ကံကောင်းပါစေကွာ"

တဲရင့်စ် တကယ့်ကို စေတနာမှန်စွာ ဆုတောင်းပေးလိုက်သံက နော

ကံပါးက ကပ်ပါလာ၏။ အင်ဒရူး ခေါင်းငုံ့ ပြုံးရင်း အန်တီလေး အနား
ကို ပြန်ရောက်လာသည် ။

"ရော့ အန်တီလေး တစ်ရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့
ထည့်ပေးလိုက်ပါ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး"

အန်တီလေးက ငွေတစ်ရာ မျက်နှာနှင့် ပလတ်စတစ် အိတ်ကို ကိုယ်
တိုင်ရှာကာ သေသေချာချာ ထည့်သို စည်းနှောင်ပေးလိုက်၏။

"ပြောသင့်တဲ့ အခြေအနေ ရောက်လာရင်တော့ အန်တီလေးကို ပြည့်
ပြည့်စုံစုံ ပြောပြ အင်ဒရူး၊ ခုတော့ မမေးသေးပါဘူးလေ၊ ကဲ ရော့"

အင်ဒရူးက ပန်းစည်းကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။ စီးနေကျ
ကားအဖြူကြီး ရှိရာ ဂိုဒေါင်ဆီ လာခဲ့သည် ။ ပန်းစည်းကို နံဘေး ထိုင်ခုံ
ပေါ် အလျင်တင်ပြီးမှ လူက ကားပေါ်တက်သည် ။ ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲက
နောက်ဆုတ်ထွက်ကာ ကွေ့ပြီး ခြံထဲမှ ထွက်လာစဉ် လက်က နာရီကို
ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ သေးသည် ။

ခုနစ်နာရီ မိနစ်လေးဆယ် ။

တော်တော် စောပါသေးသည် ။

လွန်းက ရေကို အားပါးတရ တဝကြီး အချိန်ယူ ချိုးပြီးမှ ရေချိုးခန်း
ထဲက ထွက်လာသည် ။ ကြီးကြီးက အခန်းဝကနေ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့်
စောင့်နေ၏။

လွန်း စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ။

"လွန်း ဘာသာ သုတ်မယ်လေ၊ ကြီးကြီး မုန့်သွားစားပါတော့"

"ညည်းနဲ့မှ တူတူစားမှာ ပေါ့"

မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုလည်း မပေး။ လွန်း ခေါင်းကို သူကပဲ သုတ်ပေး
နေသည်။ ။ လွန်းက ငြိမ်မခံဘဲ မှန်တင်ခုံဆီလျှောက်လာတာမို့ ကြီးကြီး
က ခေါင်းကို သုတ်ရင်း တန်းလန်းပါလာ၏။

"ကြီးကြီး"

"ဘာလဲ"

"ဒီနေ့ ပျင်းတယ် ကြီးကြီး၊ အလုပ် မသွားချင်ဘူး၊ ဖေဖေကို ပြော
ပေးပါ"

"ပျင်းတယ်ရယ်လို့ မိန်းကလေးဆိုတာ မရှိရပါဘူးတော်၊ ဖေဖေလ
ည်း မပြောပေးဘူး၊ ကဲ မြန်မြန် လုပ်"

လွန်းက နှုတ်ခမ်း စုနေရသည်။ ။ ဆံပင်က တိုတိုလေးမို့ ချက်ချင်းလို
လိုပဲ သွေ့ခြောက် သွားပါသည်။ ။ အဆင်သင့် သွေးထားပြီးသား
သနပ်ခါးကို လွန်း ငုံ့ကြည့်ရင်း လိမ်းရမှာ စိတ်ပျက် လာသည်။ ။

လွန်း သနပ်ခါး မကြိုက်တာ မဟုတ်ပါ။ ကြိုက်ပါသည်။ ။ မိတ်ကပ်
ကိုသာ မကြိုက်တာ၊ ငယ်ငယ်က ဇွတ်လိမ်းပေးခဲ့လို့ မို့ အနံ့ကို ယဉ်ကာ
ခုံခုံမင်မင် ကြိုက်နေပြီ ဖြစ်သည့် သနပ်ခါးကို လွန်းဘာသာ သွေးလိမ်းပ
လေ့စေလား။

ခုတော့ သွေးထားပေးနှင့်ပြန်သည် ။ လက်ညှောင်း
သက်သာတာပေါ့ဟု ကျေနပ်လျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ထာဝစဉ် ရိုးအီ

နေအောင် ခံစားနေရသည့် ကလေးသူငယ်လို ဆက်ဆံမှုကို အခံရခက်
တာမို့ လိမ်းချင်စိတ်လည်း ကုန်သည်။ ။

"ကဲ သနပ်ခါး လိမ်း"

"မလိမ်းချင်ပါဘူး"

"ဪ လိမ်းပါဆိုမှ ကတ်ဖိုး ကတ်ဖွဲ့နဲ့ မဟုတ်တရုတ် ဆန့်ကျင်
စရာ မရှိ ဆန့်ကျင်တယ်၊ ပြောတော့ဖြင့် ကလေး မဟုတ်ပါဘူး လူကြီး
ဖြစ်နေပြီတဲ့ ၊ ဒီလို ခေါင်းမာတာ ကတ်ဖိုး ကတ်ဖွဲ့နိုင်တာကိုက ကလေး
ဆိုတာ ဖော်ပြနေတာပဲ"

"လွန်း မဲလည်း ပေးနိုင်ပြီ၊ လွန်း ကိုယ် လွန်း ပိုင်ပြီ၊ လွန်း ကိုယ် လွ
န်း ထိန်းနိုင်ပြီ ကြီးကြီး"

"ဘုရား ဘုရား ကယ်တော်မူပါ၊ သူကပဲ မျက်နှာထိ မျက်နှာ
ထားနဲ့ လေသံမာရ သေးတယ်၊ လွန်းကလေးရေ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီဆို
ရင် ဘာမဆို လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိပြီ ထင်မနေနဲ့ ၊ ကဲ ကဲ မျက်နှာကိုလည်း ဒီလို
ထန်တင်းထားဖို့ မရှိဘူး၊ အလကား ငရဲ ယူမနေနဲ့ "

လွန်းက ဘာမှ ပြန်မပြောပေမယ့် သနပ်ခါးကိုတော့ မလိမ်း။ ထိုင်
ရာကထကာ အဝတ်လဲဖို့ ကန့်လန့်ကာအကွယ်ကလေးကို ဝင်လိုက်၏။
အသင့် ထုတ်ထားပေးသော အင်္ကျီ လုံချည်ကို မျက်စောင်းထိုးပစ်သည်။ ။
ဗီရိုကို ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြီး ဒေါနစိမ်းရောင် ပိုးရင်ဖုံး အင်္ကျီကလေး ထုတ်ဝ
တ်လိုက်၏။

အောက်က အစက်အပြောက် ခပ်ကျဲကျဲပါသော မာစရိုက်လုံချည် အ
ရောင်တူကလေးကို ဝတ်ဆင်ပြီး ကန့်လန့်ကာအကွယ်က ထွက်ခဲ့၏။
ကြီးကြီးက သူ ထုတ်ထားတာ ဝတ်မလာတာကို အကဲခတ်မိပုံ ရပေမယ့်

ဘာမှ မပြော။

"ပြီးရင် မုန့်ဆင်းစားစို့"

"အလုပ် သိပ်မသွားချင်ဘူး ကြီးကြီး၊ ပျင်းတာလည်း အရမ်းပဲ၊ လွန်းသွားချင်စိတ် မရှိဘူး"

"သွားရမှာ ပေါ့ကွယ်၊ ဒါမှ"

"ဒါမှ ဘာလဲ ကြီးကြီး"

"စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ ဘာတွေ နားလည်မယ်၊ လွန်းကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြောထား တယ်၊ လွန်း ကြီးလာရင် မောင်မြတ်ထင်ကို...."

လွန်းက နားပိတ်ပြီး ခေါင်းကို ခါပစ်လိုက်သည် ။ ကြားတောင် မကြားချင်။ နားခါးလှပါပြီ။ ကိုကိုမြတ်ထင်ကို ခင်ပေမယ့် လွန်းမှ မချစ်တာ ဥစ္စာ။

"အဲဒီတော့ မောင်မြတ်ထင်တို့ စီးပွားရေးကို နားလည်အောင် ကျွမ်းဝင်အောင် လွှတ်ထား ရမှာ ပဲ"

လွန်းက ခုတင်ပေါ် ထိုင်ကာ စကားမပြောဘဲ ပေပြီးငြိမ်နေ၏။ အောက်ထပ်လည်း ဆင်းဖို့ မပြင်။ လွန်း အ လုပ်သွားခါနီးတိုင်း မနက်တိုင်းမှာ ပေကတ်ကတ် လုပ်နေတတ်မြဲ ထုံးစံပါ။ တစ်စုံ တစ်ရာကို လိုချင်၍ ပေကတ်ဆန္ဒပြနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်။ လွန်းဘာသာ လွန်းဘာကို မကျေနပ် မှန်း မသိ မကျေနပ်ကာ အမြဲ ပေကတ်နေမိမြဲပါပဲ။

"ကဲ ထ ထ၊ မုန့်သွားစားမယ်လေ"

လွန်းက ထိုင်ရာက ထပြီး ဘာမှ မရှိသည့် ဆံပင်ကို ထပ်ပြီး ဖြီးဖြစ်ပြန်သည် ။ ဦးခေါင်းထိပ် မှာဘီးကို ထားကာ အောက်ဘက်

ပြီးချရတာမို့ တစ်ချက်ဆွဲပြီးလို့ ပြီးမှ မပြီးရသေးခင် ဆံပင်က ကုန်ပြီ။

လွန်းအရွယ် သူများ တကာတွေ ဆံပင် မတိုမရှည်ထားကာ ပုံစံ အမျိုးမျိုး စည်းတွယ် ချည်နှောင်ကြတာ မြင်တော့ လွန်းလည်း ဆံပင်ကို ချည်ချင်သည် ။ ကျစ်ချင်သည် ။ ခုတော့ ဆံပင်က တိုတိုကလေး။ လစဉ် လတိုင်း မေမေ ညှပ်ပေးတာကို ခံနေကျပါပဲ။

"ဟင်း"

လွန်း သက်ပြင်း တစ်ချက် ချမိသည် ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကတ်ဖဲ့ တိုက် တိုက် မရပါဘူးလေ။ အချိန်တန်လျှင် သွားရမှာ ပဲမို့ အပင်ပန်းခံကာ လွန်းက စိတ်ကူးယဉ် မနေချင်တော့ ရပ်စောင့်နေသည့် ကြီးကြီးရှေ့က ဖြတ်ပြီး ဦးစွာ ထွက်ခဲ့သည် ။ လှေကားထစ်ကို ခြေသံ တစ်ချက်မှ မမြည်အောင် သိမ်မွေ့စွာ ဆင်းတတ်လာခဲ့တာသည် လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက အမူအကျင့်ပါပဲလေ။

လွန်း ထမင်းစား စားပွဲကြီးမှာ ထိုင်ချလိုက်တော့ လွန်းရဲ့ ယောက်မ မမသင်းက လွန်း ရှေ့က ပန်းကန်ကို မှောက်ထားရာမှ လှန်ကာ ရှေ့ဘက် ကြွေအုပ်ထဲက သာဂူတွေ ခပ်ထည့်ပေး၏။

သာဂူက အငွေ့ တထောင်းထောင်း ထကာ မွှေးနေသည် ။

"လွန်း စားလေ"

လွန်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း သာဂူ ငုံ့သောက်နေလိုက်သည် ။ ကြီးကြီးက နောက်မှ ရောက်လာကာ လွန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။

"ကလောင် ကလောင်"

အသံကြောင့် လွန်း ခေါင်းကလေး ထောင်သွားရလေသည် ။

အိမ်ရှေ့တံခါး အပြင်ဘက်မှာ တပ်ထားသော ငွေခေါင်းလောင်းကလေး
မှ မြည်သော အသံပဲဟု ချက်ချင်းသိလိုက်တာမို့ ကိုယ်နှင့် မဆိုင်သလို
ခေါင်းပြန်ငုံသွားရသည်။ ။

မမသင်းက အိမ်ထဲ လှည့်ကာ

"စုစုရေ တံခါး ဖွင့်ပြီး ဘယ်သူလဲ မေးပါဦး"

အိမ်ထဲမှ စုစုက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လာသည်။ ။ ခန်းဆီးစကို ဆွဲဖယ်
ကာ လှေကား သုံးထစ် ဆင်းလိုက်သည့် အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

"ဪ ခ ခဏ စောင့်နေပါဦး"

တစ်ဘက်က ပြောသံကိုတော့ မကြားရ။ စုစု အသံကတော့ ဒီဘက်
ကို လှည့်ပြေးလာကာ အော်ပြောခြင်းမို့ ကြားလိုက်ရသည်။ ။
ခဏတွင်းချင်းမှာ စုစု ခေါင်းကလေး ခန်းဆီးကြားကို တိုးဝင် လာကာ
....

"ကြီးကြီး ဟို ဧည့်သည် "

"ဘယ်ဧည့်သည် လဲ"

"ဟိုတစ်နေ့က ဧည့်သည် ၊ ကိုကိုမြတ်ထင် ခေါ်လာတဲ့ ဧည့်သည် ပါ"

ကြီးကြီးက လျင်မြန်စွာ ထိုင်ရာက ထ လိုက်သည်။ ။ လွန်း ခေါင်းက
လေး ဆတ်ခနဲ မော့သွား ရသည်။ ။ ကြီးကြီးက ခပ်တည်တည် ငုံ့ကြည့်
နေတာမို့ ခေါင်းလေး မော့ကာ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွား ရတာကိုပင် လွ
န်း ရှက်ရွံ့သလို ဖြစ်သွားရသည်။ ။

ကြီးကြီးက ခန်းဆီး စကို ဖယ်ကာ အပြင်ဘက်ကို လှမ်းထွက်လိုက်
သည်။ ။

တံခါးဝမှာ ပန်းစည်းတစ်စည်း ကိုင်ကာ ရပ်နေသော အင်ဒရူးကို မျက်မှောင် တွန့်တွန့် နှင့်ပင် ကြည့်ရင်း

"ဘာကိစ္စများ လဲ"

အင်ဒရူး အမ်းသွားရသည် ။ မျက်စိကို ဟိုဟိုဒီဒီ ရွှေ့ကာ လွန်းကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာကြည့် ပေမယ့် တွေ့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု စိတ်က တင်ကြို သိနှင့်သည် ။

"ကျွန်တော် ပန်းလာပေးတာ"

အသံက နည်းနည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ပြောရတာမို့ ထမင်းစားခန်း ထဲထိ ကြားသာအောင် ကျယ်သည် ။ ပါးစပ်ထဲ ရောက်နေသော ဇွန်းကို ပြန်မထုတ်မိဘဲ လွန်း ငြိမ်သက်ပြီး နားစွင့်နေမိ သည် ။ ထမင်းစားပွဲမှာ စောစောကတည်းက ရှိနှင့်နေသည့် ဘွားဘွားက

"ဟဲ့ သင်းသင်း၊ ဘယ်သူတဲ့ လဲ"

"ဟိုတစ်နေ့က မောင်မြတ်ထင်နဲ့ ပါလာတဲ့ ဧည့်သည် ပါ ဘွားဘွား"

"အိမ်ထဲ မခေါ်ဘူးလား၊ ဘာကိစ္စ ရှိလို့ ပါလိမ့်"

ဘွားဘွားက ထိုင်ရာက ထသည် ။ အပြင်ကို ထွက်မည့်ပုံ ပြတာမို့ လွန်းက ထပြီး တွဲဖို့ စိတ်ကူး ကြံရွယ်မိပါသည် ။ အဲဒါမှ လွန်းပါ ရောပြီး အပြင်ဘက် ထွက်ရမှာ မဟုတ်လား။

သို့ပေမယ့် လွန်း အကြံ အထမမြောက်။ မမသင်းက ဦးသွားသည် ။ မမသင်းက ဘွားဘွားကို ဝင်ပြီး တွဲလိုက်၏။ နှစ်ယောက်သား အခန်းပြင်ဘက်ကို ထွက်ဖို့ ခန်းဆီးစ ကို ဖယ်သည် ။ ဘွားဘွား လွတ်လပ်စွာ ထွက်သာအောင် မမသင်းက ခန်းဆီးစကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ဆွဲဖယ်လိုက်တာမို့ လွန်း အပြင်ဘက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည် ။

ကိုထူး။

တိုးတိတ်တိတ် ရေရွတ်မိလျက် လွန်း ငေးမောပြီး လှမ်းကြည့် နေလိုက်မိသည် ။ အင်ဒရူးက လည်း ဖွင့်ဟသွားသော ခန်းဆီးမှ အတွင်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်ကာ လွန်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည် ။

စားပွဲမှာ မပြုံး မရယ် ထိုင်ကာ စူးစိုက် ငေးမောနေသည့် လွန်း အင်ဒရူး၏ ထက်သန် မျှော်လင့်နေသော မျက်ဝန်းတို့ ကြောင့် လွန်းထံကို လာတာပဲဆိုတာ သိမှာ ပါ။

မမသင်းက ခန်းဆီးစကို ပြန်ချလိုက်တာမို့ နှစ်ယောက်သား ဖျတ်ခနဲ အမြင်အာရုံမှ ပျောက်ပျက် သွားရသည် ။

"ဟဲ့ ကိုထူး ဆိုတာလား"

ကြီးကြီးက ဘာစကားမှ မဆိုဘဲ ခပ်စိန်းစိန်း ကြည့်နေတာမို့ အင်ဒရူး လှမ်းပေးရခက် ပြောရခက်နေဆဲမှာ ပင် အခန်းထဲက ထွက်လာသော ဘွားဘွားက လှမ်းမေးလိုက်တာမို့

"ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား"

အင်ဒရူးက သွက်လက်စွာ ဖြေသည် ။ ရှေ့ကို နည်းနည်းတိုးရပ်လိုက်ရင်း

"ကျွန်တော် ပန်းလာပို့တာပါ"

"ဘယ်က ပန်းတွေလဲကွယ့်၊ လှလှချည်လား၊ ဝယ်လာတာလား"

"ခြံထဲကပါ၊ ကျွန်တော် ခူးလာခဲ့တာပါ"

"ကြည့်စမ်းပါဦး အများကြီးနဲ့ လှတာကလဲ အလွန်ပါပဲ၊ ဘာအတွက် ဒီလောက် ယူခဲ့ ရသလဲကွယ်"

ဘွားဘွားက မေးရင်း ရှေ့တိုးလာ၏။ ဒီအိမ်မှာ ဘွားဘွားရယ်၊ လွန်း
ဖေဖေရယ် သဘော အကောင်းဆုံးဟု ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက အင်ဒရူး
က အကဲခတ်မိထားပြီးသားမို့ ခုနကထက် ရဲရဲ တင်းတင်း ရှိလာရသည်
။

"ဘုရားတင်ဖို့ ပါ ဘွားဘွား"

"ဘုရားတင်ဖို့ ဟုတ်လား၊ သာဓု ပါကွယ် သာဓု သာဓု၊ ဒီနေ့
ပဲ ဘုရားပန်းလဲဖို့ အပြင်ထွက်ပြီး ပန်းဝယ်မလို့ စိတ်ကူးနေတာ၊ အဆင်
သင့်ပါပဲကွယ်၊ အေး ငါ့မြေး ကုသိုလ်တွေ ရပါစေ"

အင်ဒရူးက ဘွားဘွားလက်ထဲကို ပန်းစည်း ထိုးအပ်လိုက်၏။ မမသ
င်းက အင်ဒရူးကို တစ်ချက် အကဲခတ်ပြီး ပြန်ပြီး ခေါင်းငုံ့ နေလိုက်သည်
။ သင်းသင်းတို့ လည်း ခေတ်နောက်ပြတ် ကျန်သေးတာမှ မဟုတ်တာ။

ဒီအမျိုးသားလေးကို တစ်ချက် အကဲခတ်ရုံနှင့်ပင် ဘာကို လိုလား
မျှော်လင့်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရသည် ။

အင်ဒရူး ဘွားဘွားလက်ထဲ ပန်းစည်း ထည့်ပြီးသည့်နောက် ဘာမှ
လုပ်စရာ မရှိတော့ပေ။ စူးစိုက် ကြည့်နေသော ကြီးကြီးကို တစ်ချက်ကြ
ည့်ကာ ပြုံးချိုချိုနှင့်

"ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်"

"အေး အေး"

ဘွားဘွားက ဖြေသည် ။ ကြီးကြီးဆီက တုံ့ပြန်သံ မကြားရ။ အင်ဒရူး
နှစ်လမ်း သုံးလမ်း နောက်ပြန်ဆုတ်လျှောက် လာပြီးမှ ချာခနဲ လှည့်ထွ
က်ခဲ့သည် ။

ခန်းဆီးစကြားမှ မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့် ရီရီဝေဝေ လှမ်းကြည့်နေ

သော လွန်း မျက်နှာ ကလေးက မျက်လုံးထဲ စွဲလာသည်။ ။ ချစ်မြတ်နိုးမှု
တွေ ပိုမို များ ပြား လာရ၏။ သည် လောက် အတားအဆီး အပိတ်အပင်
တွေ ကြားထဲက မိန်းကလေးကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်မိပြီ ဆိုတော့လည်း
....

အင်ဒရူး၏ ကား ကုန်းဆင်းအတိုင်း မောင်းသွားတာကို လိုက်ကြည့်
နေပြီးမှ ကြီးကြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ။
အခန်းဝမှာ ရပ်ကာ လွန်းကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

လွန်းက ခေါင်းကလေး လှန်ကာ ကြီးကြီးကို တစ်ချက် ကြည့်သည်။ ။
ကြီးကြီး မျက်ဝန်းတွေ နှင့် ရင်ဆိုင် တိုးတာမို့ အမူအရာ ပျက်သွားရ၏။

"ဒီကောင်ကလေးက ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ လာတာလဲ"

"လွန်း ဘယ်သိမလဲ ကြီးကြီး"

"ညည်းကို မေးတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ မေးတာ၊ ဘာကိ
စ္စ ညည်းက ဝင်ဖြေနေ ရတာလဲ"

လွန်း ရှက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ သွားရ၏။ ထမင်းစား စားပွဲကို အစ်ကို တချို့
လည်း ရောက်လာကာ အင်ဒရူး လာသွားသော ကိစ္စကို သိကုန်ကြသည်
။

"ဘုရားတင်ဖို့ ပန်းလာပို့တာလို့ ပြောသားပဲ ခင်ကြီးရယ်၊ တခြား
ဘာ လုပ်သွားလို့ လဲ၊ ပန်းပဲ လာပို့ရှာတာပါ"

ဘွားဘွား စကားကြောင့် ကြီးကြီးက ခေါင်းခါကာ

"ဘုရားပန်းကို ဒီလို တကူးတက လာပို့ဖို့ ဆိုတာ သိပ်ခင်မင်ရင်းနှီး
မှ ပေါ့ မေမေရဲ့ ၊ ဒါတင် မကနိုင်ဘူး၊ အိမ်ကို အဝင်အထွက် လမ်းပေါက်
သွားမှာ ကိုလည်း နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး"

ဘွားဘွားက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပေ။

"စုစု မအေးမိ ဒေါ်ကြင်၊ အဲဒီ ကောင်ကလေး နောက်တစ်ခါ လာရင် အိမ်မှာ လူမရှိဘူးပဲ ပြောကြ၊ ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကျန်တဲ့ မိသားစုတွေလည်း မှတ်ထားကြ၊ ဒီပုံစံ ဗရတ်ဗရက်နဲ့ ကောင်ကလေး နောက်တစ်ခါလာရင် တံခါးဝမှာ တွေ့တဲ့ သူနဲ့ ပဲ ကိစ္စ ပြီးပေစေ၊ ထိုင်ပါဦး ပြုပါဦးလည်း ဖိတ်ခေါ်စရာ မလိုဘူး၊ အားနာစရာ လည်း မလိုဘူး"

"ကျွန်တော်တို့ နဲ့ ခင်မင် ပေါင်းသင်းချင်ရင်တော့ ဝင်ထွက်ပါစေ လား ကြီးကြီး"

လွန်း အစ်ကို ကိုကိုသီဟက တစ်ခွန်း ဝင်ပြောသည် ။ သီဟသည် လွန်းအစ်ကိုတွေထဲမှာ တော့ နူးညံ့အေးဆေးကာ သဘောလည်း အ ကောင်းဆုံး၊ လွန်းကိုလည်း ညှာတာအလိုလိုက်ဆုံး ပါပဲ။

"ဘာအတွက်မှ မဝင်ထွက်စေရဘူး သီဟ၊ ယောက်ျားကလေး လူပျို လူရွယ်တွေ အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေတာ မကြိုက်ဘူး"

"မြတ်ထင်တောင် ဝင်ထွက်နေတာပဲ ကြီးကြီး"

"မောင်မြတ်ထင် ဆိုတာက တစ်သက်လုံး ကိုယ့်မျက်စိအောက် အပိုး ကျိုးကျိုး လူ ဖြစ်လာ တာ၊ မိဘတွေနဲ့ လည်း ခင်မင်နေလို့ ၊ ပြီးတော့ ဒီ ကောင့် ပုံစံက မြတ်ထင်နဲ့ တူသလား၊ ဝတ်တာ စားတာကိုက ဘောင်း ဘီ မချွတ် ဘာမချွတ်၊ နည်းနည်းမှ သိက္ခာ ကျက်သရေ မရှိဘူး၊ နည်းန နည်းမှ မြန်မာ မဆန်ဘူး၊ သွေးကိုက နိုင်ငံခြားသွေး၊ လုံးဝ အိမ်ကို မဝင် ထွက်စေရဘူးဟေ့၊ ဒါပဲ သီဟ.... မင်း ပေါင်းချင်ရင် အပြင်ထွက် ပေါင်း

"

"ကျွန်တော် ပေါင်းချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီး၊ ကိုယ့်ကို လာပြီး ခင်မင် ကျွမ်းဝင်တဲ့ သူကို ဒီလို လုပ်ရင် မယဉ်ကျေးမှာ စိုးလို့ ပါ

"

"မေမေတို့ ဒီထက် တခြားနေရာတွေမှာ အများကြီး ယဉ်ကျေးတယ် သား၊ ဒီနေရာမှာ ပျက်ကွက်ချင် ပျက်ကွက်ပစေတော့၊ မေမေလည်း ဒီ ကောင်လေးကို ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရဘူး"

သီဟက ဘာမှ ထပ်မပြောဘဲ ငြိမ်သွားရသည်။ မေမေနှင့် ကြီးကြီး က အမြွှာ ညီအစ်မဟု မပြောရ။ စိတ်သဘောက တစ်ထပ်တည်း၊ တစ် သားတည်း။ သီဟကလည်း အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်လိုစိတ်နှင့် ဝင်ပြောခြင်း မဟုတ်တာမို့ ခပ်မဆိတ်ပဲ မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်တော့သည်

။

လွန်းက သာဂူ ပန်းကန်ကို လက်စသတ်ကာ ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက် သည်။

"မိလွန်း ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဣန္ဒြေနဲ့ သိက္ခာနဲ့ နေ"

"လွန်း ဘာလုပ်လို့ လဲ မေမေ"

"ဒီကောင်လေးနဲ့ စပြီး သိရတာကိုက ညည်းကြောင့် မဟုတ်လား၊ မ ပေါင်းပါနဲ့ ဆိုတဲ့ သူနဲ့ ပေါင်းပြီး မသွားအပ်တဲ့ နေရာကို သွားရင်းက သိ ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ကံကောင်းလို့ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း မဖြစ် ရတာ၊ ကြပ်ကြပ် သတိထားပါ၊ မိန်းကလေးပီပီ ကိုယ့်ဣန္ဒြေ ကိုယ်ထိန်း

"

လွန်းက ယောက်မတွေ့ရှေ့မှာ ရှက်ကာ မျက်နှာနီနီကို ခေါင်းငုံ့ချလို

က်ရသည်။ သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒီလို နစ်နစ်နာနာ အဆူခံနေရတာ ဖြစ်ပေမယ့် သူ့ကို လွန်း ဒေါသအမျက် မထွက်မိဘဲ ရှိသည်။

"ကဲ သားတွေထဲက တစ်ယောက် ညီမလေးကို လိုက်ပို့လိုက်ပါ။ ဦးမောင်ကြီး ဖျားနေတယ်၊ ကား မမောင်းနိုင်ဘူး။"

"ကျွန်တော် ပို့ပေးမယ် မေမေ"

သီဟက သာဂူ ဆက်မသောက်ဘဲ ကုလားထိုင် တွန်းရွှေ့ကာ ထ လိုက်သည်။ ။ ရှက်စိတ် ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ဝေနေသော ညီမငယ်မျက်နှာကို ကြည့်ကာ သနားလွန်းတာကြောင့်ပါ။

မောင်နှမတွေထဲမှာ ဒီညီမကို အချစ်ဆုံးမို့ လွန်း မျက်နှာပျက်နေညှိုးနေလျှင် သီဟက တစ်စုံ တစ်ရာတော့ ကူညီ ဖေးမမြဲပါ။

"ကဲ ညီမလေး လာ"

သီဟက ရှေ့က ထွက်သွားနှင့်သည်။ ။ လွန်းက ထမင်းစားခန်းထဲ ဆက်မနေချင်တာကြောင့် ကိုကိုသီဟ နောက်က အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာခဲ့၏။

"ညီမလေး တံခါးဝမှာ ပဲ နေခဲ့၊ နေပူတယ်၊ ကိုကို ဂိုဒေါင်ထဲက ထုတ်ပြီး ဆင်ဝင်အောက် ယူ လာပြီးမှ တက်"

လွန်းကို ကြင်နာစွာ လှည့်ပြောရင်း သီဟက ကားဂိုဒေါင် ရှိရာကို ဂိုက်စိုက်စိုက် လျှောက်သွားသည်။ ။ လွန်းက တံခါးဝမှာ ကျန်ရစ်သည်။ ။ ချောမော့ကြင်နာသူနှင့် တွေ့တာမို့ လွန်း ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်ဝိုင်းလာရသည်။ ။

သီဟ ကားကို ထုတ်ယူကာ လွန်းရှေ့နား မောင်းလာခဲ့၏။ လွန်းက သီဟ နံဘေး ဝင်ထိုင်ရင်း ခေါင်းငုံ့ကာ မျက်ရည် ကျလာရသည်။ ။ သီဟ

က ကားကို ကုန်းဆင်းအတိုင်း လျှောက် မောင်းလာရင်း

"ညီမလေး ဘာလို့ ငိုတာလဲ"

"လွန်းလည်း ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ကြုံပြီး ဆူကြတာကို ကိုကိုသီဟရဲ့ ၊ လွန်း ဘာလုပ်လို့ လဲ"

"မေမေတို့ ကြီးကြီးတို့ က စိတ်ပူတာပါ၊ ဒီလူကလည်း မေမေတို့ ထင်သလိုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်၊ ညီမလေးကို ပိုးဖို့ ကြံရွယ်နေပြီနဲ့ တူပါတယ်"

"အို ကိုကိုသီဟ ကလဲ"

"ကိုကိုက ရှင်းရှင်းပြောတာလေ၊ ညီမလေး လုံးဝ စိတ်ကူးထဲ မထည့်နဲ့ နော်၊ စိတ်ဆင်းရဲ ရမှာ ပဲ"

"လွန်းက ဘာလို့ စိတ်ကူးထဲ ထည့်နေရမှာ လဲ ကိုကို သီဟရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဆင်းရဲရမယ် ဆိုတာက ဘာလဲဟင် လွန်း နားမလည်ပါဘူး"

လွန်းကို ရောရောနှောနှော နေတတ်သော ကိုကိုသီဟမို့သာ လွန်းက ပြန်မေးရဲတာပါ။

"သူ့ဘက်က စိတ်သဘောထား စာရိတ္တတွေကို ထည့်မတွက်ဘဲ အရမ်းပြည့်စုံတယ် ထား၊ သဘာဝ လုံးဝမတူတဲ့ လူနှစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ စိတ်မချမ်းသာရဘူး ညီမလေး၊ မေမေတို့ လည်း ဖျက်ကြမယ်၊ ကိုကိုတို့ မိသားစုက မြန်မာဆန်တယ်၊ သူက ဗိုလ်ဆန်မယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ကြသေးမှန်း သိလို့ ကိုကိုက ကြုံပြီး တားတာ၊ မေမေတို့ ကလည်း စိတ်ပူလို့ ပြောတာ၊ ခေါင်းထဲက အားလုံး ထုတ်လိုက်တော့"

"ဟုတ်ကဲ့"

လွန်းက မျက်ရည်တွေကို သုတ်သည် ။

ကားက လှည်းတန်းမီးပွိုင့်မှာ ခဏ ရပ်သည်။ မီးနီကို စောင့်စဉ် နံ
ဘေးက ဖြတ်သွားကြ သည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကို လွန်း ငေး
မောနေ၏။

"ကိုကို သီဟ"

"ဘာလဲ ညီမလေး"

"လွန်းဟာ လွန်းနဲ့ ရွယ်တူ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ တော့ ကံအဆိုး
ဆုံးပဲ ထင်တယ်။ လွန်း ကျောင်းလည်း မတက်ရဘူး၊ မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်
လည်း လုပ်နေရတယ်။ ပြီးတော့ မေမေတို့ ဖန်တီး ပုံသွင်းထားတဲ့ ပုံအ
တိုင်း နေရတယ်။ ဆံပင်တောင်မှ စည်းချင်တာတောင် စည်းလို့ မရဘူး၊
ဆံပင် တိုတိုရှည်ရှည် လွန်း ရင်ထဲက စိတ်ဟာ ဒီစိတ်ပါပဲ ဆံပင်ရှည်လို့
လွန်းစိတ်ပြောင်းပြီး အပျိုကြီး လုပ်မယ်လို့ ဘယ်သူ ပြောလဲ၊ လွန်းမှာ
လွန်းဆန္ဒ လွန်းစိတ်ကူးဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှာ မှ ရှိခွင့် မရပါဘူး"

ညီမငယ်ကို သီဟ ငဲ့ကြည့်ကာ အားပေးစကားပြောရန် ခက်သည် ။
ဘယ်လိုများ နှစ်သိမ့် ရပါမလဲ။

"လွန်း နေရထိုင်ရ ကျဉ်းကျပ်မယ်ဆိုတာ မေမေတို့ ကိုယ်ချင်းမစာ
ဘူး၊ တစ်နေရာကို လွန်း ရောက်ရင် အံ့ဩသလို ရယ်ချင်သလို ဝိုင်းကြ
ည့်ကြတဲ့ ဒဏ်မျိုး လွန်း ခံနေရတာ မေမေတို့ ကြီးကြီးတို့ ကိုယ်ချင်း မ
စာဘူး"

"လွန်းကို သူတို့ အရမ်းချစ် အရမ်း စိတ်ပူနေကြတာပဲ လွန်း၊ အေး
လေ ကိုကို နားလည်အောင် ပြောပြပေးမယ်"

လွန်းက ငြိမ်နေလိုက်သည် ။

ကိုကိုသီဟ ပြောတော့ကော မေမေတို့ က လိုက်နာဆောင်ရွက်မှာ

တဲ့ လား၊ ခုလို မျက်စိပွင့်သော ခေတ်၊ ခေတ်မီသော ကာလကြီးမှာ မနက်ကလို ကြီးကြီး မျက်နှာထားနှင့် ဆက်ဆံ လိုက်ပုံက ရုပ်ဆိုးလှသည် ။

ဘွားဘွားဝင်ပြီး စကားပြောလို့ တော်သေးတာပေါ့လေ။ တကယ်ဆို ကိုထူးက ရိုးရိုးသားသား လာတာ ထားပါတော့၊ ကြီးကြီးတို့ က ဒီလို မျက်နှာမျိုးနှင့် စိမ်းဆတ်ဆတ် လုပ်ပြ လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ယဉ်ကျေးလှသည် ဆိုသော ဒီမိသားစု ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်မသွားပေဘူးလား။

လွန်း ခေါင်းကလေးကို ခါကာ ကိုထူးကို အတွေးထဲက မောင်းထုတ် လိုက်ရင်း ကားပြတင်း မှ ပြင်ပကို ငြိမ်သက်စွာ ငေးမောနေလိုက်တော့ သည် ။

(၄)

မြတ်ထင်က ဘောလံပင်ကိုနှိပ်ကာ ပိတ်လိုက်ရင်း လွန်းထံကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက် မိသည် ။ လွန်းက ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာကလေး တည်တည်နှင့် ဂဏန်းပေါင်းစက်ကလေး နှိပ်ကာ အလုပ်များ နေသည် ။

"တူ တူ တူ တူ"

ဆင်စွယ်ရောင် ဖုန်းကလေးမှ ခေါ်မြည်သံကြောင့် မြတ်ထင် ချက်ချင်းပဲ ကောက်ကိုင်သည် ။

"ဟယ်လို"

"မေတ္တာရတနာကလားခင်ဗျာ"

"ဟုတ်ပါတယ် အမိန့်ရှိပါ"

"လွန်းထားထားနဲ့ ခဏ စကားပြောပါရစေ"

မြတ်ထင် တအံ့တဩဖြစ်သွားရကာ ခေါင်းထဲမှာ လည်း အတွေးတွေ များ သွားရ၏။

ယောက်ျားသံမို့ အံ့ဩမိတာပါပဲ။

လွန်းကို ဖုန်းဆက်စရာ သူစိမ်းယောက်ျားရယ်လို့ မရှိပေ။ သူ့အစ်ကိုတွေ အသံကိုလည်း မြတ်ထင် မှတ်မိသည် ။ ပြီးတော့ သူတို့ ခေါ်လျှင် ‘

ညီမလေးနဲ့ ပြောချင်လို့ ' ဟု ပြောတတ်မြဲမို့ နာမည်ခေါ်ကာ မေးသူသည် သူ့အစ်ကိုတွေ မဟုတ်နိုင်။

"ကိုမြတ်ထင် များ လား"

"ခင်ဗျာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မြတ်ထင်ပါ"

"ကျွန်တော် မောင်ထူးပါ ကိုမြတ်ထင်"

မြတ်ထင် မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားရရင်း

"ဟောဗျာ ကိုထူးလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ လွန်း မလာဘူးလား ကိုမြတ်ထင်"

"လာပါတယ်၊ လွန်း လာပါတယ်၊ ခဏ ကိုင်ထားပါ"

မြတ်ထင် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေသည် ။ ကိုထူးနှင့်လွန်းက ဘယ်လောက်များ ရင်းနှီးတာမို့လဲ၊ လွန်းကလေးကကော ပြောချင်ပါ့မလား။

မြတ်ထင်က ထိုင်ရာက ထ ကာ လွန်း စားပွဲနား လျှောက်ခဲ့မိသည် ။ ဆယ်ပေလောက်သာ ကွာတာမို့ လှမ်းပြောလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ သို့ပေမယ့် လွန်းကများ မပြောချင်လျှင် လှမ်း ငြင်းရခက်နေမှာ ကြောင့် လွန်းနားအထိ လာမေးရခြင်းပါပဲ။

"လွန်း ကိုထူး ဖုန်းဆက်တယ်"

ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သော လွန်း မျက်ဝန်းတွေက အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ စိတ်လှုပ်ရှားသွားမှု လည်း ပေါ်လွင်နေတော့သည် ။

"ဘာတဲ့ လဲ ကိုကိုမြတ်ထင်"

"ဘာမှ တော့ မပြောဘူး လွန်း၊ လွန်းနဲ့ ပြောချင်တယ်လို့ ပဲ ပြောတယ်၊ ကိုင်ထားတယ်"

"ကိုင်ထားတယ် ဟုတ်လား"

"အဲဒါ လွန်း ပြောချင်ရဲ့ လား"

မေးခွန်းကို မေးပြီးမှ မြတ်ထင် နေရခက်သွားသည်။ ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ အမေးစကား မဆုံးမီမှာ လွန်းက မြတ်ထင် စားပွဲကို လျှောက် လှမ်းသွားပြီမို့ပါပဲ။

မြတ်ထင် ခံစားချက် တစ်ခုနှင့် စိုးရိမ် စိတ်ထင်သွားရသည်။ ။ လွန်း က မြတ်ထင် စားပွဲပေါ်က ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်နေပြီမို့ မြတ်ထင် ကိုယ့် စားပွဲကိုတောင် ကိုယ် ပြန်ရခက်နေရသည်။ ။

အို လွန်းကလေးက မြတ်ထင်အဖို့ ချစ်မြတ်နိုးရသူလည်း ဟုတ်၊ ညီမလေးလို စောင့်ရှောက်ရမည့်သူလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ကိုထူးကို ကြီးကြီးတို့ သဘောမကျတာလည်း မြတ်ထင် အကဲခတ်မိပြီးသားမို့ ဘာ ပဲဖြစ်ဖြစ်ဟု ဆုံးဖြတ်စိတ်နှင့်အတူ ခြေလှမ်းတွေက ကိုယ့်စားပွဲကိုယ် ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

"လွန်းပါ"

ဘေးကို မြတ်ထင် ရောက်လာမှ လွန်း သတိဝင်ကာ ခပ်သွက်သွက် အသံပြုလိုက်မိသည်။ ။

"လွန်း ကိုယ် မောင်ထူးပါ"

အင်ဒရူးက အားရ ဝမ်းမြောက်သံနှင့် ခပ်လောလော နှုတ်ဆက်မိပြီး မှ

"လွန်း အလုပ်များ နေသလား"

"များ တော့ မများ ပါဘူး"

"အားရဲ့ လား လွန်း"

လွန်းက ကုလားထိုင်မှာ မတ်မတ်ထိုင်ကာ လွန်းကို စိုက်ကြည့်နေသည့် မြတ်ထင်ထံ မျက်လုံးလေးတစ်ချက် ရွေ့ကာ ကြည့်မိရင်း

"ရပါတယ်"

ဘဝတစ်သက်တာမှာ ကိုကိုမြတ်ထင်ကလွဲလျှင် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် ပထမဆုံး ဖုန်းနှင့် စကားပြောဖူးခြင်းပါပဲ။

"အရေးတကြီး ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတော့ ရှိတယ်"

"ဘာကိစ္စလဲ"

စကားသံက ပြတ်တောက်တောက်ကလေး ဖြစ်နေပေမယ့် နူးညံ့သည်။

အင်ဒရူး လွန်းအသံကလေးကို နားစွင့်ရင်း အားမလို အားမရ ရင်ခုန်ခြင်းနှင့် ရင်မောနေရ သည်။

"တစ်လီက ဆက်ခိုင်းတာ လွန်း၊ အမှန်တော့ သူ ဆက်ဖို့ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူလဲ ဝယ်ရ ခြမ်းရနဲ့ မအားဘူးကွာ၊ တို့ ရဲ့ အစ်ကို တဲရင့်စ် လွန်း သိတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"တစ်လီနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်တယ် ဆိုတာရော"

"သိပါတယ်"

ဖြေရင်း လွန်း ရှိန်းခနဲ မျက်နှာကလေး နွေးသွားရသည်။ သူတို့ က သမီးရည်းစားတွေပဲ။

"သူတို့ ဒီ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ စေ့စပ်ကြမယ် လွန်း"

"ရှင်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ လွန်း အံ့ဩသွားတာလား"

"တစ်လီက ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတာ မဟုတ်လား"

"ဆယ့်ကိုးနှစ်လေး၊ အေးလေ ငယ်တယ်ဆိုလည်း ရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေကလည်း သဘောတူနေတာပဲ ဥစ္စာ ဆိုတော့ စောတယ် နောက် ကျတယ် မရှိပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်တို့ မိဘတွေက နောက်လထဲ ပြန်ရောက် လာမယ်ဆိုတော့ အဲဒီမှာ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်နိုင်အောင်"

"ဟင် လက်လဲ ထပ်တော့မှာ "

"ဟုတ်တယ်လေ လွန်း၊ စေ့စပ်တယ် ဆိုတာကလည်း လက်မထပ်ခင် မြန်မာ ထုံးစံ တောင်းရမ်း ကြောင်းလမ်းတဲ့ သဘောပါ၊ မြန်းတယ်ဆိုလား မသိပါဘူး၊ ဘာလဲ လွန်းက လွန်း သူငယ်ချင်းကို နှမြောနေတာလား"

"အဲလို မဟုတ်ပါဘူး"

"တစ်လီကတော့ ပျော်နေလေရဲ့ ၊ အဲဒါ လွန်းဆီကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြောပါဆိုတာနဲ့ ကိုယ် ဆက်ပေးရတာ လွန်း၊ လွန်း လာမယ် မဟုတ်လား"

"တစ်လို့ အိမ်မှာ လား"

"ကိုယ်တို့ အိမ်မှာ လွန်း၊ ကေသီတို့ ခြံနဲ့ ကပ်လျက်ပဲလေ၊ လွန်း သိပါတယ်၊ တစ်လီကလည်း ဖိတ်တယ်၊ ကိုယ်ကလည်း လွန်းကို အထူး တလည် ဖိတ်ပါတယ်"

လွန်းက ဖုန်းကလေးကို ကိုင်ကာ ဘာစကားမှ ပြန်မဆိုမိဘဲ နှုတ်ဆိ

တံနေလိုက်သည်။ ။ ဘယ်လိုလုပ် သွားလို့ ရမှာ လဲ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုကိုမြတ်
ထင်ကလည်း လွှတ်မှာ မဟုတ်တော့ပေ။

"လာမယ် မဟုတ်လား လွန်း"

"လာရမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

ပြောအပြီးမှာ လွန်း မျက်ခုံးကလေးကို ကျုံ့ပစ်လိုက်မိသည်။ ။ ကိုယ်
တိုင်က သွားချင်လွန်းလှ သည် မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာ သွားချင်
လို့ မှ သွားခွင့်မရတာကို စိတ်ထဲက တစစ်စစ်နှင့် မခံချင် သလို ဖြစ်ရသ
ည်။ ။

"အဲဒီနေ့ လွန်း ကုန်တိုက်ကို လာရမှာ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ လာရမှာ "

"ဒါဖြင့် ကိုယ် လာခေါ်မယ် လွန်း၊ ကိုယ် လာခေါ်မယ် နော်
.... လွန်း"

ထက်သန်နေသော သူ့အသံကို ကြားယောင် မှ င်တက်နေမိဆဲ လွန်း
ဘာမှ မတုံ့ပြန်မိခင် အင်ဒရူးက ဖုန်းကို ချသွားသည်။ ။ လွန်းကလည်း ဖု
န်းကို ပုခက်ပေါ် ပြန်တင်ရင်း မျက်ခုံးကလေး ရှုံ့ရှုံ့နှင့် စားပွဲက ခွာမည်
အပြု

"လွန်း"

မြတ်ထင်က လှမ်းခေါ်သည်။ ။

"ဘာတဲ့ လဲ လွန်း၊ တစ်လီ မင်္ဂလာ ဆောင်တော့မယ် ဟုတ်လား"

"အခု မဆောင်သေးပါဘူး၊ စေ့စပ်မှာ ပါ၊ နောက်လမှ လက် လ
က်ထပ်မှာ တဲ့ "

"ဒီကောင်မလေးကလည်း ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ၊ သူ့ မိဘတွေမှ သဘောတူရဲ့ လား မသိပါဘူး"

"သဘော တူပါတယ်"

"လွန်း ငြင်းလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ လုံးဝ ခွင့်ပြုမယ် မထင်ဘူး နော်၊ လွန်းလေး အိမ်က ဆူမှာပဲ"

လွန်းက မျက်နှာကလေး တင်းသွားရသည်။ ။

မြတ်ထင်ကို စကား မပြန်ဘဲ ကိုယ့်စားပွဲကို ကိုယ်ပြန်လာကာ ထိုင်လိုက်သည်။ ။ မျက်နှာ တင်းတင်းနှင့် ငြိမ်သက်နေသော လွန်း အတွေးထဲ ကိုတော့ ကိုထူးက ဝင်ရောက် စိုးမိုးနေလေသည်။ ။ ပြန်တွေးလိုက်မှ ပိုပြီး ရင်ခုန်မိကာ လွန်း လက်ဖျားလေးတွေတောင် အေးချင်လာသည်။ ။

သူ့ကို မြင်ယောင်ကာ ကိုကိုသီဟ စကားကို သတိရသည်။ ။ ဘယ်လိုမှ အသွင်မတူဘူး ဆိုတာ လွန်း မငြင်းသာ။ သို့ပေမယ့် လွန်းလေ လွန်းကို နားလည်ပုံရသော ကိုထူး မျက်ဝန်းတွေ၏ နွေးထွေးရိပ်အောက်မှာ ရင်ထဲ လှိုင်းထ ကြည်နူးသည်။ ။

"မဟာဆန်သူရေ"

လွန်း ကားပေါ်ကအဆင်း ကော်ရစ်ဒါက ကျောင်းသားတချို့က မကြားတကြား သီချင်း လေးနှင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ ။

လွန်းက ကြီးကြီးမျက်နှာကို တစ်ချက် ခိုးကြည့်မိ၏။ ကြီးကြီး

မျက်နှာက တင်းထန်ကာ မျက်ဝန်းကပင် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် ထွက်မတတ် ကောင်ကလေးအုပ်စုကို လှမ်းကြည့်နေလေသည်။ ။ ကြီးကြီးနားမှ စိန်နားကပ်ရောင်သည် ပင် ကြီးကြီး မျက်ဝန်းလောက် တောက်ပြောင်မနေ။

စကားရောင် ပိုးအင်္ကျီလေးကို စန့်စန့်ကလေး ဆွဲချကာ လွန်းခေါင်းငုံ့ချလိုက်ရသည်။ ။ အတန်းထဲထိ ရောက်အောင် သည် အတိုင်း ငုံ့လျှောက်ပေတော့။

ကားက ပြန်မထွက်သေး။

လွန်းကို မြင်နေရသေးသည် အထိ ရပ်ကြည့်နေဦးမှာ ပါပဲ။

လွန်း ဖြတ်လျှောက်မိရာ ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက်က ကျောင်းသားတွေ တီးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး လွန်းကို လှမ်းပြီး ပြောကြဆိုကြတာတွေ လွန်းကလေးက မကြားသလို မျက်နှာ အေးစက်စက်နှင့် ဥပေက္ခာပြုလေသည်။ ။

အခန်းထဲ လွန်း ရောက်တော့ စာသင်ခန်းထဲမှာ လူမစုံသေး။ လွန်းက နောက်ဘက်ပေါက်က ဝင်ကာ မာလာအေးနံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ မာလာအေးက လှည့်ကြည့်ကာ

"ဟော လွန်း လာပြီ၊ ရော့ လွန်း မုန့်စားဦး၊ မာလာ့ အဒေါ်တစ်ယောက် မန္တလေးက ပြန်လာလို့ ယူလာတဲ့ မစီမာ ဆီးပြားတွေ ကြိုက်လား"

"အင်း ကြိုက်ပါတယ်"

"ခစ် ခစ် ဒါဖြင့် လွန်းက ဆီးပြား စားဖူးတယ်ပေါ့"

"ဟင် ဘာကို ပြောတာလဲ မာလာ"

"ရည်းစား ထားတာဟာ ဆီးပြားစားသလိုပဲ တဲ့ ။ ဒါလေးတောင် မကြားဖူးဘူးလား လွန်းရာ"

"ဟင် မာလာကလဲ"

လွန်းက ပါးလေး နီထွေးသွားအောင်ပင် ခေါင်းခါ ပစ်လိုက်သည် ။ ဘာရယ်ညာရယ် မဟုတ် သည့် စကားကလေး တစ်ခွန်းကိုပင် လွန်းက ဒီလောက်ထိ ရှက်နေမိသည် ။ လွန်းအသိထဲမှာ တော့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ချစ်ကြသည့် ကိစ္စကို ရှက်စဖွယ်ကိစ္စကြီး လို ဖြစ်နေမိသည် ။

"ဟား ဟား လွန်းက အရမ်း ရှက်တတ်တာပဲ ဘယ်လိုလေးလည်း မသိဘူး၊ လွန်းတို့ က မင်းမျိုးဆို ဟုတ်လား"

"မသိပါဘူး မာလာရယ်"

"အမယ် မလျှို့ပါနဲ့ ၊ လွန်း အဘွားနာမည်က ဒေါ်ထိပ်တင်ကြီး၊ အမေနဲ့ ကြီးတော်က ခင်ထားကြီး ခင်ထားလေး၊ အဖေနာမည်က ဦးမင်းခေါင်ဆို"

လွန်းက စကားမပြန်ဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည် ။ ကြီးကြီး မကြာခဏ ပြောဖူးတာကြောင့် လွန်းတို့က မိသားစုသည် ရှေးမြန်မာ မင်းဆက် မင်းနွယ်ဆိုတာ လွန်း ကြားဖူးထားပါရဲ့ ။

လွန်း ပုံစံကလည်း မြင်လိုက်သည် နှင့် ဘာဆက် ဘာနွယ်ပါလိမ့်ဟု တွေးချင်စရာပါပဲ။

"လွန်းတို့ မောင်နှမတွေ အိမ်ထောင်ပြုရင်လည်း အရမ်း လူရွေးရမှာ နော်၊ တကယ့် မြန်မာ အစစ်နဲ့ မှ ယူသင့်တယ်လို့ မာလာတော့ ထင်တယ်၊ ဒါမှ လည်း မြန်မာသွေးစစ်စစ် မျိုးဆက်တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်မှာ ပဲ"

မာလာက စကားပြောရင်း အခန်းပြင်သို့ မျက်ဝန်းတစ်ချက် ရောက်သွား၏။ အပြင်ဘက်က လူတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်ကြောင့် အံ့အားသင့်သွားမိသည် ။

မာလာနှင့် ကွယ်နေသော လွန်းကို အတင်းကြီးပင် ကိုင်းပြီး ကြည့်ကာ အဖြစ်ဆိုးနေ ပါလား။ ပုံစံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ အဖြူပေါ် မီးခိုးစင်း ရှုပ်အင်္ကျီ ကော်လာမှာ နီညိုရောင် ကြိုးကလေးတစ်ချောင်း ချည်နှောင်ထားလျက် ဘောင်းဘီဝတ် ယောက်ျားသား တစ်ဦး။

ပုံစံက ကလေးကလေး မဆန်ပေမယ့် အနောက်တိုင်း ဆန်သည် ။ ရုပ်အင်္ကျီလက်ကို သေသေ သပ်သပ် ခေါက်ကာ လက်နှစ်ဘက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပုံပန်းကျကျ ထိုးသွင်းလျက်။

သူကများ လွန်းကို လာကြည့်နေလိုက်တာ။ သူ့ပုံနဲ့ လွန်းပုံနဲ့ လည်း ယှဉ်ကြည့်ပါဦး။ လွန်းလို ယဉ်ကျေး မြန်မာဆန်လှသည့် ကောင်မကလေးကို ဒီလို နိုင်ငံခြားသား ဆန်ဆန်ပုံနှင့်လူက လာရောက် ပတ်သက်ချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ။

မာလာက ကြားထဲက တိုကာ လွန်းကို မမြင်သာအောင် ကွယ်ပစ်လိုက်၏။

ကြည့်မှန်းသိလျက် တမင် ကွယ်ပစ်သော ကောင်မလေးကို အင်ဒရူး ဒေါပွသွားရသည် ။ ဒေါပွပွနှင့် ရှေ့ဘက် လျှောက်ကာ ရှေ့ဘက် ဝင်ပေါက်မှာ ရပ်လိုက်သည် ။ ကောင်မလေးသည် လွန်းပဲ ဆိုတာ လုံးဝသေချာသွားတာမို့ အင်ဒရူးက အခန်းထဲကို စွတ်ခနဲ ဝင်ပစ်လိုက်၏။

အခန်းထဲကို ဆရာလည်း ရောက်မနေသေး။ လူလည်း သေသေချာချာ မစုံသေး။ အင်ဒရူး ဝင်လာတာကို ကောင်မလေးတချို့ မော့ကြည့်သည် ။ သားသားနားနား ပုံစံနှင့် အင်ဒရူးထံမှ ရုတ်တရက် မျ

က်လုံးမခွာနိုင်ဘဲ တောက်လျှောက် လိုက်ကြည့်မိရင်းက လွန်းထားထား
နံဘေးမှာ ရပ်သွားတော့မှ ပိုလို့ အံ့ဩသွားကြလေသည်။

"လွန်း"

"ဟင် ကိုထူး"

လွန်း အံ့ဩခြင်း လန့်ဖျပ်ခြင်းနှင့် ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်မိသည်။

"တော်ပါသေးရဲ့၊ စိတ်ထင်နဲ့ ကိုယ် ရမ်းပြီးလာရတာ လွန်း တို
က်ရိုက် ဆုံဖြစ်ပေလို့ "

မာလာ တအံ့တဩကြီး မော့ကြည့်နေတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က
လည်း လွန်းတို့ နှစ်ယောက်ကို တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်နေပြီမို့ လွန်း အ
နေရ ခက်လာကာ

"ကိုထူး လာ"

ရှေ့က ထွက်သွားတော့ အင်ဒရူး နောက်က လိုက်ဖြစ်သည်။ လွန်း
မျက်နှာကလေးက နီရဲ နေတော့ကာ ရင်တွေလည်း ခုန်နေတော့သည်။
ကော်ရစ်ဒါမှာ လက်ကလေး နောက်ပစ်ကာ လွန်း ရပ်မိသည်။

"ဘာပြောမှာ လဲ ကိုထူး"

"ပြောစရာ ရှိလို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး လွန်း၊ တွေ့လိုတွေ့ငြား ဆိုပြီး
လာခဲ့တာ၊ ဒီနေ့ စနေနေ့ဆိုတော့ လွန်းတို့ စာပေးစာယူ သင်တန်းတွေ
လည်း ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန် လွန်းကို လာခေါ်ရမလား ဆိုတာ
လည်း တွေ့ရင် မေးချင်လို့ "

"မလာဘူး ကိုထူး"

"ဟာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"လွယ်မှာ မှ မဟုတ်ဘဲ"

"ကုန်တိုက်ကနေ လာရမှာ မဟုတ်လား လွန်း၊ ဒီတစ်ခါ ညနေပိုင်းမှ
မဟုတ်တာ၊ မနက်ပိုင်းပါ၊ ကိုမြတ်ထင်ကတော့ လွှတ်မှာ ပါ"

"လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မေမေတို့ က ကိုမြတ်ထင်ကိုပါဆူမှာ "

"ကိုမြတ်ထင်ကို ကိုယ် ပြောပေးမယ် လွန်း"

"ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

ညည်းညူညူ ဖြေလိုက်သည့် လွန်းကို အင်ဒရူးက စူးစိုက်စွာ ငုံကြ
ညှိရင်း

"လွန်း ကကော မလာချင်တာလား လာချင်တာလား"

လွန်း အင်ဒရူးကို ထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်သည် ။ ငြင်းဖန်များ
တော့ လွန်း ကိုယ်တိုင်က မလာချင်သလို ဖြစ်နေပြီ၊ တစ်လို့ကို ခင်လို့
သွားချင်တာထက် လွန်း ကိုယ်တိုင်ကိုက ဘာကြောင့် မှန်းမသိ သွားချင်
စိတ် ရှိနေတာ ကိုထူး ယုံပါ။

"လွန်း လွန်းက လာချင်တယ်"

"အိုကေ"

အင်ဒရူး မျက်နှာ ချင်လန်းသွားရကာ

"လွန်း ဆန္ဒပဲ လိုတယ် လွန်း၊ မဖြစ် ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ကိုမြတ်ထင်ကို
ပြောမယ်"

"လွန်း ကြောက်တယ်နော် ကိုထူး"

"မကြောက်နဲ့ လွန်း၊ သတ္တိ ရှိ၊ နောက်လည်း ဘာကိုမှ မကြောက်ရဘူး ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

လွန်း ကိုထူးကို မော့ကြည့်ရင်းကပင် ခေါင်းကို အားအင်နှင့် ညိတ်ပြလိုက်မိလေသည်။ ။

"ဒီအခန်းမှာ စနေနေ့တိုင်း လွန်း တက်ရသလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုထူး"

"ကိုယ် လာမယ်"

လွန်း အနေရ ကျဉ်းကျပ်သွားဟန် နှင့် ခေါင်းငုံ့ သွားရသည်။ ။

"မလာရဘူးလား လွန်း၊ မလာစေချင်ဘူးလား"

မေးပြန်တော့လည်း လွန်း အားငယ်သွားရသည်။ ။ သူ စိတ်ဆိုးသွားမှာ ကိုပဲ လွန်း ကြောက် လန့် ဝမ်းနည်းနေမိတော့တာပါ။ သူ မှိုင်းအတွင်းမှာ လွန်းကို ညှို့ငင်ယူထားသလို လွန်းမှာ ငြင်းရဲ သော ငြင်းဝံ့သော ခွန်အား မရှိပေ။

"လာ လာစေချင်တယ်"

အင်ဒရူးက ကျေနပ်ခြင်းနှင့် ရင်ထဲ လှိုင်းထဲ သွားရသည်။ ။ ဟန်မဆောင်တတ်ပုံနှင့် ရိုးသား ဖြူစင်သော လွန်းကို အင်ဒရူးလိုလူက အကဲမခတ်တတ်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ အားငယ်တတ်ပုံကလေးကို ရင်ထဲ ပိုပြီး ကြင်နာရပါသည်။ ။

လွန်းဘက်က ဖေးမ ရပ်တည်ချင်သော မေတ္တာကို ယုံကြည်အားကိုး

စမ်းပါ လွန်းလေးရယ်။
